மகாத்மா காந்தி

புலனடக்கமும் புலன் நுகர்ச்சியும்

தமிழ் நாடு காந்தி நினைவு நிதி
மதுரை

தமிழ்நாடு காந்தி நினைவு நிதி வெளியீடு-14.

புலனடக்கமும் புலன் நுகர்ச்சியும்

மகாத்மா காந்தி
எழுதியது

தமிழ்நாடு காந்தி நினைவு நிதி
மதுரை.

முதற் பதிப்பு, செப்டம்பர் 1963.

Pulanadakkamum Pulan Nugarchiyum
(Self-Restraint vs Self-Indulgence)
By MAHATMA GANDHI
Translated into Tamil
By SHRI N. RAMARATHNAM

விலை ரூ. 1-50

மாணிக்கம் பிரஸ் சென்னை-29

பதிப்புரை

புலனடக்கமும் புலன் நுகர்ச்சியும் என்ற இந்த நூல் காந்தியடிகளின் கட்டுரைகளின் தொகுப்பு. அவர்கள் உயிர் வாழ்ந்த காலத்திலேயே நவஜீவன் பதிப்பகத்தார் இந்த நூலை ஆங்கிலத்தில் காந்தியடிகளின் முன்னுரையுடன் வெளியிட்டார்கள். மக்களின் ஆதரவினால் பல பதிப்புகள் வெளியிட வேண்டியிருந்தது என்பதே இந்த நூலின் பெருமையை எடுத்துக் காட்டுகிறது. தமிழாக்கம் மகாத்மா காந்தி நூல்கள் நான்காம் தொகுப்பில் ஒரு பகுதியாக 1959 ஆம் ஆண்டு வெளிவந்தது. தமிழ் மக்கள் ஒவ்வொருவரும் அதிக விலையுள்ள இந்த நூலை வாங்க முடியாதென்பதால் "புலனடக்கமும் புலன் நுகர்ச்சியும்" என்ற பகுதியை மட்டும் எடுத்துத் தனி நூலாக அடக்க விலையில் இப்போது வெளியிடுகின்றோம்.

நாட்டின் மக்கட் தொகை அதிகரித்து வருவதைப் பற்றியும் அதனைக் கட்டுப்படுத்த வேண்டிய அவசியத்தைப் பற்றியும் இப்போது அனைவரும் பேசுகின்றார்கள். பிரஜோற்பத்திக் கட்டுப்பாடு விரும்பத்தக்கதே. எனினும் அதற்காக எத்தகைய முறைகளைக் கையாள வேண்டுமென்பதில் கருத்து வேற்றுமையிருக்கிறது. காந்தியடிகளின் கருத்தை அறிந்து கொள்வது வாழ்வாங்கு வாழ விரும்புபவர்களுக்கு உதவியாக இருக்கும் என்ற நம்பிக்கையில் இந்த நூலை வெளியிடுகின்றோம். அடக்கம் அமரருள் உய்க்கும் என்னும் பொய்யாமொழி வழி நிற்க விரும்பும் தமிழ் மக்களுக்கு இந்நூல் தக்க சமயத்தில் சிறந்த வழியினைக் காட்டி உதவும்.

க. அருணாசலம்
காரியதரிசி
தமிழ் நாடு காந்தி நினைவு நிதி

மதுரை-13,
19—8—63.

பொருளடக்கம்

புலனடக்கமும் புலன் நுகர்ச்சியும்

தமிழாக்கம்:

என். ராமரத்னம்

மகாத்மாவின் முன்னுரை

1

['புலனடக்கமும் புலன் நுகர்ச்சியும்' ஆங்கிலத்தில் தனி நூலாகப் பிரசுரமானபோது அதன் இரு பதிப்புகளுக்கு மகாத்மா காந்தி முன்னுரைகள் எழுதியிருக்கிறார். ஆரோக்கியத்திற்குப் புலனடக்கமும் எவ்வளவு முக்கியம் என்பதை அவற்றில் தெளிவுபடுத்தி யிருப்பதால், ஆங்கில நூலில் காணும் இரண்டு முன்னுரைகளும் கீழே கொடுக்கப்படுகின்றன.]

முதல் பதிப்பு வெளியான ஒரு வாரத்திற்குள்ளாகவே அது முழுவதும் விற்பனையாகி விட்டதென்பது எனக்கு மகிழ்ச்சியளிக்கும் விஷயமாகும். இந்தத் தொகுதியில் உள்ள கட்டுரைகளின் விளைவாக எனக்கு வந்துள்ள ஏராளமான கடிதங்களே இத்தகைய ஒரு வெளியீட்டின் அவசியத்தை எடுத்துக் காட்டுகின்றன. புலன் நுகர்ச்சியை ஒரு மாற்ற முடியாத தருமமாக மேற்கொண்டுவிடாமல், சகஜமாக நம்முடைய இயற்கையான நிலையாக இருக்க வேண்டிய புலனடக்கத்தைத் திரும்பப் பெற வேண்டும் என்பதற்காகக் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருப்பவர்கள் இதைப் படித்துப் பயன் பெறக்கூடும். அவர்களுக்குப் பின் கண்ட விதிகள் அவசியமாகவும் இருக்கக்கூடும்.

1. நீங்கள் மணமானவர்களாக இருந்தால் ஒரு விஷயத்தை ஞாபகத்தில் வைத்துக் கொள்ளுங்கள்: உங்களுடைய மனைவி, போகம் துய்ப்பதற்கான ஒரு கருவி யல்ல. அவள் உங்களுடைய சிநேகிதை; துணைவி; உங்களுடன் சேர்ந்து வேலை செய்யும் ஒரு சகபாடி.

2. புலனடக்கம் என்பது உங்கள் வாழ்க்கையின் நியதி. இருவரும் (புருஷனும் மனைவியும்) விரும்பும் போதுதான் உடலின்பத்தை அனுபவிக்கலாம். அப்போது கூட இருவரும் பரஸ்பரம் தெளிவாக ஒப்புக்கொள்ளக் கூடிய விதிகளின்படிதான் அது நிகழவேண்டும்.

3. உங்களுக்கு மணமாகவில்லை என்றால், நீங்கள் பரிசுத்தமான வாழ்க்கையை நடத்த வேண்டியது உங்களுக்கும், சமூகத்திற்கும், எதிர்காலத்தில் உங்களுடைய கூட்டாளியாக வரப்போகிறவர்களுக்கும் நீங்கள் செய்ய வேண்டிய கடமையாகும். இந்த விசுவாச உணர்ச்சியை நீங்கள் பழக்கப்படுத்திக்கொண்டுவிட்டால், எந்தவிதமான மோகத்திலிருந்தும் உங்களை நிச்சயமாகக் காப்பாற்றவல்ல ஒரு பாதுகாப்பாக அது இருப்பதைக் காண்பீர்கள்.

4. கண்ணுக்குப் புலப்படாத ஒரு சக்தி இருக்கிறது என்பதை எப்போதும் மனத்தில் வையுங்கள். இந்தச் சக்தியை நாம் ஒருபோதும் காண முடியாமல் போகலாம். ஆயினும், இந்தச் சக்தி, நம் ஒவ்வொரு தீய எண்ணத்தையும் கவனித்து வருகிறது என்பதை நமக்குள் உணருகிறோம். அந்தச் சக்தியை நினைவில் வைத்துக்கொண்டிருந்தால், எப்போதும் அது உங்களுக்கு உதவி புரிவதைக் காண்பீர்கள்.

5. புலன் நுகர்ச்சியோடு கூடிய வாழ்க்கைக்கும், புலனடக்கத்துடன் உள்ள வாழ்க்கைக்கும் உள்ள நியதிகள் வெவ்வேறானவையாகத்தான் இருக்க முடியும். ஆகையால் யாருடன் சேருவது, என்ன புத்தகம் படிப்பது, பொழுது போக்க எங்கே போவது, என்ன சாப்பிடுவது என்பவைகளிலெல்லாம் கட்டுப்பாடுகள் செய்துகொள்ளுவீர்கள்.

நல்லவர்களாகவும் பரிசுத்தமானவர்களாகவும் உள்ளவர்களின் சேர்க்கையையே நாடவேண்டும். காம இச்

சையைத் தூண்டிவிடும் நவீனங்களையும் சஞ்சிகைகளை யும் படிப்பதே இல்லை என்ற உறுதி கொண்டு, அதற்குப் பதிலாக, மனித வர்க்கத்திற்கு ஆக்கமளித்து ஊக்குவிக் கும் நூல்களையே படிக்க வேண்டும். ஏதாவது ஒரு புத்தகத்தை உங்களுடைய வழிகாட்டியாக எப்போதும் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும்.

நாடகக் கொட்டகைகளையும், சினிமாக்களையும் தவிர்க்க வேண்டும். பொழுதுபோக்கு என்பது உங் களுடைய சக்தியை விரயம் செய்வதல்ல; மேலும் புத் துயிர் பெறுவதுதான். ஆகையால், சொல்லும் இசையும் ஆன்மாவை மேம்பாடுறச் செய்யும் பஜனைக் கூடங்களுக் குச் செல்லவேண்டும்.

பசியைத் தணிப்பதற்காகத்தான் சாப்பிடவேண்டும்; ருசியைத் திருப்தி செய்வதற்காகவல்ல. புலன் நுகர்ச்சி யில் ஈடுபட்டவன், சாப்பிடுவதற்காகத்தான் வாழ்கிறான். புலனடக்கமுள்ளவன், வாழ்வதற்காகச் சாப்பிடுகிறான். ஆகவே, காரம் உள்ள மசாலைச் சாமான்கள், நரம்புகளை முடுக்கிவிடும் மதுபானம், நியாய அநியாய உணர்ச்சி களை மறக்கச் செய்துவிடும் லாகிரி வஸ்துக்கள் முதலிய வற்றை நீங்கள் தவிர்க்க வேண்டும். எவ்வளவு சாப்பிடு வது, எப்போது சாப்பிடுவது என்றும் நிர்ணயம் செய்து கொள்ள வேண்டும்.

6. உங்களுடைய இச்சைகள் உங்களை மீறிப் போய் விடும் போல் இருந்தால், மண்டியிட்டுக் கடவுளிடம் உதவி கோரி முறையிடுங்கள். ராமநாமம் எனக்கு எப் போதும் தவறாமல் உதவி செய்கிறது. இன்னொன்றும் செய்யலாம்: குளிர்ந்த நீர் நிறைந்த தொட்டியில், கால் களை வெளியே நீட்டிக்கொண்டு உட்கார்ந்தால், தீய இச்சைகள் உடனடியாகத் தணிந்துவிடுவதைக் காண் பீர்கள். நீங்கள் பலவீனர்களாக இருந்து ஜலதோஷம்

பிடித்துவிடும் என்ற அபாயமும் இருந்தாலொழியச் சில நிமிடங்கள் தொட்டியில் உட்கார்ந்திருங்கள்.

7. அதிகாலையிலும், இரவில் படுக்கப் போவதற்கு முன்பும் சுறுசுறுப்புடன் நீங்கள் நடந்து உலாவி வர வேண்டும்.

8. "முன்னேரத்தில் துயிலுக்குச் சென்று, முன்னேரத்திலேயே துயில் கலைந்து எழுவது ஆரோக்கியம், செல்வம், விவேகம் ஆகியவைகளை அளிக்கும்" என்பது நல்ல முதுரை. இரவில் 9 மணிக்குப் படுத்து, காலையில் 4 மணிக்கு எழுந்திருப்பது என்பது நல்ல விதி. வயிறு நிறையச் சாப்பிட்டுவிட்டுப் படுக்கப் போகாதீர்கள். ஆகையால், மாலை 6 மணிக்குமேல் எதுவும் சாப்பிடக் கூடாது.

9. மனிதன் கடவுளின் பிரதிநிதி. உயிர் வாழும் பிராணிகள் யாவற்றிற்கும் சேவை செய்து கடவுளின் பெருமையையும், அவருடைய கருணையையும் எடுத்துக் காட்டுவது மனிதனின் கடமை. இதை நினைவில் வைத்துக்கொள்ளுங்கள். சேவை செய்வதே உங்களுடைய ஒரே ஆனந்தமாக இருக்கட்டும். அப்புறம் வாழ்க்கையில் வேறு எந்தச் சுகானுபவமும் உங்களுக்கு அவசியமாக இராது.

மோ. க. காந்தி

2

இந்த நூலின் மூன்றும் பதிப்பை ஜனங்கள் விரும்புகிறார்கள் என்பது திருப்தியளிக்கும் விஷயமாகும். அவகாசம் இருந்திருந்தால், இத்துடன் ஒன்றிரண்டு அத்தியாயங்களைச் சேர்த்திருப்பேன். ஆனால், அந்த அத்தியாயங்களைச் சேர்ப்பதற்காக இதைப் பிரசுரிப்பதை நான் தமாதிக்க முடியாது. அதற்கு வேண்டிய அவகாசம் கிடைக்கும் என்ற நிச்சயம் இருந்தால் அப்படித் தாமதப் படுத்தியிருப்பேன்.

கேள்விகள் கேட்டு எனக்கு வழக்கமாக வரும் கடிதங்களிலிருந்து ஒன்று தெரிந்துகொண்டேன். அதன் பலனாக, இந்தத் தெள்ளத் தெளிவான எச்சரிக்கையை விடுக்க விரும்புகிறேன்: புலனடக்கத்தில் நம்பிக்கையுள்ளவர்கள், வீண் மனப்பிராந்திக்கு இடம் கொடுத்தவர்களாக ஆகிவிடக் கூடாது. புலனை அடக்கியாளும் தமது முயற்சிகளில் தமக்கு வெற்றி ஏற்படவில்லையே என்பதை நினைத்துப் பலர் மன வருத்தம் அடைகிறார்கள் என்பதை எனக்கு வரும் கடிதங்கள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. எந்த நல்ல விஷயத்திற்கும் பொறுமை வேண்டும். உறுதியை இழந்துவிடுவதற்குக் கொஞ்சமும் காரணமில்லை; அதை நினைத்து மனவருத்தம் அடைவதும் கூடாது. தீய எண்ணங்களை விரட்டுவதற்கு, அதையே எண்ணிக் கொண்டு முயற்சி செய்யவும் கூடாது. அப்படிச் செய்வதே ஒரு விதத்தில் அந்த எண்ணங்களில் ஈடுபடுவதாக ஆகிவிடும்.

எதிர்த்துப் போராடாமல் இருப்பதே இதற்குச் சிறந்த பரிகாரமாக இருக்கலாம். அதாவது, தீய எண்ணங்கள் இருக்கின்றன என்பதையே மறந்துவிட்டு,

நம் முன்புள்ள கடமைகளில் நமது கவனத்தை முழுதும் செலுத்தவேண்டும். சிந்தனை, ஆன்மா, உடல் ஆகிய யாவும் சேர்ந்து ஒருமித்துக் கவனிக்க வேண்டியதான ஏதாவது ஒரு பணி இருந்தால்தான் இது சாத்தியமாகும் என்கிறது. "வேலையில்லாமல் சோம்பிக் கிடக்கும் கைகளுக்கு ஏதாவது விஷமம் கிடைத்துக்கொண்டே யிருக்கும்" என்ற பழமொழி இதற்கு மிகப் பொருத்த மாவதுபோல வேறு எதற்கும் அவ்வளவு பொருந்தாது. நமது வேலைகளில் கவனத்தைச் செலுத்திக்கொண்டிருந் தால் தீய எண்ணங்கள் உண்டாவதோ, தீய செய்கை களைச் செய்வதோ சாத்தியமில்லை. ஆகவே, தனிப்பட்ட வர்களுக்கு மட்டுமன்றி, உலகத்தின் முன்னேற்றத்திற் குங்கூட இன்றியமையாததான புலனடக்கம் என்ற நியதிக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடக்க விரும்புபவர்களுக்கு, அவரவர்களுடைய உடல் வலிமைக்குத் தக்கவாறு கடுமையான உழைப்பு முற்றிலும் அவசியமாகும்.

சத்தியாக்கிரக ஆசிரமம்,
சாபர்மதி,
ஆகஸ்டு 3, 1928

மோ. க. காந்தி

1

பிரஜோற்பத்திக் கட்டுப்பாடு

மிகுந்த தயக்கத்துடனும், விருப்பமில்லாமலும்தான் இந்த விஷயத்தை அணுகுகிறேன். நான் இந்தியாவுக்குத் திரும்பி வந்தது முதல், பிரஜோற்பத்திக் கட்டுப்பாடு செய்வதற்குச் செயற்கை முறைகளை உபயோகிப்பது பற்றிப் பலர் எனக்குக் கடிதம் எழுதியுள்ளார்கள். அவர்களுக்கு நான் நேரில் பதில் எழுதியிருந்தபோதிலும், இதுவரையில் இவ்விஷயத்தைப்பற்றிப் பகிரங்கமாக எழுதியதில்லை. நான் இங்கிலாந்தில் படித்துக்கொண்டிருந்தபோது, முப்பத்தைந்து வருஷங்களுக்கு முன்பு, இந்த விஷயம் என் கவனத்திற்கு வந்தது. செயற்கை முறைகளை உபயோகிக்கலாம் என்று ஒரு டாக்டர் சொன்னார். இயற்கை முறைகளைத் தவிர வேறு எதையும் கையாளக் கூடாது என்று, வைதிக மனப்பான்மையுடைய ஒருவர் சொன்னார். அப்போது இவ்விருவருக்கும் இடையே ஒரு கடுமையான சர்ச்சை நடந்துகொண்டிருந்தது. என் வாழ்க்கையின் அந்த இளம் பருவத்தில், செயற்கை முறைகள் சரியானவையே என்று சொற்பகாலம் நினைத்துக்கொண்டிருந்தேன். பிறகு, அந்த முறைகளுக்குக் கண்டிப்பான எதிரியாக மாறினேன். ஒருவருடைய கண்ணிய உணர்ச்சியைத் திடுக்கிட வைக்கும் விதத்தில், அந்த முறைகள் இப்போது சில ஹிந்திப் பத்திரிகைகளில் ஆபாசமாகவும், பகிரங்கமாகவும் விவரிக்கப்பட்டு வருவதைக் காண்கிறேன். பிரஜோற்பத்திக் கட்டுப்பாட்டுக்குச் செயற்கை முறைகளை ஆதரிப்பவர்களில் நானும் ஒருவன் என்று ஒருவர் என் பெயரையும் உபயோகிக்கத் தயங்கவில்லை என்பதையும் பார்த்

தேன். இம்மாதிரி முறைகளை ஆதரித்து நான் ஒரு தடவையாவது எழுதியோ, பேசியோ இருப்பதாக எனக்கு ஞாபகமில்லை. இந்த முறைகளுக்கு ஆதரவாக இரு பிரமுகர்களின் பெயர்களும் உபயோகிக்கப்பட்டிருப்பதையும் பார்த்தேன். அவர்களைக் கேட்காமல் அவர்களுடைய பெயர்களை நான் பிரசுரிக்க விரும்பவில்லை.

பிரஜோற்பத்திக் கட்டுப்பாட்டின் அவசியத்தைப் பற்றி இருவித அபிப்பிராயங்கள் இருக்க முடியாது. ஆனால், அநாதி காலமாக நமக்கு அளிக்கப்பட்டு வந்துள்ள முறை, புலனடக்கம் அல்லது பிரம்மச்சரியந் தான். அதை அனுசரிப்பவர்களுக்கு எப்போதும் அது நல்ல பலனையே அளித்து வந்திருக்கிறது. பிரஜோற்பத்திக் கட்டுப்பாட்டுக்குச் செயற்கை முறைகளைக் கண்டு பிடிப்பதற்குப் பதிலாகப் புலனடக்கத்திற்கான வழிகளைக் கண்டுபிடித்தால், வைத்தியர்கள் மனித வர்க்கத்தின் நன்றிக்கு உரியவர்களாவார்கள். ஆண்-பெண் சேர்க்கை என்பது பிரஜோற்பத்திக்குத் தானேயொழிய இன்பத்திற்காக அல்ல. பிரஜோற்பத்தி ஆசை யில்லாத போது சேர்க்கையில் ஈடுபடுவது ஒரு குற்றமாகும்.

செயற்கை முறைகளைக் கையாளுவது, கெட்ட பழக்கங்களுக்கு ஆக்கமளிப்பது போன்றதாகும். அவை ஆண்களையும், பெண்களையும் நிதானமற்றவர்களாகச் செய்துவிடுகின்றன. இந்த முறைகளுக்கு அளிக்கப்படும் கௌரவத்தினால், பொதுஜன அபிப்பிராயத்தினால் நிர்ணயிக்கப்பட்டுள்ள கட்டுப்பாடுகள் சீக்கிரத்தில் மறைந்து விடும். செயற்கை முறைகளை உபயோகிப்பதன் பலனாகத் திராணியின்மையும், நரம்புத் தளர்ச்சியும்தான் ஏற்படும். வியாதியைவிட மருந்து மோசமாக இருப்பதையே காண்போம். நம்முடைய செயல்களின் விளைவுகளிலிருந்து தப்பி

ஓட முயல்வது தவறானதும், ஒழுக்கக் குறைவானதுமாகும். அளவுக்கு மீறிச் சாப்பிடுபவனுக்கு வயிற்றுவலி ஏற்படுவதும், அதற்காக அவன் உபவாசம் இருப்பதும் நல்லதே. தன் இஷ்டப்படி சாப்பிட்டுவிட்டு, பிறகு அதன் விளைவிலிருந்து தப்பித்துக் கொள்ளுவதற்காக வேறு மருந்துகள் சாப்பிடுவது தவறாகும். ஒருவர் தமது மிருக இச்சையைப் பூர்த்தி செய்துவிட்டு, தம் செயலின் விளைவுகளிலிருந்து தப்பித்துக்கொள்ளுவதென்பது இன்னும் மோசமானதாகும். இயற்கைக்குத் தாட்சண்யம் கிடையாது. விதிகளை மீறுபவர்கள்மீது இயற்கை முழு அளவுக்குப் பழி தீர்த்துக்கொள்ளும். நல்லொழுக்கங்களைப் பின்பற்றுவதன் மூலம்தான், நற்பலன்களைப் பெற முடியும். மற்றக் கட்டுப்பாடுகள் எல்லாம் அவற்றின் நோக்கத்தையே முறியடித்துவிடும். இச்சையைப் பூர்த்தி செய்வது வாழ்க்கையின் அவசியம் என்பது, செயற்கை முறைக்கு ஆதரவான வாதம். இதைப்போல் தவறானது வேறொன்றும் இருக்க முடியாது. பிரஜோற்பத்தியைக் கட்டுப்படுத்த வேண்டும் என்று ஆவலாக இருப்பவர்கள், நமது முன்னோர் வகுத்து வைத்துள்ள சட்ட பூர்வமான வழிகளை ஆராய்ந்து பார்த்து, அவற்றை எப்படி உயிர்ப்பிக்கலாம் என்று கண்டுபிடிக்கட்டும். இதற்குச் செய்ய வேண்டிய ஆரம்ப வேலை ஏராளமாக இருக்கிறது. ஜனத்தொகையைப் பெருக்குவதற்கு பால்ய மணம் பெரும் உதவியாக இருக்கிறது. கட்டுப்பாடில்லாத பிரஜோற்பத்தி என்ற தீமைக்கு இன்றைய வாழ்க்கை முறையும் பெரும் அளவுக்குப் பொறுப்பேற்க வேண்டும். இந்தக் காரணங்களைப் பரிசீலனை செய்து சமாளித்தால், சமூகத்தின் நல்லொழுக்கம் உயர்வடையும். பொறுமையற்ற தீவிர வாதிகள், இந்தக் காரணங்களைப் புறக்கணித்து, செயற்கை முறைகள் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டுவிட்டால், ஒழுக்கங்கள் சீர்குலைந்து க்ஷீணமேற்படுவதுதான் கண்ட பலனாயிருக்கும்.

எவ்வளவோ காரணங்களால் சமூகம் ஏற்கனவே திறன் இழந்து நிற்கிறது. செயற்கை முறைகளைப் பின் பற்றுவதன் மூலம் அது இன்னும் திறன் இழந்துவிடும். ஆகையால், செயற்கை முறைகளை உபயோகிக்க வேண்டும் என்று சிந்தனையில்லாமல் பேசுபவர்கள், இந்த விஷயத்தை மீண்டும் ஆராய்ந்து பார்த்து, பாதகம் விளைவிக்கக்கூடிய தங்கள் நடவடிக்கையை நிறுத்திவிட்டு, மணமானவர்கள், மணமாகாதவர்கள் ஆகிய இரு சாராரிடையேயும் பிரம்மச்சரியத்தைப் பரப்பட்டும். பிரஜோற்பத்திக் கட்டுப்பாட்டுக்கு நேர்மையானதும், உயர்ந்ததுமான வழி இது ஒன்றுதான்.

—'எங் இந்தியா' - 12—4—1925

2

சில வாதங்களின் பரிசீலனை

பிரஜோற்பத்திக் கட்டுப்பாட்டைப்பற்றி நான் எழுதிய கட்டுரையைத் தொடர்ந்து, செயற்கை முறைகளை ஆதரித்து நிறையக் கடிதங்கள் வந்திருக்கின்றன. இது எதிர்பார்த்ததே. இவற்றிலிருந்து மூன்று கடிதங்களைப் பொறுக்கி இங்கே தருகிறேன். நாலாவது கடிதம், பெரும்பாலும் மத சம்பந்தமான விஷயங்களைப் பற்றியதாயிருப்பதால், அதை விட்டுவிடுகிறேன். அந்த மூன்றில் ஒரு கடிதம் பின்வருமாறு :

"பிரஜோற்பத்திக் கட்டுப்பாடு பற்றி நீங்கள் எழுதிய கட்டுரையை மிகுந்த அக்கறையுடன் வாசித்தேன். படித்த பலர் இந்த விஷயத்தைப் பற்றி இப்போது சிந்தனை செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள். சென்ற வருடம் இது சம்பந்தமாகக் காரசாரமான நீண்ட விவாதங்கள் நடத்தினோம். அவற்றிலிருந்து ஒரு விஷயம் ருசுவாயிற்று. அதாவது, இளைஞர்களுக்கு இந்தப் பிரச்னையில் உண்மையிலேயே அக்கறை இருக்கிறது; இதைப் பற்றிப் பெரும் அளவுக்குச் சங்கோச உணர்ச்சியும், முன்னதாகவே உருவாகிவிட்ட ஓர் அபிப்பிராயமும் இருக்கின்றன. பகிரங்கமாகவும், மனம் விட்டும் இதைப்பற்றிப் பேசும்போது, 'கண்ணிய' உணர்ச்சி பாதிக்கப்படுவதில்லை. உங்களுடைய கட்டுரையை வாசித்த பிறகு நான் மீண்டும் சிந்தனை செய்ய ஆரம்பித்தேன். என் மனத்தில் எழும் பல சந்தேகங்களைப் போக்குவதற்கு இன்னும் விளக்கம் தருமாறு உங்களைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

"பிரஜோற்பத்திக் கட்டுப்பாட்டின் அவசியத்தைப் பற்றி இரண்டு விதமான அபிப்பிராயங்கள் இருக்க முடியாது என்பதை ஒப்புக்கொள்ளுகிறேன். பிரம்மச்சரியத்தை அனுஷ்டிப்பவர்களுக்கு அது கைகண்ட சஞ்சீவியாக நன்மை செய்திருக்கிறதென்பதையும் ஒப்புக்கொள்ளுகிறேன். அதே சமயம், நாம் எடுத்துக்கொண்டது 'புலனடக்க'த்தைப் பற்றிய பிரச்னையல்லாது 'பிரஜோற்பத்திக் கட்டுப்பாடு' பற்றிய பிரச்னையல்லவா என்று கேட்கிறேன். அப்படியானால், சாதாரண மனிதனுக்கு பிரஜோற்பத்தியைக் கட்டுப்படுத்துவதற்குப் புலனடக்கம் சாத்தியமான முறையா என்று பார்ப்போம்.

"இந்தப் பிரச்னையைத் தனி மனிதன், சமூகம் என்ற இரண்டு வெவ்வேறு கோணங்களில் நின்று பரிசிலனை செய்ய முடியும் என்று நம்புகிறேன். தன்னுடைய மிருக இச்சைகளைக் கட்டுப்படுத்திக்கொண்டு அதன் மூலம் தன்னுடைய ஆன்மிக சக்தியை உருவாக்கி வளர்க்கவேண்டியது, ஒவ்வொரு மனிதனுடைய கடமையுமாகும். எந்தக் காலத்திலும் இந்த லட்சியப் பாதையைத் தவிர வேறு ஒன்றையும் பின்பற்றுவதில்லை என்று மிகவும் மன உறுதிகொண்ட மனிதர்கள் இருப்பார்கள். ஆனால், நாம் தீர்வுகாண விரும்பும் பிரஜோற்பத்திக் கட்டுப்பாட்டைப் பற்றிய எண்ணம் அல்லது உணர்வு அவர்களுக்கு இருக்குமா என்பது எனக்குச் சந்தேகமாக இருக்கிறது. ஒரு சந்நியாசியினுடைய நோக்கம், முக்தி பெறுவதே யொழியப் பிரஜோற்பத்திக்கட்டுப்பாடு அல்ல.

"ஆனால், பெரும்பாலான மக்களுக்கு மகத்தான முக்கியத்துவம் வாய்ந்த ஒரு பொருளாதார, சமூக, அரசியல் பிரச்னையை நியாயமான ஒரு கால அளவுக்குள் இந்த முறையினால் தீர்த்துவிட முடியுமா? சிந்தனை சக்தியுள்ள புத்திசாலியான ஒவ்வொரு கிரஹஸ்தனுக்கும்,

இப்போதே இது அவசரமான பிரச்னேயாக இருக்கிறது. ஒருவர் எத்தனே குழந்தைகளேச் சம்ரட்சித்து, கல்வி பயில வைத்து, வாழ்க்கைக்குத் தயாராக்க முடியுமென்ற பிரச்னேக்கு விடை காண்பதில் தாமதம் இருக்க முடியாது. மனித சுபாவத்தை நீங்கள் நன்கு அறிவீர்கள். குழந்தை வேண்டுமென்ற ஆசை நிறைவேறிய பிறகு, சரீர இச்சையை அடியோடு விட்டுவிடுபவர்கள் பலர் இருப்பார்களென்று நீங்கள் நியாயமாக எதிர்பார்க்க முடியுமா? ஆனல், நமது ஸ்மிருதிக்காரர்களால் சிபார்சு செய்யப்பட்டுள்ளபடி ஓர் அளவுக்கு உட்பட்டுச் சரீர இச்சையைப் பூர்த்திசெய்துகொள்ளுவதை நீங்கள் அனுமதிப்பீர்கள் என்றே நம்புகிறேன். இஷ்டப்படி போகத்தில் திளேக்கலாமென்றும் சொல்ல வேண்டாம்; அதை அடக்கி வைத்துவிட வேண்டுமென்றும் சொல்ல வேண்டாம்; அதை ஒழுங்குபடுத்திக் கொள்ளும்படி சொன்னல் போதும். ஆனல், இது சாத்யமா யிருந்தால் கூட, இந்த முறையினல், பிறப்பைக் கட்டுப்படுத்த முடியுமா? இதன் விளேவாகப் பிறப்பவர்கள் இன்னும் சிறந்தவர்களாக யிருப்பார்களே யொழிய, ஆட்களின் எண்ணிக்கை குறையுமென்று நான் நம்பவில்லே. பார்க்கப் போனல், ஜனத்தொகைப் பிரச்னே இன்னும் கடுமையானதாகிவிடும். ஏனெனில், திறமையற்ற ஜன சமூகத்தை விட, திறமையுள்ள ஜன சமூகம் இன்னும் வேகமாகப் பெருகும். நல்ல ஜாதிக் கால்நடைகளே நாம் வளர்க்கிறோம். இதனல் கால்நடைகளின் எண்ணிக்கை குறைந்துவிடுவதில்லே. ஆனல், அவற்றின் தரம் உயர்ந்து எண்ணிக்கையும் அதிகமாகிறது.

"'பிரஜோற்பத்தி செய்வதற்காகத்தான் உடற்சேர்க்கையே ஒழிய, இன்பத்திற்காக அல்ல' என்பதை நான் ஒப்புக்கொள்ளுகிறேன். ஆனல், உடற் சேர்க்கைக்கு இன்பம் ஒன்றுதான் தூண்டுதல் என்று இல்லாவிட்

டாலும், அதுதான் முக்கியமான தூண்டுதல் என்பதை நீங்கள் ஒப்புக்கொள்ளவே வேண்டும். இயற்கை தன் நோக்கத்தை நிறைவேற்றுவதற்கு வீசியுள்ள வலை அது. இன்பம் இல்லாவிட்டால் எத்தனை பேர் அதை நிறை வேற்றுவார்கள்? எத்தனை பேர் நிறைவேற்றுவார்கள்? இன்பத்திற்காகச் சேர்க்கையில் ஈடுபட்டு எத்தனை பேருக்குக் குழந்தை பிறக்கிறது? எத்தனை பேர் குழந்தை பெறுவதற்காகச் சேர்க்கையில் ஈடுபட்டு அதில் இன்பம் பெறுகிறார்கள்? 'குழந்தை பெறவேண்டும் என்ற ஆசை இல்லாதபோது சேர்க்கையில் ஈடுபடுவது ஒரு குற்றம்' என்று நீங்கள் சொல்லுகிறீர்கள். உங்களைப் போன்ற ஒரு சந்நியாசி இப்படிச் சொல்வது மிகவும் பொருத்தமாயிருக்கிறது. தன்னுடைய தேவைக்கு அதிகமாக வைத்திருப்பவன் 'கொள்ளைக்காரன்,' 'திருடன்' என்றும் நீங்கள் சொல்லவில்லையா? மற்ற வர்களை அதிகம் நேசிக்காதவன் தன்னையே நேசிக்கவில்லை என்றும் நீங்கள் சொல்லவில்லையா? பலவீனங்கள் நிறைந்த சாதாரண மனிதர்கள் விஷயத்தில் ஏன் இவ் வளவு கடுமையாக இருக்கவேண்டும்? குழந்தை வேண்டு மென்ற ஆசை இல்லாமலேகூடக் கொஞ்சம் இன்பம் பெறுவது, அவர்களுடைய உடலிலும் உள்ளத்திலும் ஏற்படும் இயற்கையான மாறுதல்களுக்கு உகந்தவை யாகவும் திருப்தியளிப்பவையாகவும் இருக்கும். குழந்தை பிறந்துவிடுமோ என்ற பயம் பலருக்கு நரம்புக் கிளர்ச் சியை உண்டுபண்ணிவிடும். பயத்தின் காரணமாகச் சிலர் மணம் செய்துகொள்ளுவதில் தாமதம் ஏற்படும். திருமணம் ஆன சில வருடங்களுக்குப் பிறகு, குழந்தை வேண்டும் என்ற ஆசையே சாதாரணமாகப் போய்விடும். அதன் பிறகு சேர்க்கையில் ஈடுபடுவது குற்றமா? அந்தக் 'குற்ற'த்தைச் செய்துவிடுவோமே என்று பயப்படும் ஒருவன், தன் இச்சையைப் பூர்த்தி செய்துகொள்ளாமல்

பேசாமல் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்துவிட்டால் அவன் உயர்ந்த மனிதன் ஆகிவிடுகிருன் என்று நீங்கள் நினைக்கிறீர்களா? தங்களுடைய தேவைக்கு அதிகமாக வைத்துக்கொண்டிருக்கும் 'திருடர்'களை மட்டும் சகித்துக் கொண்டிருக்கும் நீங்கள், குழந்தை வேண்டுமென்ற ஆசை பூர்த்தியான பிறகு சேர்க்கையில் ஈடுபடும் 'குற்றவாளி'களை ஏன் விடமாட்டேன் என்கிறீர்கள்? 'திருடர்கள்' மிகவும் அதிகமாகவும் சக்தி வாய்ந்தவர்களாகவும் இருக்கிருர்கள், அதனுல் அவர்களைத் திருத்த முடியாது என்ற காரணத்தினுலா?

"கடைசியாக, செயற்கை முறைகள் தீமைக்கு ஆக்கம் அளிப்பதுபோல் ஆகும் என்றும், அதனுல் அவர்கள் பொறுப்பற்றவர்கள் ஆகிவிடுகிருர்கள் என்றும் சொல்லுகிறீர்கள். இது உண்மையானுல், கடுமையான குற்றச்சாட்டே. மிதமிஞ்சிய புலன் நுகர்ச்சியைக் கட்டுப்படுத்தும் அளவுக்குப் 'பொதுஜன அபிப்பிராயம்' எப்போதாவது வலிமை யுள்ளதாக இருந்திருக்கிறதா என்று கேட்கிறேன். பொதுஜன அபிப்பிராயத்திற்குப் பயந்து குடிகாரர்கள் மாறியிருப்பதை நான் அறிவேன். ஆனுல், 'மரம் வைத்தவன் ஜலம் விடுவான்,' 'குழந்தை, பிறப்பது கடவுளின் அருள்' என்ற வசனங்களையும் நான் அறிந்திருக்கிறேன். அத்துடன், நிறையக் குழந்தைகள் பெறுவது ஒருவனுடைய ஆண்மையைக் காட்டுகிறது என்ற நம்பிக்கையையும் அறிவேன். இம்மாதிரி அபிப்பிராயம் சில சந்தர்ப்பங்களில் கணவர்கள் தமது மனைவிமாரிடம் இஷ்டப்படி நடந்து கொள்ளுவதற்கு இடம் அளித்திருப்பதையும், மண வாழ்க்கையின் முக்கியப் பிணைப்பே உடற் சேர்க்கைதான் என்று கருதப்படுவதையும் நான் அறிவேன். 'செயற்கை முறைகளை உபயோகிப்பது ஆண்மைக் குறைவிலும், நரம்புத் தளர்ச்சியிலுந்தான் கொண்டுபோய்விடும்' என்பது என்ன

நிச்சயம்? எத்தனையோ முறைகள் இருக்கின்றன. அபாயமில்லாத நல்ல முறைகளை விஞ்ஞானிகள் கண்டு பிடித்திருக்கிறார்கள்; அல்லது சீக்கிரத்தில் கண்டுபிடிப்பார்கள் என்றே நான் நம்புகிறேன். இது மனிதனின் அறிவுக்கு அப்பாற்பட்ட.. தல்ல.

"ஆனால், எந்த நிலைமையிலும் அந்த முறைகள் உபயோகிக்கப்படுவதை நீங்கள் அனுமதிக்கமாட்டீர்கள் போல் இருக்கிறது. ஏனெனில், 'ஒருவன் தன்னுடைய செய்கைகளின் பலன்களிலிருந்து தப்பியோட முயல்வது, தவறும் ஒழுக்கக் குறைவும் ஆகும்' என்று நீங்கள் சொல்லுகிறீர்கள். இதை ஆட்சேபிக்க முடியாது. ஆனால், குழந்தை வேண்டும் என்ற ஆசை இல்லாமல் ஒருவர் தமது சரீர இச்சையை மிதமாகத் திருப்தி செய்துகொள்ளுவதுகூட ஒழுக்கக் கேடானது என்று நீங்களாக நினைத்துக்கொள்ளுகிறீர்கள். மேலும், குழந்தை பிறந்துவிடுமோ என்ற பயத்தினால் யாராவது தம்மைக் கட்டுப்படுத்திக்கொண்டு விடுகிறார்களா என்று கேட்கிறேன். தங்களுடைய தேகாரோக்கியத்தையோ, நன்மையையோ பொருட்படுத்தாமல் எத்தனையோ பேர் போலி வைத்தியர்களிடம் போய் யோசனை கேட்கிறார்கள். 'தம்முடைய செய்கைகளின் விளைவுகளிலிருந்து தப்பித்துக்கொள்ள முயலும்போது' எத்தனை கருச் சிதைவுகள் ஏற்படவில்லை? பயம் என்பது ஒரு நல்ல கட்டுப்பாடாயிருந்தாலும், அதனால் ஏற்படும் தார்மிகப் பலன்கள் அற்பமாகவே இருக்கும். மேலும், பெற்றோர்களின் பாவங்களை அவர்களுடைய குழந்தைகளின் தலையில் சுமத்துவதும், தனிப்பட்டவர்களின் அசட்டுத்தனங்கள் சமூகத்தைப் பாதிப்பதும் எந்த நியாயத்தைச் சேர்ந்தவை? 'இயற்கைக்குத் தாட்சணியமே கிடையாது; தன்னுடைய சட்டங்கள் மீறப்பட்டால் இயற்கை முழு வஞ்சம் தீர்த்துக்கொள்ளும்' என்பது உண்மையே. ஆனால், செயற்கை முறை

களை உபயோகிப்பது இயற்கையின் சட்டங்களை மீறுவ தாகும் என்று ஏன் நினைக்கவேண்டும்? பொய்ப் பற்கள், பொய்க் கண்கள் அல்லது இதர பொய் அவயவங்களை உபயோகிப்பதை 'இயற்கையற்றது' என்று யாரும் சொல்லவில்லை. நமது க்ஷேமத்திற்கு உகந்ததாக இல்லாதது மட்டுந்தான் இயற்கை யற்றதாகும். மனிதர் கள் இயற்கையாகவே கெட்டவர்கள் என்றும், இந்த முறைகளை உபயோகிப்பதால் அவர்கள் இன்னும் மோசமாகிவிடுவார்கள் என்றும் நான் நம்பவில்லை. இப்போதே அளவுக்கு மீறிய போகத் திளைப்பு இருக்கிறது; இதற்கு இந்தியாவும் விலக்கல்ல. இந்தப் புதுச் சக்தியைத் துஷ்பிரயோகம் செய்யக் கூடும் என்று ருசுபிக்கலாமென்ருல், அதைச் சரியாக உபயோகிப்பார்கள் என்று ருசுப் படுத்துவதும் சுலபமே. ஆனல், மனிதன் இயற்கை யையே வெல்லும் மகத்தான சக்தியைப் பெறும் தறுவாயி லிருக்கிருன் என்பதையும், இதை உணராமல் இருப்பது நமக்குத்தான் நஷ்டம் என்பதையும் நாம் உணர்வோமாக. அதைக் கட்டுப்படுத்துவதுதான் புத்திசாலித்தனமே யொழிய, அதன் அருகிலேயே போகாமல் இருந்துவிடுவ தல்ல. உன்னதமான நோக்கங்களுடன் பல ஊழியர்கள் இந்த முறைகளைப் பிரசாரம் செய்ய விரும்புகிருர்கள். மனிதர்களின் புலனடக்கத்திற்கு உதவி செய்ய வேண்டு மென்பதுதான் அவர்களுடைய விருப்பமே தவிர, இஷ் டப்படி அவர்கள் போகத்தில் திளைப்பதற்கு உதவ வேண்டும் என்பது அல்ல.

"பெண்களையும், அவர்களுடைய தேவைகளையும், நாம் நீண்ட காலமாகக் கவனிக்காமல் இருந்துவிட்டோம் என்பதையும் நாம் மறந்துவிடக் கூடாது. ஏனெனில், தம்முடைய உடல்களை, ஆண்கள், பிள்ளை பெறும் பண்ணை நிலங்களாகக் கருதுவதை அனுமதிக்கப் பெண்கள் மறுக் கிருர்கள். இன்றைய நாகரிகம் உள்ள நிலைமையில் ஒரு

பெரிய குடும்பத்தை நிர்வகிக்கும் தொல்லைகளையும், சங்க டங்களையும் அவர்களால் தாங்க முடிவதில்லை. பெண் களுக்கு ‘நரம்புத் தளர்ச்சி’ ஏற்பட்டுவிட வேண்டுமென்று டாக்டர் மேரி ஸ்டோப்ஸும், மிஸ் எல்லன்கேயும் ஒரு நாளும் விரும்பமாட்டார்கள். அவர்கள் கூறும் முறை களை முக்கியமாகப் பெண்களே பலன் அளிக்கத்தக்க வையாகச் செய்யலாம்; அதனால் கட்டு மீறிய புலன் நுகர்ச்சியைவிட இன்னும் நல்ல தாய்மை உருவாகக் கூடும். அது எப்படி இருந்தாலும், ஒரு சிறு அபாயத்தை ஏற்பதன் மூலம் பெரிய அபாயத்தைத் தவிர்க்கும் சந்தர்ப் பங்களும் இருக்கின்றன. ‘நரம்புத் தளர்ச்சி’ ஏற்பட்டா லும் பரவாயில்லை என்று சில அபாயகரமான வியாதி களைத் தடுத்துதான் ஆகவேண்டும். பெண்களுக்கு இயற் கையாகவே தாய்ப் பால் சுரக்கும் காலங்கள் இருக் கின்றன. அந்தக் காலங்களில் புணர்ச்சி தவிர்க்க முடியா ததே. ஆனால், அது பலன் அளித்தால் பாதகம் ஏற்படும் சாதாரணமாகத் தேகாரோக்கியத்துடன் உள்ள பெண் களும் இருக்கிறார்கள். ஆனால், பிள்ளை பெற்றால் அவர் களுடைய உயிருக்கே ஆபத்து வந்துவிடுகிறது.

“நீங்கள் கருத்தடை முறைகளை ஆதரித்துப் பிரசாரம் செய்ய ஆரம்பிக்க வேண்டும் என நான் விரும்பவு மில்லை; எதிர்பார்க்கவு மில்லை. சத்தியம், பரிசுத்தம் என்ற ஒளிகளை நீங்கள் மக்களின் முன் மங்காமல் காப் பாற்றி வைத்திருக்கிறீர்கள்; வேண்டுபவர்கள் அதி லிருந்து பயன் பெறலாம். இந்த வேலையை நீங்கள் திறம் படச் செய்கிறீர்கள். ஆனால், ஜாக்கிரதையில்லாதவர் களைவிட ஜாக்கிரதையுள்ள பெற்றோர்தான் அந்த ஒளியை அதிகம் விரும்புவர். பிரஜோற்பத்திக் கட்டுப்பாட்டின் அவசியத்தை உணர்ந்தவன், சுலபமாகப் புலனடக்க முறையைப் பயிற்சி செய்துகொண்டுவிடக் கூடும். இப் போது கட்டுமீறிய நடத்தையும், சிந்தனையின்மையும்,

அறியாமையும் மிகவும் அதிகமாயிருக்கின்றன. ஆகவே, உங்களுடைய நன்மொழிகள் காட்டில் காயும் நிலவைப் போல் இருக்கின்றன. நீங்கள் மிகுந்த சஞ்சலத்துடனும், தயக்கத்துடனும் உங்கள் கட்டுரையை எழுதியிருக் கிறீர்கள். அது போதாது; இன்னும் தெளிவாக இதை விவாதிக்க வேண்டியது அவசியமாகும். அதில் நீங்கள் கலந்துகொள்ள முடியவில்லை யென்ருலும், அதன் அவசி யத்தையாவது நீங்கள் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும். அவசி யமானுல் வழிகாட்டவும் வேண்டும். ஏனெனில், இந்தப் பாதையில் பேரலைகள் இருக்கின்றன. அபாயத்தைக் கண்டு மலைப்பதனுலோ, 'இந்தவிஷயத்தை அணுகுவதில் தயங்குவதனுலோ' பிரயோசன மில்லை.''

நான் எழுதியது சந்நியாசிகளுக்காகவோ அல்லது சந்நியாசி என்ற முறையிலோ அல்ல என்பதை முதலில் தெளிவாக்கிவிடுகிறேன். நான் சந்நியாசி என்ற வியாக் கியானத்தின் கீழ் வருபவன் அல்ல. என்னுடைய கருத் துக்கள், என்னுடைய இடைவிடாத அனுஷ்டானத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டவை. இடையே இருபத் தைந்து ஆண்டுகள் இந்தப் பாதையைவிட்டுச் சற்று விலகியிருந்தேன். அத்துடன் இந்தப் பரீட்சையில் நீண்ட காலம் என்னுடன் சேர்ந்து உழைத்தவர்களின் அனுபவமும் இருக்கிறது. இதனுல் சில முடிவுகளுக்கு வர எனக்கு நியாயம் இருக்கிறது. இந்தப் பரீட்சையில் ஆண், பெண் இரு பாலாரிலும் இளைஞர்களும், வயதான வர்களும் சேர்ந்து இருந்தார்கள். இந்தப் பரீட்சை ஓர் அளவு சாஸ்திரீயமான முறையில் இருந்தது என்றே நான் சொல்லுவேன். ஒழுக்கந்தான் இதன் முக்கிய அடிப் படை என்பதில் சந்தேக மில்லை.

ஆனுல், பிரஜோற்பத்தியைக் கட்டுப்படுத்த வேண் டும் என்ற விருப்பத்தினுல்தான் இது ஆரம்பமாயிற்று.

என்னுடைய பரீட்சை குறிப்பாக இதற்காகவேதான். பிறகுதான் மகத்தான தார்மிக எண்ணங்கள் தோன்றின. அப்போதுகூட தாமாகவேதான் அவ்வண்ணங்கள் தோன்றின. விவேகத்துடன் நடந்துகொண்டால், அதிகக் கஷ்டமில்லாமல் புலனடக்கத்தை அனுஷ்டிப்பது சாத்தியம் என்றே நான் சொல்லுவேன். இதை நான் மட்டும் சொல்லவில்லை. ஜெர்மானியர்களும், மற்ற இயற்கை வைத்திய சிகிச்சை செய்பவர்களும் இதையே சொல்லுகிறார்கள். நீர்ச் சிகிச்சை, மண்பற்று, உஷ்ணத்தை உண்டு பண்ணுதலும் பெரும்பாலும் பழங்களே கொண்டதுமான ஆகாரம் ஆகியவை நரம்புகளுக்கு இதம் அளிக்கின்றன என்றும், அவை உடலுக்கு விரியம் அளிப்பதோடு, மிருக உணர்ச்சிகளைச் சுலமாகக் கட்டுப்படுத்துகின்றன என்றும் அவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். மேற்கொண்டு இன்னும் பெரிய சாதகங்களைச் செய்யாமலே, முறைப்படி பிராணயாமம் செய்வதும் இதே பலன்களை அளிக்கும் என்று ராஜயோகிகளும் கூறுகிறார்கள். மேல் நாட்டு முறையோ அல்லது புராதன இந்திய முறையோ சந்நியாசிகளுக்காக ஏற்பட்டவை யல்ல; முக்கியமாக அவை குடும்பஸ்தர்களுக்காக ஏற்பட்டவையே. ஜனத்தொகை அதிகமாகி விட்டதால், தேசத்திற்குப் பிரஜோற்பத்திக் கட்டும்பாடு அவசியமாகிறது என்று சொன்னால், அந்தக் கூற்றை நான் ஆட்சேபிக்கிறேன். சரியான நில விநியோக முறை, நல்ல விவசாயம், ஓர் உபத்தொழில் ஆகியவை இருந்தால், இப்போதிருப்பதைவிட இரண்டு மடங்கு ஜனத் தொகையினரை இந்தத் தேசம் போஷிக்க முடியும் என்பதே என்னுடைய அபிப்பிராயம். ஆனால், நாட்டின் இன்றைய அரசியல் நிலைமையைக் கருத்தில் கொண்டே, கருத்தடை முறைகளை இந்தியாவில் பிரசாரம் செய்பவர்களுடன் நான் சேர்ந்திருக்கிறேன்.

குழந்தை வேண்டும் என்ற தேவை போன பிறகு மனிதர்கள் தமது மிருக இச்சைகளைத் திருப்தி செய்து

கொள்ள விரும்புவதை நிறுத்தத்தான் வேண்டுமென்று நான் சொல்லுகிறேன். புலனடக்கம் என்ற பரிகாரத்தை சர்வ ஜன சம்மதமுள்ளதாகவும், பலனளிக்கத் தக்கதாக வும் செய்யமுடியும். படித்தவர்களிடையே இது பரீட்சித் துப் பார்க்கப்படவே யில்லை. கூட்டுக் குடும்ப முறை காரணமாக அவர்களுக்கு இதன் அவசியத்தை உணரும் சந்தர்ப்பம் கிடைக்கவில்லை. அப்படியே அதை அனுஷ் டித்தவர்களும், அதில் உள்ள தார்மிக விஷயங்களைப் பற் றிக் கொஞ்சங்கூட நினைத்துப் பார்க்கவே இல்லை. பிரம் மச்சரியத்தைப் பற்றி எப்போதாவது அங்குமிங்கும் செய் யப்படும் பிரசங்கங்களைத் தவிர பிரஜோற்பத்தியைக் கட் டுப்படுத்துவதற்காகப் புலனடக்கத்தை அனுஷ்டிக்க வேண்டும் என்று முறையான பிரசாரம் எதுவும் செய்யப் படவில்லை. அதற்கு மாறாக, பெரிய குடும்பம் இருப்பது சுபசூசகம், அதனால் அது விரும்பத்தக்கது என்ற மூட நம்பிக்கை இன்னும் இருந்துவருகிறது. சில சந்தர்ப்பங் களில் பிரஜோற்பத்தி செய்வது எப்படி ஒரு கடமையா கிறதோ அதே மாதிரி வேறு சில சந்தர்ப்பங்களில் இதைக் கட்டுப்படுத்துவதும் ஒரு கடமையாகிறது என்று சாதாரணமாக மத போதகர்கள் உபதேசிப்பதில்லை.

மிருக இச்சைகளைப் பூர்த்தி செய்துகொள்ளுவது வாழ்க்கையின் தேவைகளில் ஒன்று என்றும், அப்படிச் செய்வது விரும்பத் தக்கதுதான் என்றுமே, பிரஜோற் பத்திக் கட்டுப்பாட்டை ஆதரிப்பவர்கள் நம்புகிறார்கள். பெண்களுக்காக அவர்கள் காட்டும் பரிவு மிகமிகப் பரி தாபகரமாக இருக்கிறது. செயற்கை முறைகளின் மூலம் பிரஜோற்பத்தியைக் கட்டுப்படுத்த வேண்டும் என்ப தற்கு, பெண்களின் கட்சியை எடுத்துச் சொல்லுவது பெண்களையே அவமதிப்பதாகும் என்று நான் நினைக்கி றேன். தங்களுடைய வெறியைத் தணித்துக்கொள்ளுவதற்

காக ஆண்கள் ஏற்கனவே பெண்களை வேண்டிய அளவு தாழ்த்தி யிருக்கிறார்கள். செயற்கை முறைகளை ஆதரிப்பவர்கள், எவ்வளவு நல்ல எண்ணம் உடையவர்களா யிருந்தாலும், இம்முறைகள் பெண்களை இன்னும் தாழ்மைப்படுத்தி விடும். இந்த முறைகளை ஆதரிக்கும் நாகரிகப் பெண்மணிகள் இருக்கிறார்கள் என்பதை நான் அறிவேன். ஆனால், இது தம் கௌரவத்திற்கு ஏற்றதல்ல என்று பெரும்பாலான பெண்கள் நிராகரித்துவிடுவார்கள் என்பதில் எனக்குக் கொஞ்சமும் சந்தேகமே இல்லை. ஆண்கள், பெண்களுக்கு நன்மை செய்ய விரும்பினால், தாங்களே புலனடக்கத்தை அனுசரிக்கட்டும். ஆசை காட்டி அழைப்பவர்கள் பெண்கள் அல்ல. உண்மையில் ஆக்கிரமிப்பவர்கள் ஆண்கள்தான். ஆகையால், உண்மையான குற்றவாளிகளும், ஆசைகாட்டி அழைப்பவர்களும் அவர்களேதான்.

செயற்கை முறைகளை ஆதரிப்பவர்கள், அதன் விளைவுகளைப் பற்றிச் சிந்துத்துப் பார்க்க வேண்டுமென்று வற்புறுத்துகிறேன். அந்த முறைகளைப் பெரும் அளவில் உபயோகிக்க ஆரம்பித்தால், திருமண பந்தம் அறுந்து போய்விடும் என்றும், கட்டுப்பாடில்லாத காம வாழ்வு மலிந்துவிடும் என்றும் தோன்றுகிறது. மிருக இச்சையைத் தீர்த்துக்கொள்ளுவதற்கென்றே ஒருவன் அதில் ஈடுபடலாமென்றால், அவன் நீண்ட நாட்கள் தன் இல்லத்தை விட்டு வெளியே போய் இருக்க நேர்ந்தால், அல்லது ஒரு நீண்ட யுத்தத்தில் போர் வீரனாகப் பணியாற்ற நேர்ந்தால், அல்லது அவன் மனைவி இறந்துவிட்டால், என்ன செய்வது? அல்லது செயற்கை முறைகளை உபயோகித்தால்கூட உடல் நலம் பாதிக்கப்படும் என்ற நிலையில் மனைவி வியாதியுற்றிருந்தால் அப்பொழுது என்ன செய்வது?

ஆனால், இன்னொருவர் எழுதுகிறார்:

''சமீபத்தில் பிரஜோற்பத்திக் கட்டுப்பாடுபற்றி நீங்கள் எழுதியிருந்த கட்டுரையைப் பார்த்தேன். செயற்கை முறைகள் தீங்கு விளைவிக்கக்கூடியவை என்று நீங்கள் சொல்லும்போது, விஷயம் முழுவதன் உண்மையும் இதுதான் என்று நீங்களாக ஊகித்துக்கொண்டு ஆரம்பிக்கிறீர்கள் என்று பணிவுடன் எடுத்துக்காட்ட விரும்புகிறேன். 1922-இல் லண்டனில் சர்வதேசப் பிரஜோற்பத்திக் கட்டுப்பாடு மகாநாடு நடந்தது. வைத்தியர்கள் மட்டுந்தான் இதில் கலந்துகொண்டார்கள். அந்த மகாநாட்டின் கருத்தடை முறைப் பிரிவில் ஒரு தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டது. மொத்தம் பிரசன்னமாயிருந்த 164 பேர்களில் 3 பேர்கள்தான் இதை ஆட்சேபித்தனர். தீர்மானம் பின்வருமாறு: 'சுகாதாரபூர்வமான கருத்தடைக் கருவிகளை உபயோகித்துப் பிரஜோற்பத்தியைக் கட்டுப்படுத்துவது, சரீர, சட்ட, தார்மிக அம்சங்களில், கருச்சிதைவினின்றும் முற்றும் மாறுபட்டது என்பதை இந்த மகாநாடு எடுத்துக்காட்ட விரும்புகிறது. சிறந்த கருத்தடை முறைகள் தேகாரோக்கியத்தைக் கெடுத்துவிடும் என்பதற்கோ, மலட்டுத்தனத்தை உண்டாக்கிவிடும் என்று சொல்வதற்கோ ஆதாரம் இல்லை என்று இந்த மகாநாடு அபிப்பிராயப்படுகிறது.'

''வைத்தியத் தொழிலில் மிகப் பிரபலமான சிலர் உட்பட ஆடவரும் பெண்டிருமான ஏராளமான வைத்தியர்கள் இந்த மகாநாட்டில் கலந்துகொண்டார்கள். இவ்வளவு பேர்களுடைய அபிப்பிராயத்தையும் ஒரே வரியில் ஒதுக்கித் தள்ளிவிட முடியாதென்றே எனக்குத் தோன்றுகிறது. 'செயற்கை முறைகளை உபயோகிப்பதால் ஆண்மையின்மையும், நரம்புத் தளர்ச்சியுந்தான் ஏற்படும்' என்று நீங்கள் சொல்லுகிறீர்கள். அப்படித்

தான் ஏற்படுமென்று எப்படிச் சொல்லுகிறீர்கள்? அறியாமையினால் கெடுதலான முறைகளை உபயோகிப்பதால் கெடுதல் ஏற்படலாம். ஆனால், நவீன விஞ்ஞான முறைகளால் அம்மாதிரிப் பலன் ஏற்படாதென்றே நான் சொல்லுவேன். பிரஜோற்பத்தி செய்யக்கூடிய வயது வந்த யாவருக்கும் சரியான முறைகளைக் கற்றுக்கொடுக்க வேண்டும் என்பதற்கு இது மற்றொரு காரணமாகும். இவை செயற்கை முறைகள் என்று கண்டிக்கிறீர்கள்; அதே சமயத்தில் 'புலனடக்கத்திற்கான வழிகளை' வைத்தியர்கள் கண்டுபிடிக்கவேண்டும் என்றும் சொல்லுகிறீர்கள். நீங்கள் சொல்லுவதே எனக்குச் சரியாகப் புரியவில்லை. ஆனால், நீங்கள் வைத்தியர்களையே குறிப்பிடுவதால், வைத்தியர்களால் கண்டு பிடிக்கப்படும் எந்த 'புலனடக்க வழிகளும்' செயற்கை முறைகளாகத்தானே இருக்கும்? 'பிரஜோற்பத்திக்காகத்தான் புணர்ச்சியேயொழிய இன்பத்திற்காக அல்ல' என்று நீங்கள் சொல்லுகிறீர்கள். இப்படி விதித்தது யார்? கடவுளா? அப்படியானால், கடவுள் எதற்காகச் சரீர இச்சை உணர்ச்சியைச் சிருஷ்டித்தார்? 'இயற்கைக்குத் தாட்சண்யமே கிடையாது; தன்னுடைய சட்டங்கள் மீறப்பட்டால், இயற்கை அதற்கு முழு வஞ்சம் தீர்த்துக்கொள்ளும்' என்று நீங்கள் சொல்லுகிறீர்கள். இயற்கை என்பது கடவுளைப்போல் அல்ல; இயற்கை யாருக்கும் உத்தரவுகள் பிறப்பிப்பதில்லை. இயற்கையின் சட்டங்களை மீறுவதென்பது சாத்தியமல்ல. செய்கைகளின் பலன்கள் இயற்கையில் தவிர்க்க முடியாதவை. நல்லது, கெட்டது என்பதெல்லாம் நாம் உபயோகிக்கும் வார்த்தைகளே. செயற்கை முறையை உபயோகிக்காதவர்கள் தமது செய்கைகளின் பலன்களை அனுபவிப்பது போலவே. அந்த முறைகளை உபயோகிப்பவர்களும் பலன்களை ஏற்றுக்கொள்ளுகிறார்கள். ஆகையால், செயற்கை முறைகள் கெடுதலை விளைவிக்கும் என்று

நீங்கள் ருசுப்பிக்க முடிந்தாலொழிய உங்கள் வாதத்தில் பொருள் இல்லை. சரியான முறைகளை உபயோகித்தால் கெடுதல் ஏற்படுவதில்லை என்று, பரிசோதனை செய்த அனுபவத்தின்மூலம் நான் சொல்லுகிறேன். ஒரு காரியம் சரியா, தப்பா என்பதை அதன் பலனைக்கொண்டுதான் மதிப்பிடவேண்டும். அதைப்பற்றி முன்னதாகவே ஓர் அபிப்பிராயத்தை வைத்துக் கொண்டு மதிப்பிடுவது கூடாது.

"நீங்கள் சொல்லும் அதே முறையை மால்தூஸ் என்பவரும் சொன்னார். ஆனால், பொறுக்கி எடுக்கப்பட்ட உங்களைப் போன்ற சிலரைத் தவிர, மற்றவர்கள் விஷயத்தில் அது முற்றிலும் அனுபவ சாத்தியம் அற்றது. நடைமுறையில் பின்பற்ற முடியாத முறைகளைச் சொல்லுவதால் என்ன பிரயோசனம்? பிரம்மச்சரியத்தின் நன்மைகள் என்பவை பெரிதும் மிகைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. சுமார் 22 வயதுக்கு மேற்பட்டவர்கள் இதை அனுஷ்டிப்பது கண்டிப்பாகக் கெடுதலானது என்று தற்கால வைத்திய சாஸ்திர நிபுணர்கள் (மத சம்பந்தமான விருப்பு, வெறுப்பில்லாதவர்கள்) நினைக்கிறார்கள். பிரஜோற்பத்திக்காகவன்றி புணர்ச்சியில் ஈடுபடுவது பாவம் என்று நீங்கள் நினைப்பது, மதம் பற்றிய காரணத்தினால்தான். பலன் என்ன என்பதை யாருமே முன்னதாக உத்திரவாதம் செய்ய முடியாதாகையால், ஒன்று. எல்லோரும் சரீர இச்சையைத் துறந்துவிட வேண்டும் அல்லது பாவம் செய்யவேண்டும் என்று நீங்கள் சபிக்கிறீர்கள். உடற்கூறு சாஸ்திரம் போதிப்பது இதுவல்ல. விஞ்ஞானத்தை விட்டுவிட்டு ஒரு சித்தாந்தத்தைப் பின்பற்றும்படி இவ்வளவு காலம் கழித்து மக்களைக் கேட்பதும் சாத்தியமல்ல."

இதை எழுதியவர் கொஞ்சங்கூட விட்டுக் கொடுக்காத ஒரு மனப்போக்கை மேற்கொண்டிருக்கிறார். திரு.

மணப் பிணைப்பின் புனிதத்தைக் காப்பாற்ற வேண்டு மானால் புலனடக்கத்தைத் தான் வாழ்க்கையின் நியதி யாகக் கொள்ளவேண்டுமே யொழிய, போகத்தில் திளைப்பதை அல்ல என்பதைக் காட்டுவதற்கு நான் போதிய உதாரணங்கள் கொடுத்திருக்கிறேன் என்றே நம்புகிறேன். விஷயத்தின் உண்மை இதுதான் என்று நானாக ஊகித்துக்கொள்ளவில்லை. ஏனெனில், செயற்கை முறைகள் எவ்வளவுதான் சரியானவையாக இருந்தாலும், அவற்றினால் கெடுதல்தான் ஏற்படும் என்பது என் கட்சி. அந்த முறைகளில் கெடுதல் இல்லாமல் இருக்கலாம்; ஆனால், தீனி போடப்போடப் பசியை அதிகரிக்கச் செய்வதால் அவை கெடுதலானவையாக இருக்கின்றன. போகத்தில் திளைப்பது சட்ட பூர்வமானது என்பதோடு மட்டுமன்றி, விரும்பத்தக்கதும் ஆகும் என்ற முறையில் கருதும் உள்ளம், இச்சையைப் பூர்த்தி செய்துகொள்வ தையேதான் நாடும்; முடிவில், உறுதியை யெல்லாம் இழக்கும் அளவுக்குப் பலவீனம் அடைந்துவிடும். இச்சையைப் பூர்த்தி செய்துகொள்ளும் ஒவ்வொரு செய்கையும், ஆணையோ பெண்ணையோ, உடல், மனம், ஆன்மா ஆகியவற்றை வலிமையுள்ளவையாக வைத்திருப் பதற்கு அவசியமான உயர்ந்த ஜீவ சக்தியை இழக்கச் செய்கிறது. எனக்குக் கடிதம் எழுதியுள்ளவர்கள், ஆன்மா என்று ஒன்று இருக்கிறது என்பதையே நினைத் துப் பார்க்கவில்லைபோல் தோன்றுகிறது. அவர்களுடைய வாதங்களுக்குப் பதிலளிப்பதுதான் இந்த விவாதத்தின் நோக்கம். ஆகையால், இப்போது ஆன்மாவைப் பற்றி நான் குறிப்பிட்டுள்ள போதிலும், வேண்டுமென்றே விவா தத்தில்ஆன்மாவைப்பற்றிய விஷயத்தைச் சேர்க்கவில்லை. பலவீனம் அடைந்துள்ள இந்தியா, இழந்த தனது ஜீவசக்தியை மீண்டும் பெறுவதற்காகவாவது, செயற்கை முறைகளால் இஷ்டப்படி இச்சையைப் பூர்த்தி செய்து

கொள்ளுவதை விட, பரிபூரணமான புலனடக்கத்தை அனுஷ்டிக்க வேண்டும் என்று போதிக்க வேண்டுவது அவசியமாகிறது. நமது பத்திரிகைகளை அவலட்சண மாக்கும் ஒழுக்கக் கேடான மருந்துகளின் விளம்பரங்கள், பிரஜோற்பத்திக் கட்டுப்பாட்டை ஆதரிப்பவர்களுக்கு ஓர் எச்சரிக்கையாக இருக்கட்டும். இந்த விஷயத்தை நான் விவாதிக்காமல் இருப்பதற்குக் காரணம், போலிச் சங்கோசமோ, அடக்கமோ அல்ல. இஷ்டப்படி இச்சை யைப் பூர்த்தி செய்துகொள்ளலாம் என்று சொல்லு பவர்கள், பார்ப்பதற்கு நியாயமானவை போல் தோன் றும் வாதங்களைக் கூறுகிறார்கள். ஜீவசக்தி இழந்து, பலவீனமடைந்துள்ள நாட்டின் இளைஞர்கள், சுலபமாக இந்த வாதங்களுக்கு இரையாகி விடுகிறார்கள் என்று நிச்சயமாக எனக்குத் தெரிந்திருப்பதுதான் இதை விவா திக்காமல் இருப்பதற்கு முக்கிய காரணமாகும்.

இரண்டாவது நண்பர் ஆஜர் செய்துள்ள வைத்தியர் களின் அபிப்பிராயங்களை இப்போது நான் மறுக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லையென்றே நினைக்கிறேன். என் வாதத்திற்கும், அதற்கும் சம்பந்தமே இல்லை. சரியான கருத்தடைக் கருவிகளை உபயோகிப்பது ஜனனேந்திரி யங்களைப் பாதிக்கிறது அல்லது மலட்டுத்தனத்தை உண் டாக்குகிறது என்பதை நான் ஒப்புக்கொள்ளவோ, மறுக்கவோ இல்லை. நூற்றுக் கணக்கான இளைஞர்கள் தம்முடைய மனைவிமாரிடத்திலேயாயினும், மனம்போன படியெல்லாம் இச்சையைப் பூர்த்தி செய்து கொண்டு அழிந்துபோயிருப்பதை நான் பார்த்திருக்கிறேன். ஆகவே, வைத்தியர்களின் பட்டாளம் எதுவும், நான் கண்ணால் பார்த்ததை இல்லை என்று சொல்லிவிட முடியாது.

பொய்ப் பல் வைத்துக் கொள்ளவில்லையா என்று முதல் நண்பர் காட்டியுள்ள உதாரணம் பொருத்தமற்ற

தாகவே எனக்குப் படுகிறது. பொய்ப் பற்கள் செயற்கையானவைதாம்; இயற்கையற்றவைதாம். ஆனல், அவை அவசியமான ஒரு காரியத்திற்குப் பயன் படுவதாக இருக்கலாம். ஆனல், செயற்கை முறைகள் அப்படி அல்ல. அவை, பசியைத் தணித்துக் கொள்ளுவதற்காக இல்லாமல், சுவை உணர்ச்சியைத் திருப்தி செய்வதற்காகச் சாப்பிட விரும்பும் ஒருவன் உட்கொள்ளும் மருந்துகளைப் போன்றவையே. மிருக இச்சையைப் பூர்த்தி செய்து கொள்ளவேண்டுமென்பதற்காக அதில் ஈடுபடுவதைப் போன்ற பாவச் செயலே, ருசியை அனுபவிப்பதற்காகச் சாப்பிடுவதும்.

கடைசிக் கடிதம் சுவாரஸ்யமானது. அதில் காணும் தகவல்கள் அவ்வாறு இருக்கின்றன :

“ இந்த விஷயம் இப்போது உலகத்தில் உள்ள பல சர்க்கார்களுக்குத் தொல்லை அளித்துக்கொண் டிருக்கிறது. ‘பிரஜோற்பத்திக் கட்டுப்பாடு’ பற்றிய உங்களுடைய கட்டுரையையே குறிப்பிடுகிறேன். இதைப் பிரசாரம் செய்வதில் அமெரிக்க சர்க்காருக்குள்ள ஆட்சேபத்தை நீங்கள் நன்கு அறிவீர்கள். ஜப்பானிய சர்க்கார் இதற்குத் தாராளமாக அனுமதி கொடுத்திருப்பதையும் நீங்கள் கேள்விப்பட்டிருப்பீர்கள். செயற்கை முறைகளாலோ, இயற்கையான முறைகளாலோ, எந்த விதத்திலும் பிரஜோற்பத்தியைக் கட்டுப்படுத்தக் கூடாது என்று ஒரு நாடு அடியோடு தடுக்கிறது. இதன் காரணங்கள் யாவருக்கும் நன்ருகத் தெரியும். மற்ருெரு நாடு, இதை ஆதரிப்பதன் காரணம் யாவரும் அறிந்ததே. முதல் நாட்டின் செய்கையில் பாராட்டுவதற்கு எதுவும் இல்லை என்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம். ஆனல், இரண்டாவது நாட்டின் செய்கையில் ஆட்சேபிக்கத் தக்கது ஏதும் அதிகம் இருக்கிறதா? ஜப்பானிய சர்க்கார், பிரத்தியட்ச நிலைமையைச் சமாளிக்க முன்வந்திருக்

கிறார்கள் என்றுவது அவர்களைப் பாராட்ட வேண்டாமா? அவர்கள் ஜனத்தொகைப் பெருக்கத்தை நிறுத்தியாக வேண்டும். அத்துடன் இன்றைய மனித சுபாவத்தையும் கவனிக்கவேண்டும். மேல்நாட்டினர் கூறும் பிரஜோற்பத்திக் கட்டுப்பாடு முறை ஒன்றுதானே அவர்களுக்கு உள்ள வழி? 'கண்டிப்பாக இல்லை' என்று நீங்கள் சொல்லுவீர்கள். ஆனால், நீங்கள் சொல்லும் வழி அனுபவ சாத்தியமானதா என்று நான் கேட்கலாமா? உங்கள் முறையே சாலச் சிறந்ததா யிருக்கலாம்; ஆனால், அது அனுபவ சாத்தியமானதா? மனிதவர்க்கம் குறிப்பிடத்தக்க அளவுக்கு சேர்க்கை இன்பத்தைத் துறந்துவிடும் என்று எதிர்பார்க்க முடியுமா? புலனடக்கம் அல்லது பிரம்மச்சரியத்தை அனுஷ்டிக்கும் ஒரு சில பெரியவர்களைக் காண்பது எளிதாக இருக்கலாம். ஆனால், எல்லோருமே இந்த முறையைப் பின்பற்ற முடியும் என நம்பமுடியுமா? இந்தியாவில் இந்த நிலைமையைச் சமாளிப்பதற்கு ஒரு சர்வ ஜன இயக்கமே அவசியம்.''

அமெரிக்கா, ஜப்பானில் நடப்பவைபற்றி எனக்கு ஒன்றும் தெரியாது என்பதை ஒப்புக்கொள்ளுகிறேன். ஜப்பான் ஏன் பிரஜோற்பத்திக் கட்டுப்பாட்டை ஆதரிக்கிறது என்பதும் எனக்குத் தெரியாது. எனக்குக் கடிதம் எழுதியிருப்பவர் கூறும் விவரங்கள் சரியானவையாக இருந்தால், செய்கை முறைகள்மூலம் பிரஜோற்பத்திக் கட்டுப்பாடு செய்வது ஜப்பானில் பொதுவான அம்சமாக இருக்கும் பட்சத்தில், அருமையான இந்தத் தேசம் தார்மிக நாசத்தை நோக்கி விரைந்துகொண்டிருக்கிறது என்றே நான் தைரியமாகச் சொல்லுவேன்.

நான் சொல்வது முற்றும் தவறாக இருக்கலாம். என் முடிவுகள் தவறான ஆதாரங்களைக் கொண்டவையாக இருக்கலாம். ஆனால், செயற்கை முறைகளை ஆதரிப்பவர்

கள் பொறுமையுடன் இருக்க வேண்டியது அவசியம். இந்தக் காலத்து உதாரணங்களைத் தவிர வேறு ஆதாரங்கள் எதுவும் அவர்களிடம் இல்லை. மனித வர்க்கத்தின் தார்மிக உணர்வுக்கு முரணாயிருப்பதாகத் தோன்றும் ஒரு கட்டுப்பாட்டு முறையின் பலன், இன்னதாகத்தான் இருக்கும் என்று இப்போதே நிச்சயமாகச் சொல்லிவிட முடியாது. இளைஞர்களின் இயல்புடன் விளையாடுவது சுலபமே. ஆனால், அப்படிப்பட்ட விளையாட்டின் தீய விளைவுகளைப் போக்குவது கடினமாக இருக்கும்.

3

புலனடக்க வாழ்வின் அவசியம்*

ஆரோக்கியத்திற்கான வழிகள் பல; அவை யாவும் முக்கியமானவையே. ஆனல், மற்றெல்லாவற்றையும்விட அவசியமானது பிரம்மச்சரியம். சுத்தமான காற்று, சுத்தமான தண்ணீர், நல்ல உணவு ஆகியவை நிச்சயம் ஆரோக்கியத்திற்கு உதவி செய்கின்றன. ஆனல், சம்பாதிக்கும் ஆரோக்கியத்தை யெல்லாம் செலவிட்டுக் கொண்டே யிருந்தால், நாம் எப்படி ஆரோக்கியம் உள்ளவர்களாக இருக்க முடியும்? நாம் திரட்டும் பணத்தை யெல்லாம் செலவழித்து விட்டால், ஓட்டாண்டி யாகாமல் இருக்க முடியுமா? உண்மையான பிரம்மச்சரியத்தை அனுஷ்டித்தாலொழிய ஆண்களும், பெண்களும் வீரியமுள்ளவர்களாகவோ, வலிமை உள்ளவர்களாகவோ இருக்க முடியாது என்பதில் சந்தேகம் இருக்க முடியாது.

பிரம்மச்சரியம் என்பதுதான் என்ன? ஆண்களும், பெண்களும், பரஸ்பரம் சரீர இச்சை உணர்வு அற்று இருப்பது என்பதே அதன் அர்த்தம். அதாவது, இருவரும் ஒருவரை யொருவர் காம எண்ணத்துடன் தொடக்கூடாது; கனவில்கூட அந்த எண்ணம் அவர்களுக்கு வரக்கூடாது. அவர்கள் ஒருவரை ஒருவர் பார்ப்பதிலும், காம நோக்கம் எதுவும் இருக்கலாகாது. கடவுள் நமக்கு அளித்துள்ள சக்தி மறைந்து கிடக்கிறது. கடுமையான சுயக் கட்டுப்பாட்டின் மூலம் அதை நாம் பத்திரப்படுத்தி, உடலுக்கு மட்டுமன்றி, மனதிற்கும் ஆத்மாவிற்கும் ஊக்க

---

* காந்திஜி ''ஆரோக்கியம்'' பற்றி எழுதிய நூலில் இந்த அத்தியாயம் தனி முக்கியத்துவம் உள்ளது என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

மும் வலிமையும் அளிக்கும் சக்தியாக அதை மாற்ற வேண்டும்.

ஆனால், உண்மையில் நம்மைச் சுற்றி நாம் இப்போது காண்பது என்ன? ஆண்களும், பெண்களும், வயதானவர்களும், இளைஞர்களும், சரீர இச்சை என்ற வலையில் சிக்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். பெரும்பாலும் காம வெறியினால் குருடாகி, நியாயம், அநியாயம் என்ற உணர்வையே அவர்கள் இழந்துவிடுகிறார்கள். அதனுடைய நாசகரமான ஆதிக்கத்தில், சிறு பையன்களும், பெண்களுங்கூடப் பைத்தியம் பிடித்தவர்கள் போல் நடந்து கொள்ளுவதை நானே பார்த்திருக்கிறேன். இதே போன்ற நிலையில் நானும் இப்படி நடந்துகொண்டிருக்கிறேன். வேறு எப்படியும் நடந்துகொண்டிருக்க முடியாது. க்ஷண நேர இன்பத்திற்காக, நாம் பாடுபட்டுத் தேடிய ஜீவசக்தியை யெல்லாம் ஒரே விநாடியில் பலி கொடுத்துவிடுகிறோம். வெறி தணிந்தவுடன், நமது நிலைமை பரிதபிக்கத் தகுந்ததாக ஆகிவிடுகிறது. மறு நாள் காலையில் நமக்குப் பெரும் பலவீனமும், களைப்பும் ஏற்படுகின்றன; மனம் தன் வேலையைச் செய்ய மறுக்கிறது. பிறகு, விஷமத்துக்குப் பரிகாரமாக நிறையப் பால் குடிக்கிறோம்; பஸ்மங்கள், லேகியங்கள், இன்னும் என்ன என்னவோ சாப்பிடுகிறோம். நரம்புகளை முறுக்கேற்றும் பலவிதமான 'டானிக்'குகளை உட்கொள்ளுகிறோம். அயர்வைப் போக்கி, மீண்டும் இன்பம் அனுபவிக்கும் சக்தியைப் பெறுவதற்காக டாக்டர் சொன்னபடி யெல்லாம் ஆடுகிறோம். இப்படியாக நாட்களும் ஆண்டுகளும் கழிகின்றன. முடிவில், முதுமை ஏற்பட்டு விடுகிறது. நம் உடலும், மனமும் அடியோடு தளர்ச்சி பெற்ற நிலைமை ஏற்பட்டு விடுவதைக் காண்கிறோம்.

ஆனால், இயற்கையின் விதி இதற்கு நேர்மாறானது. நமக்கு வயது ஆக ஆக, நமது அறிவு இன்னும் தீக்ஷண்ய

மானதாக வேண்டும். நாம் அதிக காலம் வாழ்ந்தால், நாம் தேடிப் பெற்ற அனுபவத்தின் பலனை மற்றவர்களுக்கும் அளிப்பதற்கான நம்முடைய திறமை இன்னும் அதிகமாக இருக்க வேண்டும். உண்மையான பிரம்மச்சாரிகள் இப்படித்தான் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்குச் சாவைப்பற்றிப் பயமே இராது. சாகும் தருவாயில் கூட அவர்கள் கடவுளை மறப்பதில்லை; வீண் சபலங்கள் அவர்களுக்கு இரா. உதட்டில் புன்முறுவலுடன் அவர்கள் சாவை எதிர்நோக்குவார்கள்; நியாயத் தீர்ப்பு நாளைத் தைரியத்துடன் எதிர்நோக்கி நிற்பார்கள். உண்மையான ஆடவரும் பெண்டிரும் அவர்களே. ஆரோக்கியத்தைப் பேணி வளர்த்தவர்கள் என்று அவர்களைத்தான் சொல்ல முடியும்.

உலகத்தில் உள்ள பெரும்பாலான தற்பெருமை, கோபம், பயம், பொறாமை ஆகியவைகளுக்கெல்லாம் புலனடக்கம் இன்மைதான் மூலகாரணம் என்பதை நாம் உணரவில்லை. ஒவ்வொரு நாளும் ஒரு தடவையோ, அடிக்கடியோ சிறு குழந்தைகளை விடவும் முட்டாள்தனமாக நாம் நடந்துகொள்ளும் அளவுக்கு, நம்முடைய மனம் நம் ஆதிக்கத்துக்கு உட்பட்டிராவிட்டால், தெரிந்தோ தெரியாமலோ நாம் என்ன பாவங்களைச் செய்யமாட்டோம்? நம்முடைய செய்கைகளின் பலன்கள் எவ்வளவு தீமையுள்ளவையாகவும் பாவகரமானவையாகவும் இருந்தாலும், அவற்றைப் பற்றி நாம் எப்படி நினைத்துப் பார்க்க முடியும்?

'இத்தகைய உண்மைப் பிரம்மச்சாரி ஒருவரை யார்தான் பார்த்திருக்கிறார்கள்? எல்லா மனிதர்களுமே பிரம்மச்சாரிகள் ஆகிவிட்டால் மனித வர்க்கமே அற்றுப்போய் விடாதா? உலகம் நசித்துப்போய் விடாதா?' என்று நீங்கள் கேட்கலாம். இந்தக் கேள்வியிலுள்ள மத அம்சத்தை நீக்கிவிட்டு, மதச் சார்பற்ற கண்ணோட்டத்துடனேயே

அதை விவாதிப்போம். நம்முடைய பயந்தாங்கொள்ளித் தனத்தையே இக் கேள்விகள் காட்டுகின்றன என்று நான் கருதுகிறேன். பிரம்மச்சரியத்தை அனுஷ்டிப்ப தற்கான மன உறுதி நம்மிடம் இல்லை; ஆகவே, நம் கட மையை தட்டிக் கழிப்பதற்கு என்ன சாக்கு என்று தேடிக்கொண்டிருக்கிறோம். உண்மையான பிரம்மச்சாரி களின் வர்க்கம் பூண்டற்றுப் போய்விடவில்லை; ஆனால், இவர்களைச் சகஜமாகப் பார்க்க முடிந்துவிட்டால், பிரம் மச்சரியத்திற்கு என்ன மதிப்பு இருக்கும்? ஆயிரக்கணக் கான பலசாலிகளான தொழிலாளர்கள், பூமியை ஆழத் தோண்டி வைரத்தைத் தேடவேண்டி இருக்கிறது; கடை சியில், அவர்கள் குவியல், குவியல்களான பாறைகளி லிருந்து, ஒரு சில வைரக்கற்களைத்தான் எடுக்க முடிகி றது. பிரம்மச்சாரி என்ற உண்மையான வைரத்தைக் கண்டுபிடிப்பதற்கு இன்னும் எவ்வளவு கஷ்டப்பட வேண்டி இருக்கும்? பிரம்மச்சரியத்தை அனுஷ்டிப்பத னால் உலகம் முடிவை எய்திவிடுமென்றால், அது நாம் கவலைப்பட வேண்டிய விஷயமல்ல. உலகத்தின் எதிர் காலம் எப்படியாகுமோ என்று கவலைப்படுவதற்கு நாம் என்ன கடவுளா? அதைச் சிருஷ்டித்தவன் அதைக் காப்பாற்றுவதற்கு வேண்டியதைச் செய்துகொள்வான். மற்றவர்கள் பிரம்மச்சரியத்தை அனுஷ்டிக்கிறார்களா, இல்லையா என்ற விசாரணையில் நாம் ஈடுபடவேண்டிய அவசியமில்லை. நாம் ஒரு தொழில் அல்லது வர்த்தகத் தில் பிரவேசிக்கும்போது, எல்லோரும் இதையே செய்ய ஆரம்பித்துவிட்டால் உலகத்தின் கதி என்னவாகு மென்று நாம் எப்போதாவது யோசிக்கிறோமா? இம்மா திரிக் கேள்விகளுக்கு உண்மையான பிரம்மச்சாரி நாள டைவில் தானாகவே விடையைக் கண்டுபிடித்துக்கொள்ளு வான்.

இந்த லௌகிக உலகத்தின் கவலைகளில் ஆழ்ந்து கிடக்கும் மனிதர்கள் இந்தக் கருத்துக்களை எப்படி

அனுஷ்டிக்க முடியும்? மணமானவர்களின் விஷயம் என்ன ஆவது? குழந்தைகள் உள்ளவர்கள் என்னசெய்வார்கள்? தம்மைக் கட்டுப்படுத்திக்கொள்ள முடியாதவர்கள் என்ன செய்வது? நாம் எய்தவேண்டிய உயர்நிலை என்ன என்பதை ஏற்கனவே பரிசீலனை செய்துவிட்டோம். இந்த லட்சியத்தை எப்போதும் நம் முன்பு இறுத்திக்கொண்டு, நம்மால் முடிந்த அளவுக்கு அதை அணுக முயலவேண்டும். குழந்தைகளுக்கு அகரவரிசையை எழுதக் கற்றுக் கொடுக்கும்போது, எழுத்துக்களின் பூரணமான உருவங்களை அவர்களுக்குக் காட்டுகிறோம்; தம்மால் முடிந்தவரையில் அவற்றைப் போலவே எழுத அவர்கள் முயலுகிறார்கள். அதே மாதிரி, பிரம்மச்சரிய லட்சியத்தைக் கருத்தில் கொண்டு ஒழுங்காக நடந்து வந்தால், முடிவில் நாமும் அதை எய்தலாம். நமக்கு ஏற்கனவே மணம் ஆகி இருந்தால் என்ன? புருஷன், மனைவி இருவரும் பிள்ளைப் பேற்றை விரும்பும்போது மட்டும் பிரம்மச்சரியத்தைக் கைவிடலாம் என்பதே இயற்கையின் விதி. இந்த விதியை நினைவில் வைத்துக்கொண்டு, நான்கு ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு ஒரு தடவை பிரம்மச்சரியத்தை மீறுபவர்கள் காமத்துக்கு அடிமைகள் ஆகிவிடமாட்டார்கள்; தம்முடைய ஜீவ சக்தியையும் அதிகம் இழந்துவிட மாட்டார்கள். ஆனால், அந்தோ! பிள்ளைப் பேற்றுக்காக மட்டும் உடற் சேர்க்கையில் ஈடுபடுபவர்களைக் காண்பது எவ்வளவு அரிதாக இருக்கிறது! தங்களுடைய சரீர இச்சையைப் பூர்த்தி செய்துகொள்ளுவதற்காகச் சேர்க்கையில் ஈடுபடுபவர்களே மிகப் பெரும்பான்மையாக இருக்கிறார்கள்; இதன் பயனாக வேண்டாத நிலையிலேயே அவர்களுக்குக் குழந்தைகள் பிறந்துவிடுகின்றன. சேர்க்கையினிடம் உள்ள வெறியில் அவர்கள் தம்முடைய செய்கைகளின் பலன்களைப் பற்றி நினைப்பதில்லை. இந்த விஷயத்தில் பெண்களைவிட ஆண்கள் மீதுதான் அதிகம் குற்றம் சுமத்த வேண்டும். காம வெறியினால் கண் மறைக்கப்

பட்ட ஆண், தன் மனைவி பலவீனமானவள் என்பதையும், அவள் கர்ப்பம் தரித்து, பிள்ளையைப் பெற்று வளர்க்கும் சக்தியில்லாதவள் என்பதையும் கூட மறந்துவிடுகிறான். மேல்நாடுகளில் உள்ளவர்கள் கட்டுமீறிப் போய்விட்டார்கள். அவர்கள் சரீர சுகங்களை அனுபவித்துவிட்டு, பெற்றோர்கள் ஆகும் பொறுப்பைத் தட்டிக் கழிப்பதற்கு வழிகள் கண்டுபிடிக்கிறார்கள். இந்த விஷயத்தைப் பற்றிப் பல நூல்கள் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன; கருத்தடைக் கருவி விற்பனை, முறையான பெரும் தொழிலாக நடத்தப் படுகிறது. இந்தப் பாவத்தை இன்னும் நாம் செய்ய வில்லை; ஆனால், தாய்மை என்ற பெரும் பாரத்தை நமது பெண்களின்மீது சுமத்த நாம் தயங்கவில்லை. நமது குழந்தைகள் பலவீனமாகவும், ஆண்மையற்றும், மந்த புத்தி உடையவர்களாகவும் இருப்பதைப் பற்றிக்கூட நாம் கவலைப் படுவதில்லை. ஒவ்வொரு தடவையும் குழந்தை பிறக்கும்போது, கடவுளுக்கு நன்றி செலுத்திவிட்டு, நமது செய்கைகளின் தீமையை மறைக்கப் பார்க்கிறோம். சோனிகளாகவும், காமாதுரர்களாகவும், முடவர்களாகவும், பயந்தவர்களாகவும் உள்ள குழந்தைகளைப் பெறுவது கடவுளின் கோபத்திற்கு அறிகுறியாகும் என்று நாம் கருத வேண்டாமா? சிறு பையன்களும், பெண்களும் குழந்தைகளைப் பெறுவது சந்தோஷப்படக்கூடிய விஷயமா? அது ஒரு சாபமல்லவா? ஓர் இளம் செடியில் காய் காய்த்துப் பழுக்க ஆரம்பிப்பது செடிக்குக் கெடுதல் செய்யும் என்பதற்காக அதை நாம் எப்படியும் தாமதப் படுத்த வேண்டுமென்று விரும்பவில்லையா? ஆனால், ஒரு சிறு பையனுக்கும், சிறு பெண்ணுக்கும் குழந்தை பிறந்தால், கடவுளுக்கு நன்றி செலுத்தித் துதி பாடுகிறோம்! இதைவிடக் கொடூரமானது ஏதாவது இருக்க முடியுமா? இந்தியாவிலோ, இதர இடங்களிலோ, இம்மாதிரி ஆண்மையற்ற குழந்தைகள் கணக்கில் அடங்காமல்

பெருகுவதால் உலகத்தைக் காப்பாற்றிவிடப் போவதாக நினைக்கிறோமா? இந்த விஷயத்தில் நாம் மட்டமான மிருகங்களைவிட மோசமாக இருக்கிறோம். ஏனெனில், ஈன்றெடுப்பதற்காக மட்டுமேதான் மிருகங்கள் ஒன்றோடொன்று சேருகின்றன. கர்ப்பம் தரித்ததிலிருந்து, குழந்தை பால்குடியை மறக்கும் வரையில் ஆணும், பெண்ணும், தனித்திருக்க வேண்டுமென்பதை ஒரு புனிதமான கடமையாகக் கருதவேண்டும். ஆனால், அந்தப் புனிதமான கடமையைப் பொருட்படுத்தாமலே, நாம் நாசகரமான இன்ப வாழ்க்கையை நடத்திக்கொண்டே இருக்கிறோம். அநேகமாகத் தீராத வியாதியாக இருக்கும் இது, நமது மனத்தைச் சோர்வடையச் செய்துவிடுவதோடு, கொஞ்சகாலம் பரிதாபகரமாக வாழ்க்கை நடத்திய பிறகு அகால மரணம் அடையும்படியும் செய்துவிடுகிறது. திருமணத்தின் உண்மையான நோக்கத்தை மணமானவர்கள் உணரவேண்டும். பிள்ளை பெறுவதற்காக வன்றிப் பிரம்மச்சரியத்தை மீறக்கூடாது.

ஆனால், நம் இன்றைய வாழ்க்கை நிலையில் இது மிகவும் கஷ்டமானது. நம்முடைய ஆகார முறை, வாழ்க்கை முறை, நாம் சாதாரணமாகப் பேசும் பேச்சு, நம்முடைய சூழ்நிலை ஆகிய யாவுமே மிருக இச்சைகளைத் தூண்டிவிடக் கூடிய தன்மை வாய்ந்தவையாக இருக்கின்றன. மிருக இச்சை என்ற உணர்ச்சி விஷத்தைப் போல் நம்மை அரித்துக்கொண்டிருக்கிறது. இந்தப் பந்தத்திலிருந்து நாம் விடுபட முடியுமா என்று சிலர் சந்தேகப்படலாம். இந்த மாதிரி உள்ளத்தில் சந்தேகப்படுகிறவர்களுக்காக, இந்தப் புத்தகம் எழுதப்படவில்லை; மனப்பூர்வமாகவும், தைரியமாகவும், முன்னேறுவதற்கான நடவடிக்கைகளை எடுத்துக் கொள்ளத் தயாராயிருப்பவர்களுக்காகவே இந்தப் புத்தகம் எழுதப்படுகிறது. தம்முடைய இழிந்த நிலையிலேயே திருப்தியடைந்

துள்ளவர்களுக்கு இதைப் படிப்பதுகூடச் சங்கடமா யிருக்கும். ஆனால், தம்முடைய அவல நிலையை உணர்ந்து அதில் வெறுப்படைந்தவர்களுக்கு இது ஏதாவது உதவி செய்யும் என்று நம்புகிறேன்.

இதுவரையிலும் சொல்லப்பட்ட அனைத்தையும் கொண்டு பார்த்தால், இதுவரையில் மணமாகாதவர்கள் தொடர்ந்து அப்படியே இருக்கவேண்டும் என்றும், ஆனால், அவர்கள் மணந்துகொள்ளாமல் இருக்க முடியா தென்றால், முடிந்த வரையில் அதைத் தள்ளிப் போட வேண்டும் என்றும் ஆகிறது. இருபத்தைந்து அல்லது முப்பது வயது வரையில் மணந்துகொள்ளுவதில்லை என்று இளைஞர்கள் ஒரு பிரதிக்ஞை செய்துகொள்ள வேண்டும். இதில் எவ்வளவோ நன்மைகள் இருக்கின் றன. ஆனால், தேகாரோக்கியத்திற்கு ஏற்படக்கூடிய நன்மைகளை மட்டுந்தான் இங்கே நாம் கவனிக்க முடியும்.

இந்த அத்தியாயத்தை வாசிக்கும் பெற்றோர்களுக்கு நான் விடுக்கும் வேண்டுகோள் இதுதான்; அதாவது. அவர்கள் தங்களுடைய குழந்தைகளுக்கு இளமையி லேயே மணம் செய்வித்துக் கால்கட்டுப் போட்டுவிடக் கூடாது. தங்களுடைய போலிப் பெருமையே பெரிது என்று நினைக்காமல், வரும்கால சந்ததிகளின் க்ஷேமத்தை முக்கியமாகக் கவனிக்க வேண்டும். குடும்ப கௌரவம், பெருமை என்ற வறட்டு எண்ணங்களை விட்டொழித்து இருதயமற்ற இந்தப் பழக்கங்களை நிறுத்த வேண்டும். தங்களுடைய குழந்தைகளின் க்ஷேமத்தில் உண்மை யாகவே பெற்றோர்களுக்கு அக்கறை இருந்தால், அவர்க ளுடைய சரீர, மன, தார்மிக முன்னேற்றத்திலேயே கவனம் செலுத்த வேண்டும். தம்முடைய சந்ததிகள் வெறும் குழந்தைகளாக இருக்கும்போதே, பெரும் பொறுப்புகளும், கவலைகளும் கொண்ட மணவாழ்க்கை

யில் ஈடுபடும்படி அவர்களைக் கட்டாயப்படுத்துவதை விட, அவர்களுக்குப் பெற்றோர்கள் செய்யக்கூடிய பெரிய பிரதிகூலம் வேறு ஏதாவது இருக்க முடியுமா?

மனைவியை இழக்கும் கணவனும், கணவனை இழக்கும் மனைவியும், பின்னர் மணம் செய்துகொள்ளாமல் இருக்கவேண்டும் என்றே உண்மையான தேகாரோக்கிய விதிகள் நிர்ப்பந்திக்கின்றன. யுவர்களும், யுவதிகளும் தம்முடைய ஜீவதாது வெளியேறும்படி செய்யவேண்டியது அவசியமா என்பதுபற்றி வைத்தியர்களிடையே அபிப்பிராய பேதம் இருந்து வருகிறது. சிலர் வேண்டும் என்கிறார்கள்; சிலர் வேண்டாம் என்கிறார்கள். வைத்தியர்கள் இப்படி அபிப்பிராய பேதம் கொண்டிருக்கும் போது, நம்முடைய செய்கைக்கு வைத்தியர்களின் ஆதரவு இருக்கிறது என்ற எண்ணத்தில் அளவுக்கு மீறி நாம் போகத்தில் திளைக்கக் கூடாது. உடற்சேர்க்கை அவசியம் இல்லையென்பது மட்டுமல்ல; அது ஆரோக்கியத்தையும் கண்டிப்பாகப் பாதிக்கிறது என்பதை என்னுடைய அனுபவத்திலிருந்தும் மற்றவர்களுடைய அனுபவத்திலிருந்தும் நான் கொஞ்சமும் தயக்கமின்றி அழுத்தமாகச் சொல்ல முடியும். ஜீவதாதுவை ஒரு தடவை வீணடித்த மாத்திரத்தில், நீண்ட காலம் பாடுபட்டு உடலுக்கும், உள்ளத்திற்கும் சேர்த்த பலமெல்லாம் போய்விடுகிறது. இழந்த இந்த ஜீவதாதுவை மீண்டும் பெறுவதற்கு நீண்ட காலம் பிடிக்கிறது; அப்போதுங் கூட அதைப் பூரணமாகப் பெற்றுவிடுவோம் என்று சொல்லுவதற்கில்லை. உடைந்த கண்ணாடியைச் சீர்ப்படுத்தி உபயோகிக்க முடியும். ஆனால், அது உடைந்த கண்ணாடியாகத் தானே இருக்க முடியும்?

ஏற்கனவே குறிப்பிடப்பட்டதுபோல், சுத்தமான காற்று, சுத்தமான நீர், சுத்தமான ஆரோக்கிய உணவு, தூய சிந்தனைகள் ஆகியவை இல்லாமல் நம் ஜீவசக்தி

யைக் காப்பாற்றி வைப்பது சாத்தியமல்ல. உண்மையில், தேகாரோக்கியத்திற்கும், ஒழுக்கத்திற்கும் உள்ள தொடர்பு ஜீவாதாரமானது; அதனால், நாம் தூய வாழ்க்கை நடத்தினல் ஒழிய ஒருபோதும் பூரண தேகாரோக்கியத்துடன் இருக்கவே முடியாது. சென்ற காலத் தவறுகளை மறந்துவிட்டு, பரிசுத்தமான வாழ்க்கை நடத்த ஆரம்பிக்கும் உண்மையான சிரத்தை கொண்ட ஒருவன் உடனடியாகவே அதன் பலனை அடையமுடியும். சொற்ப காலத்திற்குக்கூட உண்மையான பிரம்மச்சரியத்தை அனுஷ்டிப்பவர்கள் அதனல் தமது உடலும், உள்ளமும் வரவர எவ்வளவு சக்தி பெறுகின்றன என்பதைக் காண்பார்கள்; இதனல் இந்தப் பொக்கிஷத்தை எதை முன்னிட்டும் விட்டுக் கொடுக்க அவர்களுக்கு மனமே வராது. பிரம்மச்சரியத்தின் மதிப்பை முழுக்க அறிந்த பிறகும்கூட நான் தவறுகள் இழைத்திருக்கிறேன்; அதன் பலாபலன்களையும் நன்கு அனுபவித்திருக்கிறேன். இந்தத் தவறுகளை இழைப்பதற்கு முன்னும் பின்னும், நான் இருந்த நிலையை ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்போது வெட்கமும், செய்த தவறுகளுக்காக வருத்தமும் ஏற்படுகின்றன. ஆயினும், இந்தக் கடந்த காலத் தவறுகளின் பலனுக இந்தப் பொக்கிஷத்தைச் சீர்குலையாமல் காப்பாற்றி வைக்க இப்போது கற்றுக்கொண்டு விட்டேன். கடவுளின் அருளால், எதிர் காலத்திலும், இப்படியே இதைக் காப்பாற்றி வைப்பேனென்று பூரணமாக நம்புகிறேன். ஏனெனில், பிரம்மச்சரியத்தின் மதிப்பிட முடியாத நன்மைகளை நானே அனுபவித்திருக்கிறேன். சிறு வயதிலேயே எனக்கு மணமாகிவிட்டது. வாலிபனுயிருக்கும்போதே எனக்குப் பிள்ளைகள் பிறந்துவிட்டனர். கடைசியாக என்னுடைய உண்மை நிலைமையை நான் உணர்ந்தபோது, வாழ்வின் அடிப்படை விதிகளைப் பற்றியே எனக்கு ஒன்றும் தெரியவில்லை என்பதை அறிந்தேன். என்னுடைய தவறுகளும், அனுபவங்களும்,

இதை வாசிப்பவர்களில் ஒருவருக்காவது எச்சரிக்கையாக அமைந்து அதன்மூலம் அவர் பலன் பெற்ருல், இந்த அத்தியாயத்தை நான் எழுதியதற்குப் போதிய சன்மானம் பெற்றதாகக் கருதுவேன். என்னிடம் நிறைய ஆற்றலும், ஊக்கமும் இருக்கின்றன என்றும், நான் உள்ளத்தில் பலவீனம் உடையவனே அல்ல என்றும் பலர் என்னிடம் சொல்லியிருக்கிருர்கள் ; அதை நான் நம்பவும் செய்கிறேன். பிடிவாதம் என்று சொல்லக்கூடிய அளவுக்கு என்னிடம் உறுதி இருப்பதாகவும் சிலர் என்னைக் குற்றஞ் சாட்டுகிருர்கள். ஆயினும், சென்ற காலத்தின் பிதுரார்ஜிதமாக உடலிலும், உள்ளத்திலும் இன்னும் கோளாறு இருக்கிறது. இருந்தபோதிலும், என்னுடைய நண்பர்களுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும் போது நான் என்னை ஆரோக்கியமும் திடகாத்திரமும் உடையவன் என்றே சொல்லிக்கொள்ளலாம். இருபது ஆண்டு காலம் சரீர இச்சைகளைப் பூர்த்தி செய்து கொண்டு வந்த பிறகும், நான் இந்த நிலையை அடைய முடிந்திருக்கிறதென்ருல், அந்த இருபது வருடங்களையும், பரிசுத்தமாகக் கழித்திருந்தால் இன்னும் எவ்வளவு நன்ருக இருந்திருக்க முடியும்? ஆரம்பம் முதலே நான் தொடர்ந்து பிரம்மச்சரியத்தை அனுஷ்டித்து வந்திருந்தால், என்னுடைய ஆற்றலும், உற்சாகமும் இன்னும் ஆயிரம் மடங்கு அதிகமாக இருந்திருக்கும் ; என்னுடைய தேசத்தின் நலனை என்னுடையதாகக் கருதி அந்தச் சக்தியையெல்லாம் அதற்குச் செலவிட்டிருக்க முடியும். என்னைப்போன்ற அரைகுறைப் பிரம்மச்சாரியே இவ்வளவு பலன் பெற முடிந்திருக்கிறது என்ருல், இடைவிடாத பிரம்மச்சரியத்தை அனுஷ்டித்தால் நமது உடல், உள்ளம், ஒழுக்கம் ஆகியவற்றிற்கு ஏற்படும் சக்தி எவ்வளவு அற்புதமானதாக இருக்கவேண்டும் !

பிரம்மச்சரியத்தின் சட்டம் இவ்வளவு கண்டிப்பானதாக இருக்கும்போது, சட்ட சம்மதமில்லாத புணர்ச்சி

என்ற மன்னிக்க முடியாத பாவத்தைச் செய்பவர்களைப் பற்றி என்ன சொல்லுவது? மணமான பின் சோரம் போதல், விபசாரம் ஆகியவற்றினுல் ஏற்படும் தீமை, மதம், ஒழுக்கம் ஆகியவை சம்பந்தமான ஒரு ஜீவாதாரப் பிரச்னையாகும். தேகாரோக்கியத்தைப் பற்றிய ஒரு நூலில் அதை விரிவாக விவாதிக்க முடியாது. இந்தப் பாவங்களைச் செய்யும் ஆயிரக்கணக்கானவர்கள் எப்படி மேகரோகங்களால் பீடிக்கப்பட்டிருக்கிறுர்கள் என்பதையே இங்கு எடுத்துக்காட்டவேண்டும். பாவிகளுக்குச் சீக்கிரத்திலேயே தண்டனை கிடைத்து விடுகிறது. அந்த அளவு கடவுள் கருணையுடன் நடந்துகொள்ளுகிறுர். இந்த வியாதிகளுக்குப் பரிகாரம் தேடும் வீண் முயற்சியில் அவர்கள் போலி வைத்தியர்களிடம் பரிதாபகரமாக அடிமைப்பட்டுக் கிடந்து தங்கள் சொற்ப ஆயுள் காலத்தைக் கழிக்கிறுர்கள். மணமான பின் சோரம் போதலும் விபசாரமும் மறைந்துவிட்டால், இப்போதுள்ள வைத்தியர்களில் குறைந்த பட்சம் பாதிப் பேருக்காவது வேலை இல்லாமல் போய்விடும். மனித வர்க்கம் இந்த மேக வியாதிகளிலிருந்து விடுபடமுடியாமல் அவ்வளவு தூரம் அதன் பிடியில் சிக்குண்டு விட்டது. மணமானவர்கள் சோரம்போவதும் விபசாரமும் தொடர்ந்து இருக்கும் வரையில், புதிது புதிதாக மருந்துகள் கண்டுபிடித்தாலும் மனித வர்க்கத்திற்கு விமோசனமே இல்லை என்று விஷயம் அறிந்த வைத்தியர்கள் ஒப்புக்கொள்ளும்படி நேர்ந்திருக்கிறது. இந்த வியாதிகளுக்குக் கொடுக்கப்படும் மருந்துகள், தாற்காலிகமாக நல்லது செய்வது போல் தோன்றினுலும் மிகவும் விஷத்தன்மை வாய்ந்தவை. இவற்றினுல் இன்னும் பல கொடிய வியாதிகள் முளைத்து, தலைமுறை, தலைமுறையாகச் சந்ததிகளைத் தொத்திக் கொண்டே இருக்கின்றன.

இந்த அத்தியாயம் நான் எதிர்பார்த்ததைவிட அதிகமாக நீண்டுவிட்டது. மணமானவர்கள் எப்படிப் பிரம்மச்

சரியத்தை அனுஷ்டிக்கலாம் என்பதைச் சுருக்கமாகக் கூறிவிட்டு இதை முடிக்கிறேன். காற்று, நீர், உணவு விஷயத்தில் மட்டும் ஆரோக்கிய விதிகளைப் பின்பற்றுவது போதாது. கணவன், மனைவியுடன் தனித்து, அந்தரங்கமாக இருப்பதைத் தவிர்க்க வேண்டும். சேர்க்கை விருப்பந்தான் கணவனும், மனைவியும் தனித்திருப்பதற்கு காரணமாக இருக்க முடியும் என்பதைக் காட்டுவதற்குப் பிரமாதமான சிந்தனை தேவையில்லை. இரவு நேரங்களில் இருவரும் வெவ்வேறு அறைகளில் இருக்கவேண்டும். பகல் நேரங்களில் எப்போதும் நற்பணிகளில் ஈடுபட்டிருக்க வேண்டும். உயர்ந்த எண்ணங்களைத் தூண்டிவிடும் நூல்களையே வாசிக்க வேண்டும்; பெரியோர் வாழ்க்கையைப் பற்றிச் சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும். புலன் நுகர்ச்சிதான் பல இன்னல்களுக்கும் மூல காரணம் என்பதை எப்போதும் கருத்தில் கொண்டு வாழவேண்டும். உடல் சேர்க்கையில் ஆசை ஏற்படும் போதெல்லாம், உணர்ச்சி வேகத்தைத் தணித்து, அதை நல்ல காரியங்களில் திருப்புவதற்காகக் குளிர்ந்த நீரில் ஸ்நானம் செய்ய வேண்டும். இப்படிச் செய்வது என்பது கஷ்டந்தான். ஆனால் கஷ்டங்களுடன் போராடி, அவற்றை வெல்லவே நாம் பிறந்திருக்கிறோம். இப்படிச் செய்யும் மன உறுதி இல்லாதவன், உண்மையான தேகாரோக்கியம் என்ற பரமானந்தத்தை அனுபவிக்கவே முடியாது.

[ஆரோக்கியம் பற்றிக் காந்திஜி குஜராத்தியில் எழுதியுள்ள நூலின் ஓர் அத்தியாயத்தின் மொழிபெயர்ப்பு—முதல் பாகம், 9—ஆம் அத்தியாயம்.]

4

புலனடக்கம்

பிரம்மச்சரியத்தைப் பற்றிச் சில வார்த்தைகள் பேசும்படி என்னைக் கேட்டிருக்கிறீர்கள். சில விஷயங்களைப் பற்றி 'நவஜீவன்' பத்திரிகையில் நான் எப்போதாவது எழுதுவதுண்டு; ஆனால், என் பிரசங்கங்களில் அவற்றைக் குறிப்பிடுவது அரிது. இம்மாதிரி விஷயங்களில் ஒன்று, பிரம்மச்சரியம். அதை வார்த்தைகளால் விளக்க முடியாது என்றும் அது மிகவும் கடினமான விஷயம் என்றும் எனக்குத் தெரியுமாகையால், அதைப்பற்றி நான் பேசுவதே யில்லை. எல்லாப் புலன்களையும் அடக்கியாளும் தன்மைகொண்ட விரிவான பொருளுடைய பிரம்மச்சரியத்தைப் பற்றி நான் பேசவேண்டும் என்று நீங்கள் விரும்பவில்லை; சாதாரணமாக எல்லோராலும் ஒப்புக்கொள்ளப் படும் அதன் குறுகிய கருத்தைப்பற்றியே பேசவேண்டும் என்று கேட்கிறீர்கள். சாதாரணமாக, எல்லோரும் நினைக்கும் பிரம்மச்சரியத்தை அனுஷ்டிப்பதே கடினமான வேலை என்று சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன. பொதுவில் இது உண்மையே. ஆயினும், ஒரு மாறான கருத்தை எடுத்துச் சொல்ல விரும்புகிறேன். மற்றப் புலன்களை நாம் கட்டுப் படுத்தாமலிருப்பதால் பிரம்மச்சரியம் கஷ்டமானது போல்தோன்றுகிறது. நமது புலன்களில் முக்கியமானது நாக்கு. நாவின் ருசியைக் கட்டுப்படுத்தும் யாருக்கும் பிரம்மச்சரியம் சுலபமாக வரும். மனிதர்களைவிடக் கால் நடைகள் போன்ற பிராணிகள் பிரம்மச்சரியத்தை அதிகம் அனுஷ்டிக்கின்றன என்று மிருக சாஸ்திரப் பண்டிதர்கள் கூறுகிறார்கள். அது உண்மையே. கால்நடைகள் தம்

நாவை நன்கு கட்டுப்படுத்தியிருப்பதே இதற்குக் காரணம். அப்படிச் செய்ய வேண்டும் என்று அவை விரும்பிச் செய்யவில்லை. இயற்கையாகவே கால் நடைகளிடம் அந்த உணர்ச்சி இருக்கிறது. வெறும் வைக்கோலைத் தின்றே அவை ஜீவிக்கின்றன. அதிலும், ஊட்டத்திற்கு வேண்டிய அளவையே அவை தின்கின்றன. அவை உயிர் வாழ்வதற்காகத் தின்கின்றன; தின்பதற்காக வாழவில்லை. ஆனல், நம் விஷயமோ இதற்கு நேர்மாருக இருக்கிறது. தாயார் குழந்தைக்குப் பலவிதமான தின்பண்டங்களைக் கொடுத்துச் சீராட்டுகிருள். குழந்தைக்கு முடிந்த வரையில் வைத்துத் திணித்தால்தான் தன்னுடைய அன்பைக் காட்டமுடியும் என்று நினைக்கிருள். இப்படிச் செய்வதன் மூலம் குழந்தை தன் உணவை ருசித்து அனுபவிப்பதை அவள் அதிகமாக்கவில்லை. அதற்கு மாருக எதுவும் தெவிட்டும்படி செய்துவிடுகிருள். ருசி என்பது பசியைப் பொறுத்தே இருக்கிறது. உண்மையாகப் பசியோடு இருப்பவனுக்கு ஒரு காய்ந்த ரொட்டித் துண்டுகூட ருசியாக இருக்கும்; பசியில்லாத ஒருவனுக்கு இனிப்புப் பண்டங்கள்கூட ருசியாக இரா. வயிற்றை நிரப்புவதற்காக மசாலைச் சாமான்களெல்லாம் சேர்த்துப் பலவிதமான உணவுகளைத் தயாரிக்கிருேம். ஆனல் பிரம்மச்சரியத்தை அனுஷ்டிப்பது கஷ்டமாக இருப்பதைக் கண்டு ஆச்சரியப்படுகிருேம்.

கடவுள் நமக்கு அளித்த கண்களைத் துஷ்பிரயோகம் செய்து கெடுக்கிருேம்; நல்ல விஷயங்களில் கண்களைச் செலுத்துவதில்லை. தாயார், காயத்திரியைக் கற்றுக் கொண்டு, தன் குழந்தைக்கு ஏன் சொல்லிக்கொடுக்கக் கூடாது? அந்த மந்திரத்தின் ஆழ்ந்த உட்கருத்தைப்பற்றி அவள் கவலைப்பட வேண்டியதில்லை. இந்த மந்திரம் சூரியனுக்கு மரியாதை செலுத்துகிறது என்பதை அவள் குழந்தையிடம் விளக்கினல் போதும். நான் சொல்லுவது இந்த மந்திரத்தைப் பற்றிய தோராயமான ஒரு வியாக்கி

யானந்தான். சூரியனுக்கு நாம் எப்படி மரியாதை செலுத்துவது? சூரியனை அண்ணாந்து பார்ப்பதன் மூலமே. அவ்வாறு பார்த்தால் கண்களுக்கு ஒரு மாதிரி ஸ்நானம் செய்து வைப்பதுபோல் ஆகும். காயத்திரி மந்திரத்தின் மூலகர்த்தா ஒரு ரிஷி. சூரியோதய சமயத்தில் தினம் நம் கண் முன்பு நிகழும் இந்த அற்புத நிகழ்ச்சியை வேறெங்கும் காண முடியாது என்று அவர் நமக்கு உணர்த்தினர். கடவுளைவிடப் பெரிய அல்லது உயர்ந்த சூத்திரதாரியோ, வானத்தைவிட அருமையான அரங்கோ வேறு கிடையாது. ஆனால், தன் குழந்தையின் கண்களுக்கு நீராட்டி, வானத்தைப் பார்க்கச் சொல்லும் தாய் எங்கிருக்கிறாள்? துரதிருஷ்டவசமாக நம் நாட்டிலுள்ள தாய்மார்கள் முற்றிலும் வேறு விஷயங்களில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள். பள்ளிக்கூடத்தில் பெறும் கல்வியின் பலனாகப் பையன் பெரிய அதிகாரியாகிவிடலாம்; ஆனால், அவனுடைய கல்வியில் குடும்பச் சூழ்நிலைக்கு எவ்வளவு முக்கியமான பங்கு உண்டு என்பதை நாம் கவனிப்பதில்லை. பெற்றோர்கள், குழந்தைகளை ஏராளமான துணிகளால் சுற்றிவைத்துக் காற்றுப்படாமல் திணறவிடுகிறார்கள்; குழந்தைகளின் அழகை அதிகப்படுத்துவதாக அவர்கள் நினைக்கிறார்கள். உடலை மூடவும், தட்பவெப்பங்களிலிருந்து உடலைக் காப்பாற்றவுந்தான் துணிகளே ஒழிய, அதை அழகுபடுத்துவதற்கல்ல. குழந்தை குளிரால் நடுங்கினால், குளிர் காய்வதற்கு அடுப்படிக்கு அனுப்ப வேண்டும்; அல்லது தெருவில் ஓடிவிட்டு வரும்படியோ, வயலில் வேலை செய்யும்படியோ அனுப்ப வேண்டும். இப்படிச் செய்வதன் மூலமே அவன் நல்ல தேகக்கட்டு உடையவனாக வளருவதற்கு நாம் உதவ முடியும். குழந்தையை வீட்டுக்குள்ளேயே அடைத்து வைத்திருந்தால் அவனுடைய உடலுக்கு ஒரு பொய்யான தணதணப்பைக் கொடுக்கிறோம். இப்படி அளவு கடந்து சீராட்டுவதனால்,

அவன் உடலை நாசமாக்குவதில்தான் வெற்றி பெறு கிறோம்.

இவ்வளவும் துணிகளைப் பற்றி. அடுத்தபடியாக வீட்டில் நாம் அலட்சியமாகப் பேசும் பேச்சுகள் குழந்தை யின் மனத்தில் மிகவும் பாதகமான ஓர் உணர்ச்சியை உண்டுபண்ணி விடுகின்றன. அவனுக்கு மணம் செய்து வைப்பது பற்றிப் பெரியவர்கள் பேசுகிறார்கள். தன்னைச் சுற்றி அவன் பார்ப்பவையும் அவன் மனத்தைக் கெடுத்து விடுகின்றன. காட்டுமிராண்டித் தனத்தின் அதல பாதா ளத்திற்கு நாம் இறங்கிவிடவில்லை என்பதுதான் ஆச்ச ரியம். அடக்கத்துடன் நடந்துகொள்வதை அநேகமாகச் சாத்திய மற்றதாக்கும் நிலைமை இருந்துங்கூட, அடக்கம் அனுஷ்டிக்கப்படுகிறது. மனிதன் என்ன தவறுகள் செய்தாலும் அவனைக் காப்பாற்றும் விதத்தில் கருணையம் பதியான கடவுள் ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார். பிரம்மச் சரியத்தின் பாதையிலுள்ள இந்தத் தடங்கல்களை எல்லாம் நாம் அகற்றிவிட்டால், அதை அனுஷ்டிப்பது சாத்தியமாவதோடு மட்டுமின்றிச் சுலபமானதாகவும் ஆகிறது.

இவ்வாறாக நாம் பலவீனர்களாக இருந்தபோதிலும், நம்மைவிடச் சரீர பலம் உடையவர்களைக் கொண்ட உலகத்துடன் நாம் போட்டி போடவேண்டியிருக்கிறது. இதைச் செய்வதற்கு இரண்டு வழிகள் இருக்கின்றன. ஒன்று, தெய்வ சம்மதமானது. மற்றொன்று, சைத்தானின் வழி. உடலை வளர்ப்பதற்காக மாட்டிறைச்சி தின்பது உள்பட, சரியோ, தவறோ எல்லா வழிகளையும் கடைப் பிடிப்பது சைத்தானின் பாதை. நாம் மாமிசம் சாப்பிட வேண்டும் என்றும், இல்லாவிட்டால் சம பலத்துடன் ஆங்கிலேயர்களை எதிர்த்து நிற்கும் உடல் வலிமை நமக்கு ஏற்படாது என்றும் என்னுடைய பால்ய நண்பர் ஒருவர்

சொல்லுவது உண்டு.* மற்ற நாடுகளைச் சமாளிக்க வேண்டும் என்ற நிலைமை ஏற்பட்டபோது, ஜப்பானில் மாட்டிறைச்சி தின்பது சகஜமாகி விட்டது. சைத்தானின் பாதையில் நாமும் உடல்களை வளர்க்க விரும்பினால், ஜப்பானின் இந்த உதாரணத்தை நாமும் பின்பற்ற வேண்டும்.

ஆனால், தெய்வ சம்மதமான முறையில் நமது உடல்களை அபிவிருத்தி செய்ய விரும்பினால் அதற்குப் பிரம்மச்சரியம் ஒன்றுதான் வழி. என்னை ஒரு நைஷ்டிகப் பிரம்மச்சாரி† என்று யாராவது சொன்னால் என்னைக் கண்டு எனக்கே இரக்கம் ஏற்படுகிறது. என்னைப் போல் மணமாகிக் குழந்தைகளும் உள்ள ஒருவனுக்கு இந்தப் பெயர் எப்படிப் பொருந்தும்? நான் அனுபவித்த ஜுரம், தலைவலி, இருமல், குடல் அனுபந்த நோய் போன்ற உபாதைகளால் நைஷ்டிகப் பிரம்மச்சாரி கஷ்டப்படவே மாட்டான் ஆரஞ்சுப் பழத்தின் விதை ஒன்று குடலில் தங்கிவிட்டால் கூடக் குடல் அனுபந்த நோய் ஏற்பட்டுவிடும் என்று வைத்தியர்கள் சொல்லுகிறார்கள். ஆனால், சுத்தமானதும், ஆரோக்கியமானதுமான ஓர் உடலில் ஆரஞ்சு விதை நிரந்தரமாக இருப்பதென்பது முடியாது. குடல் பலவீனப்பட்டு விட்டால், இம்மாதிரி அந்நியப் பொருள்களை வெளியேற்ற முடியாமல் போய்விடுகிறது. என் குடலும் பலவீனம் அடைந்திருக்க வேண்டும்; அதனால் தான் எனக்குக் குடல் அனுபந்தம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. குழந்தைகள் எதை எதையோ தின்றுவிடுகின்றன. எப்போதுமே தாயார் குழந்தைகளை கவனித்துக் கொண்

* காந்திஜியின் பால்ய நண்பர் இவ்வாறு கூறியதை மகாத்மா தமது சுயசரிதையில் (மகாத்மா காந்தி நூல்கள், 3-ம் தொகுப்பு) "ஒரு துக்கமான சம்பவம்" என்ற தலைப்பைக் கொண்ட ஆறுவது அத்தியாயத்தில் விவரமாக எழுதியிருக்கிறார்.

† நைஷ்டிகப் பிரம்மச்சாரி: வாழ்நாள் முழுவதும் பிரம்மச்சாரியாகவே இருக்க விரதம் பூண்டவர்.

டிருக்க முடியாது. ஆனால், குழந்தைகளின் குடல்கள் நன்கு செயல்படுவதால் அவர்களுக்குக் கஷ்டம் ஏற்படுவதில்லை. நைஷ்டிகப் பிரம்மச்சாரி இன்னும் பெரும் உறுதி கொண்டவனாக இருப்பான்; நான் ஒரு நைஷ்டிகப் பிரம்மச்சாரி என்று யாரும் தவறாக நினைத்துவிட வேண்டாம். லட்சியப் பிரம்மச்சாரியாக இருக்க வேண்டும் என்று எனக்கு ஆசை உண்டு; ஆனால் நான் லட்சிய பிரம்மச்சாரி யல்ல.

சகோதரியாக இருந்தாலுங் கூட, எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் பெண்ணைத் தொடக் கூடாது என்பது பிரம்மச்சரியத்தின் அர்த்த மல்ல. ஆனால், ஒரு காகிதத் துண்டை தொடும்போது என்ன உணர்ச்சி இருக்குமோ அதேமாதிரி தான் பெண்ணைத் தொடும் போதும் மனம் அமைதியாகவும், சலனமில்லாமலும் இருக்க வேண்டும். நோயுற்றிருக்கும் தன் சகோதரிக்குப் பணிவிடை செய்வதற்குக் கூடத் தயங்கும்படி யிருந்தால் ஒருவரின் பிரம்மச்சரியத்தினால் பிரயோசனமே இல்லை. உலகிலேயே பேரழகி என்று கருதப்படுபவளைத் தொடும்போது கூட இச்சை உணர்ச்சி இல்லாமல் இருக்கவேண்டும். அதாவது, சவத்தைத் தொடும்போது எப்படி உணர்ச்சி யற்றிருப்போமோ, அப்படி இருக்க வேண்டும். உங்களுடைய குழந்தைகள் இத்தகைய பிரம்மச்சரியத்தை அடையவேண்டும் என்று நீங்கள் விரும்பினால், அவர்களுடைய வாழ்க்கையை உருவாக்கும் பொறுப்பு உங்களிடம் இருக்கக் கூடாது; தவறுகள் உள்ளவனாக இருந்தாலும், என்னைப் போன்ற ஒரு பிரம்மச்சாரியினிடமே அந்தப் பொறுப்பு இருக்க வேண்டும்.

பிரம்மச்சாரி இயல்பாகவே சந்நியாசி மனப்பான்மை கொண்டவன். பிரம்மச்சரியம் சந்நியாசத்தைவிட உயர்ந்தது. ஆனால், அதை நாம் முற்றிலும் கீழ்நிலைக்குக் கொண்டு வந்துவிட்டோம். இதனால்தான் கிரஹஸ்தாசிர

மமும் வானப் பிரஸ்தாசிரமமும் கீழ்நிலையை அடைந்து விட்டன. நம்முடைய பரிதாபநிலை இப்படி இருக்கிறது.

நான் வர்ணித்துள்ள சைத்தான் வழியைப் பின்பற்றினால், ஐந்நூறு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகும் பட்டாணியர்களை நாம் சமாளித்து நிற்க முடியாது. ஆனால், தெய்வ சம்மதமான வழியைப் பின்பற்றினால் இன்றே கூட அவர்களைச் சமாளித்து நிற்கலாம். ஏனெனில், வேண்டிய அளவுக்கு உடல் வலிமையைப் பெருக்குவதற்கு எவ்வளவோ காலம் ஆகும்; ஆனால், தெய்வ சம்மதமான வழியைப் பின்பற்றுவதற்கு வேண்டிய மனநிலை ஒரே நிமிடத்தில் ஏற்பட்டுவிடும். வருங்காலச் சந்ததியினர் பிரம்மச்சரியத்தை அனுஷ்டிப்பதற்கான சூழ்நிலையை உண்டாக்குவார்களானால், கடவுளின் அருளினால், இந்தத் தேசம் தெய்வ சம்மதமான வழியைப் பின்பற்ற முடியும்.

[பத்ரான், சேவா சமாஜத்தில் காந்திஜி குஜராத்தியில் செய்த ஒரு பிரசங்கம். 26-2-1925 இல் 'நவஜீவ'னில் பிரசுரிக்கப்பட்ட இதை ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்த்தவர் ஸ்ரீ வி. ஜி. தேசாய்.]

5

பிரம்மச்சரியம்

இந்த விஷயத்தைப் பற்றி எழுதுவது என்பது எளிதல்ல. ஆனால், எனக்கு ஓரளவு விரிந்த அனுபவம் இருப்பதால், அதனுடைய பலன்களில் சிலவற்றை வாசகர்களின் முன்பு சமர்ப்பிக்கவே நான் எப்போதும் விரும்புகிறேன். எனக்கு வந்துள்ள சில கடிதங்கள் என்னுடைய இந்த ஆசையைத் தூண்டி விட்டிருக்கின்றன.

"பிரம்மச்சரியம் என்றால் என்ன? அதை அப்பழுக்கு இல்லாமல் பூரணமாக அனுஷ்டிப்பது என்பது சாத்தியமா? முடியும் என்றால் நீங்கள் அந்த நிலையை எய்திவிட்டீர்களா?"

இவ்வாறு ஒரு நண்பர் கேட்கிறார்.

பிரம்மத்தைத் தேடி நிற்கும் முயற்சியே, பிரம்மச்சரியம் என்பதன் சரியான, முழுமையான அர்த்தம். நம் ஒவ்வொருவர் உள்ளத்திலும் பிரம்மம் இருக்கிறது. தியானத்தின் மூலம் நம்முள்ளேயே நாம் பிரம்மத்தைத் தேடிக் காண வேண்டும். எல்லாப் புலன்களையும் அடியோடு அடக்கி வைக்க முடிந்தா லொழியப் பிரம்மதரிசனம் கிட்டுவது சாத்திய மில்லை. ஆகையால், எண்ணம், சொல், செயல் மூன்றிலும் எந்தக் காலத்திலும், எந்த இடத்திலும், எல்லாப் புலன்களையும் அடக்கியாளுவதே பிரம்மச்சரியம்.

பூரணமான பிரம்மச்சாரிகள், ஆண்களாக இருந்தாலும், பெண்களாக இருந்தாலும் சற்றும் பாவம் இழைக்காதவர்களாக இருப்பார்கள். ஆகவே, அவர்கள்

கடவுளுக்கு அருகில் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் கடவுளைப் போன்றவர்கள்.

இம்மாதிரி பிரம்மச்சரியத்தைப் பூரணமாக அனுஷ்டிப்பது சாத்தியம் என்பதில் எனக்குச் சந்தேகமே இல்லை. இந்தத் துறையில் நான் இடைவிடாமல் முயற்சி செய்து கொண்டுதான் இருக்கிறேன். இந்த ஜன்மத்திலேயே அதை எய்த முடியுமென்ற நம்பிக்கையை நான் கைவிட்டு விடவும் இல்லை. ஆயினும், பூரணமான பிரம்மச்சரியத்தை நான் அடைந்துவிட வில்லை என்பதை வருத்தத்துடன் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

விழித்துக்கொண்டிருக்கும் போது நான் எச்சரிக்கையாகவே இருக்கிறேன். என் உடலை அடக்கியாளும் வல்லமையையும் அடைந்திருக்கிறேன். கூடிய வரையில் அடக்கமாகவே பேசுகிறேன். ஆனால், சிந்தனை சம்பந்தப் பட்டவரையில், நான் செய்ய வேண்டியது இன்னும் எவ்வளவோ பாக்கி இருக்கிறது. ஒரு குறிப்பிட்ட விஷயத்திலேயே என் சிந்தனைகளை யெல்லாம் செலுத்தவேண்டும் என்று நான் விரும்பும்போது, இதர எண்ணங்களும் வந்து குறுக்கிட்டு அதைக் கலைக்கின்றன. இவ்வாறாக இரண்டுக்கும் மோதல் ஏற்படுகிறது. ஆயினும் விழித்துக் கொண் டிருக்கும் காலத்தில் இந்த மோதலை நான் தவிர்க்க முடிகிறது. அசுத்தமான எண்ணங்கள் இல்லாத ஒரு நிலையை நான் அடைந்து விட்டேன் என்றே சொல்லலாம். ஆனால், தூங்கும்போது என்னுடைய சிந்தனைகளை, இதே மாதிரி அடக்கியாள முடியவில்லை. தூங்கும்போது என் மனதில் என்ன என்னவோ எண்ணங்கள் புகுந்து விடுகின்றன. எதிர்பாராத கனவுகளும் காண்கிறேன். ஏற்கனவே அனுபவித்துள்ள இன்பங்களை அனுபவிக்க வேண்டும் என்ற ஆசை சில சமயங்களில் ஏற்படுகிறது. ஆசைகள் பரிசுத்தமற்றவையாக இருக்கும்போது கெட்ட

சொப்பனங்கள் ஏற்படுகின்றன. இந்த நிலை பாவ வாழ்க்கையைக் குறிக்கிறது.

பாவகரமான என்னுடைய எண்ணங்கள் அமுக்கி வைக்கப் பட்டிருக்கின்றனவே யொழிய அழிக்கப்பட்டு விடவில்லை. என்னுடைய சிந்தனைகளின் மீது எனக்கு முழுக் கட்டுப்பாடு இருந்திருந்தால், சென்ற பத்து வருடங்களில் மார்புச் சளி, வயிற்றுக் கடுப்பு, குடல் அனுபந்தம் போன்ற உபாதைகள் எனக்கு வந்திருக்க முடியாது. உள்ளம் பாவம் அற்றிருந்தால், அது வாசம் செய்யும் உடலும் ஆரோக்கியமானதா யிருக்கும் என்று நான் நம்புகிறேன். அதாவது, உள்ளம் பாவத்திலிருந்து விடுபட்டு முன்னேறிச் செல்லும்போது, வியாதியினால் பாதிக்கப்படாத தன்மை உடலுக்கும் ஏற்பட்டுவிடுகிறது. ஆனால், உடல் ஆரோக்கியமாக இருக்கிறது என்றால், பலமுள்ளதாக இருக்கிறது என்று அர்த்தம் இல்லை. பலவீனமான உடலில்தான் வலிமை உள்ள ஆத்மா குடியிருக்கிறது. ஆத்மா பலம் பெறப் பெற உடல் வாட ஆரம்பித்து விடுகிறது. ஒருவருக்கு நல்ல தேகாரோக்கியம் இருக்கலாம். ஆனால், உடல் வாடி மெலிந்து இருக்கக்கூடும். பலமுள்ள உடல் பல சமயங்களில் நோயுற்றதாக இருக்கிறது. வியாதி என்று எதுவும் இல்லாவிட்டாலும் அத்தகைய உடலை வியாதி சீக்கிரத்தில் பற்றிவிடும். ஆனால், ஆரோக்கியமான உடல், வியாதிகளினால் பீடிக்கப்படுவதே இல்லை. எல்லா விஷக்கிருமிகளையும் வெளித் தள்ளிவிடும் சக்தி சுத்தமான ரத்தத்திற்கு உண்டு.

இந்த அபூர்வமான நிலையை எய்துவது உண்மையில் கஷ்டந்தான். இல்லாவிட்டால் இதற்கான எதையும் அலட்சியப்படுத்தாமல் பின்பற்றி வந்துள்ள நான் எப்போதோ இந்த நிலையை எய்தியிருக்க வேண்டும். என்னுடைய லட்சியத்திலிருந்து என்னைத் தடுத்து நிறுத்தக்

கூடிய வெளி விஷயம் எதுவும் இல்லை. ஆனால், நம்முடைய சென்ற காலச் செய்கைகளால் ஏற்பட்ட வினைவுகளை நாம் சுலபமாக அழித்துவிட முடிவதில்லை. இப்படித் தாமதம் ஏற்பட்டிருப்பதைக் கண்டு நான் நம்பிக்கையை இழந்து விடவில்லை. ஏனெனில் பாவத்திலிருந்து அடியோடு விடு பட்ட பரிபூரண நிலையை என் மனக்கண் முன்பு நான் பார்க்க முடிகிறது; இலேசாக அதை நான் காணவும் முடிகிறது. நான் அடைந்துள்ள முன்னேற்றம் எனக்கு நம் பிக்கையைத்தான் அளிக்கிறதேயொழிய, அவநம்பிக் கையை அளிக்கவில்லை. என்னுடைய ஆசை நிறைவேறா மலே நான் இறந்துவிட்டால்கூட. நான் தோல்வியுற்றதா கக் கருதமாட்டேன். ஏனெனில், இந்த வாழ்வில், எனக் குள்ள நம்பிக்கையைப்போலவே ஓர் எதிர்கால வாழ்வி லும் எனக்குத் திடமான நம்பிக்கை இருக்கிறது. ஆகை யால், எந்தச் சிறு முயற்சியும் வீணானதல்ல என்றும் நான் அறிவேன்.

எனக்குக் கடிதம் எழுதுபவர்களும், இதே நிலையி லுள்ள மற்றவர்களும் தைரியம் பெற்று, தன்னம்பிக்கையை வளர்க்க வேண்டும் என்பதற்காகவே, என்னுடைய சுய அனுபவங்களைப் பற்றிய இந்த விவரங்களைக் குறிப்பிட் டிருக்கிறேன். நம் எல்லோரிடமும் உள்ள ஆத்மா ஒரே மாதிரியானதுதான். எல்லா ஆத்மாக்களுக்கும், ஒரே மாதிரியான சக்திதான் இருக்கிறது. சில ஆத்மாக்கள் தமது சக்தியை வளர்த்திருக்கின்றன; சிலவற்றில் அது உறங்கிக் கிடக்கிறது. முயற்சி செய்தால், உறங்கும் உள் ளங்கள் உடையவர்களுக்கும் அதே போன்ற அனுபவம் ஏற்படும்.

பிரம்மச்சரியத்தின் விரிவான கருத்தைப்பற்றி இது வரையில் சொல்லிவந்தேன். எண்ணம், சொல், செயல், மூன்றிலும் மிருக இச்சையை அடக்கியாளுவதுதான் பிரம்மச்சரியம் என்று சாதாரணமாக எல்லோரும் கருதி

வருகிறார்கள். இந்த இச்சையை அடக்கியாளுவது மிகக் கடினமானதாகக் கருதப்படுவதால் இந்த அர்த்தமும் சரியானதுதான். ஆனால், நாவின் ருசியை அடக்குவது அந்த அளவுக்கு வற்புறுத்தப்படவில்லை; இதனால் இச்சையை அடக்குவதென்பது இன்னும் கஷ்டமானதாகவும், அநேகமாக அசாத்தியமானதாகவும் ஆகிவிட்டது. வியாதியால் பாதிக்கப்பட்ட உடம்புக்கு இச்சை அதிகம் என்று வைத்தியர்கள் அபிப்பிராயப்படுகிறார்கள். ஆகையால், பலவீனமானவர்களுக்குப் பிரம்மச்சரியம் கஷ்டமானதாகத் தோன்றுகிறது.

பலவீனமான, ஆனால், ஆரோக்கியமான உடலைப் பற்றி மேலே குறிப்பிட்டேன். இதனால், உடற்பயிற்சியைப் புறக்கணித்துவிட வேண்டும் என்று நினைத்துக் கொண்டு யாரும் ஓட்டம் எடுத்துவிட வேண்டாம். அவ்வளவு தெளிவாயில்லாத என்னுடைய பாஷையில் பிரம்மச்சரியத்தின் மகோன்னத வடிவத்தை வியாக்கியானம் செய்திருக்கிறேன்; இதை ஒருவேளை தவறாக அர்த்தம் செய்துகொள்ளக் கூடும். புலன்களை எல்லாம் பூரணமாக அடக்கியாள விரும்பும் ஒருவர், முடிவில் உடல் பலவீனமடைந்து விடுவதை வரவேற்கத் தயாராக இருக்கவேண்டும். சரீரத்தினிடம் பற்றுதலே இல்லாமல் போய்விடும் போது, சரீர பலம் வேண்டும் என்ற ஆசை முழுவதும் மறைந்து விடுகிறது.

ஆனால், மிருக இச்சையை வென்றுவிட்ட ஒரு பிரம்மச்சாரியின் உடல் மிகவும் பலமுள்ளதாகவும், ஒளி நிறைந்ததாகவும் இருக்கவேண்டும். ஓர் அளவுக்குட்பட்ட இந்த பிரம்மச்சரியங் கூட அருமையானதே. கனவில்கூட மிருக இச்சை இல்லாத ஒருவர், உலக நன்மதிப்பிற்கு உரியவர் ஆவார். மற்றப் புலன்களை அடக்கியாளுவது அவருக்குச் சுலபம் என்பது தெளிவு.

மற்றொரு நண்பர் எழுதுகிறார்:

"என்னுடைய நிலைமை பரிதாபகரமானது. இரவும் பகலும், நான் வேலை செய்யும் இடத்திலும், தெருவிலும், வாசிக்கும்போதும், வேலை செய்யும்போதும், பிரார்த்தனை செய்யும்போதுங்கூட அதே தீய எண்ணங்கள் என்னைத் தொந்தரவு செய்கின்றன. என்னுடைய எண்ணங்களை நான் எப்படி அடக்குவது? பெண்ணினத்தை எப்படி என் சொந்தத் தாயாகக் கருதுவது? பரிசுத்தமான அன்பைத் தவிர வேறு எதுவும் கண்களிலிருந்து வராமல் இருப்பது எப்படி? தீய எண்ணங்களை நான் எப்படி ஒழிப்பது? பிரம்மச்சரியத்தைப்பற்றி நீங்கள் எழுதிய கட்டுரை என் முன்பு இருக்கிறது; ஆனால், அதனால் நான் பலன் அடையவே முடியாது என்று தோன்றுகிறது."

இது நிஜமாகவே நெஞ்சைப் பிளக்கிறது. நம்மில் பலர் இதேபோன்ற நிலையில் இருக்கிறோம். ஆனால், தீய எண்ணங்களை நமது மனம் எதிர்த்துக்கொண்டிருக்கும் வரையில் அதைரியப்படுவதற்கு இடமில்லை. பாவம் செய்யும் கண்களை மூடிக்கொண்டு விடவேண்டும்; காதுகளைப் பஞ்சை வைத்து அடைத்துவிட வேண்டும்; கண்கள் வேறு திசைகளில் திரிவதற்குச் சந்தர்ப்பம் இல்லாதவாறு கீழே பார்த்துக்கொண்டே நடப்பது நல்ல பழக்கமாகும். அசுத்தமான பேச்சைப் பேசிக்கொண்டிருந்தாலும் அசுத்தமான பாட்டைப் பாடிக்கொண்டிருந்தாலும் அந்த இடத்தில் நிற்காமல் ஓடிவிடவேண்டும்.

நாவின் ருசியை அடக்குவதற்குக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும். நாவை அடக்காதவன் மிருக இச்சையையும் அடக்க முடியாது என்பதே என்னுடைய அனுபவம். நாவின் ருசியை அடக்குவது என்பது சுலபமான காரியம் அல்ல. ஆனால், இச்சையை வெல்வது, ருசியை வெல்வதுடன் பிணைந்திருக்கிறது. மசாலைச் சாமான்களை அடி

யோடு அல்லது முடிந்தவரையில் விட்டுவிடுவது ருசியை அடக்கும் வழிகளில் ஒன்று. இதைவிடப் பலனளிக்கத் தக்க மற்றேர் வழி, உடலைக் காப்பாற்றிக்கொள்ளுவதற் காகத் தான் சாப்பிடுகிறேமே யொழிய, ருசிக்காக அல்ல என்று எப்போதும் நினைக்கக் கற்றுக்கொள்ளுவதாகும். நாம் காற்றைச்சுவாசிப்பது ருசிக்காக அல்ல; உயிர் வாழ் வதற்கே. நமது தாகத்தைத் தணித்துக்கொள்ளுவதற்கா கத் தண்ணீர் குடிப்பதைப்போல், பசியைத் தீர்த்துக் கொள்ளுவதற்காக மட்டுமே உணவருந்த வேண்டும். ஆனல், துரதிருஷ்டவசமாக சிறு பிராயத்திலிருந்தே நம்மை இதற்கு மாருன பழக்கத்தைக் கைக்கொள்ளும்படி பெற்றேர்கள் செய்துவிடுகிருர்கள். அவர்கள் நமக்கு எல் லாவகையான சுவை மிக்க திண்பண்டங்களையும் கொடுப்பது நம் உடம்பின் போஷணைக்காக அல்ல; அப் படிக் கொடுப்பது தமது அன்பைக் காட்டுகிறது என்று அவர்கள் தவருக நினைத்துக் கொள்ளுகிருர்கள். இந்தச் சாதகமற்ற குடும்பச் சூழ்நிலையை நாம் எதிர்த்துப் போராடியாக வேண்டும்.

ஆனல், மிருக இச்சையை வெல்வதற்கு நமக்கு மிக மிகச் சக்திவாய்ந்த துணையாக இருப்பது ராமநாமம் அல் லது அதைப் போன்ற வேறு ஏதாவது ஒரு மந்திரந்தான். துவாதச மந்திரமும்* இதற்குப் பயன்படும். ஒருவர் தமக்கு இஷ்டமான எந்த மந்திரத்தையும் ஜெபிக்கலாம். சிறு பிராயத்திலிருந்தே ராமநாமம் எனக்குப் பழக்க மாகிவிட்டது. என்னுடைய போராட்டங்களில் அதுவே என் இடைவிடாத ஆதாரமாயிருக்கிறது. அதனல்தான் ராமநாமத்தை ஜெபிக்கலாமென்று சொல்லுகிறேன். எந்த மந்திரத்தை ஜெபிப்பதாயிருந்தாலும் அதிலேயே சித்தத் தைச் செலுத்தவேண்டும். ஜெபம்செய்யும்போது இதர

* துவாதச மந்திரம்: 'ஓம் நமோ பகவதே வாசுதேவாய' என்பது.

எண்ணங்கள் வந்து குறுக்கிட்டால் அதற்காகக் கவலைப் படக் கூடாது.

அந்த நிலைமையிலும் நம்பிக்கையுடன் ஜெபம் செய்து கொண்டிருந்தால், முடிவில் வெற்றி கிட்டும் என்பதே என் நம்பிக்கை. மந்திரம் வாழ்க்கையில் நமக்கு ஊன்றுகோல் போல் இருந்து எந்தச் சோதனையையும் சமாளிக்க உதவி செய்கிறது. இந்தப் புனிதமான மந்திரங்களினிடம் லோகாயத லாபத்தை எதிர்பார்க்கலாகாது. நம்முடைய பரிசுத்தத்திற்கு ஒரு காவலாளிபோல் இருப்பதே இந்த மந்திரங்களின் சுபாவமான சக்தி ஆகும். பிரம்மச்சரி யத்தை எய்துவதில் ஆர்வமுள்ள ஒவ்வொருவரும் உட னடியாக இதை உணரமுடியும். ஆனால், இந்த மந்திரத் தைக் கிளிப்பிள்ளைபோல் திருப்பித் திருப்பிச் சொல்லிக் கொண்டிருப்பது கூடாது என்பதையும் ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள்ளவேண்டும். மனப்பூர்வமாக இதில் ஈடு படவேண்டும். கிளிப்பிள்ளை இந்த மந்திரங்களை இயந்தி ரத்தைப்போல் அப்படியே சொல்லிக் கொண்டிருக்கும். விரும்பத்தகாத எண்ணங்களை விரட்டவேண்டும் என்ற நோக்கத்துடனும், இப்படிச் செய்வதற்கு இந்த மந்தி ரங்கள் நமக்கு உதவிசெய்யும் என்ற முழு நம்பிக்கையுட னும், கருத்தறிந்து இந்த மந்திரங்களை நாம் ஜெபிக்க வேண்டும்.

—'நவஜீவன்' —25—5—1924

6

சத்தியமும் பிரம்மச்சரியமும்

ஒரு நண்பர் மகாதேவ தேசாய்க்குப் பின்வருமாறு எழுதியிருக்கிறார் :

"பிரம்மச்சரியத்தைப் பற்றி 'நவஜீவன்' பத்திரிகையில் காந்திஜி எழுதியிருந்த ஒரு கட்டுரையைக் கொஞ்ச காலத்திற்கு முன்பு நீங்கள் மொழி பெயர்த்துப் பிரசுரித்திருந்தது உங்களுக்கு ஞாபகம் இருக்கும். தாம் இன்னும் கெட்ட சொப்பனங்கள் காணுவதாக அக்கட்டுரையில் காந்திஜி ஒப்புக்கொண்டிருந்தார். இம்மாதிரி எல்லாம் ஒப்புக்கொள்வது நல்லதல்ல வென்று அதை வாசித்த உடனேயே எனக்குத் தோன்றிற்று. என்னுடைய பயம் சரியானதுதான் என்பதைப் பின்னர் அறியலானேன்.

"நாங்கள் இங்கிலாந்தில் இருந்த காலத்தில் தவறு செய்வதற்கான சந்தர்ப்பங்கள் இருந்தும், நானும், என் நண்பர்களும் சுத்தமாகவே வாழ்க்கை நடத்தி வந்தோம். மாது, மது, மாமிசம் ஆகியவற்றின் அருகிலேயே போகாமல் இருந்தோம். காந்திஜியின் கட்டுரைகளை என் நண்பர்களில் ஒருவர் வாசித்தார். 'பகீரதப் பிரயத்தனங்கள் செய்த பிறகும் காந்திஜியின் நிலைமையே இப்படி இருக்கிறதென்றால், நாம் எம்மாத்திரம்? பிரம்மச்சரியத்தை அனுஷ்டிக்க முயலுவதில் பிரயோஜனமில்லை. தம்முடைய குறைகளை ஒப்புக்கொண்டு காந்திஜி எழுதியிருப்பது என் கருத்தையே மாற்றிவிட்டது. இன்று முதல் என்னை இழந்துவிட்டதாக நினைத்துக்கொள்" என்று அந்த நண்பர் நம்பிக்கையிழந்து அங்கலாய்த்தார். அவருடன் நான் வாதாடிப் பார்த்தேன். 'காந்திஜிக்கே

இந்தப் பாதை அவ்வளவு கடினமாயிருந்தால், நமக்கு இன்னும் கடினமாய்த்தான் இருக்கும். ஆகையால், நம் முயற்சிகளை இரட்டிக்க வேண்டும்' என்று சொன்னேன். காந்திஜியோ அல்லது நீங்களோ இப்படித்தான் சொல்லி யிருப்பீர்கள். ஆனால், ஒன்றும் பிரயோஜனப்படவில்லை. இவ்வளவு காலமாக மாசு மறுவற்ற வாழ்க்கை நடத்திக் கொண்டிருந்த ஒருவர் இவ்வாறாகச் சேற்றை வாரிப் பூசிக் கொண்டார். இந்த வீழ்ச்சிக்குக் காரணம் காந்திஜிதான் என்று யாராவது சொன்னால் காந்திஜியோ, நீங்களோ அளிக்கக் கூடிய பதில் என்ன ?

"இம்மாதிரி ஒரே ஒரு உதாரணம் மட்டும் இருந்த வரையில் உங்களுக்கு நான் எழுதவில்லை. இது ஒரு விதி விலக்கு என்று நீங்கள் எனக்குப் பதில் அளித்து முடித் திருக்கக் கூடும். ஆனால், இம்மாதிரி மேலும் பல சம்ப வங்கள் நிகழ்ந்தன. என்னுடைய பயம் உறுதியாய் விட்டது.

"காந்திஜிக்குச் சில காரியங்களில் வெற்றி பெறுவது சுலபமாக இருக்கும் என்பதையும், எனக்கு அவை அசாத் தியமாயிருக்கும் என்பதையும் நான் அறிவேன். ஆனால், காந்திஜிக்குக் கூட அசாத்தியமாயிருக்கக் கூடிய சில விஷயங்கள், கடவுளின் அருளினால் எனக்குச் சாத்தியமா யிருக்கக் கூடும் என்று சொல்லுவேன்.

"மேலே குறிப்பிட்ட கட்டுரையின் வாசகம் என் னுடைய நிச்சய உணர்ச்சியை அடியோடு அசைத்து விட்டபோதிலும், காந்திஜியினால் முடியாத சில காரியங் கள் எனக்குச் சாத்தியமாயிருக்கலாம் என்ற உணர்வு அல்லது பெருமைதான் வீழ்ச்சியினின்றும் என்னைக் காப்பாற்றியது.

"காந்திஜி தமது சுயசரிதையை எழுதிக்கொண்டிருக் கும் இந்தத் தருணத்தில், இந்த விஷயத்தை அவருடைய

கவனத்திற்குக்கொண்டு வருவீர்களா? அப்பட்டமான உண்மையைச் சொல்லுவது என்பது, தைரியமான காரியந்தான். ஆனல், உலகமும், 'நவஜீவன்', 'எங் இந்தியா' வாசகர்களும் அவர் கூறுவதைத் தப்பர்த்தம் செய்து கொண்டு விடுவார்கள். ஒருவருக்கு அமிர்தமா யிருப்பது மற்ருெருவருக்கு நஞ்சாயிருக்கு மென்று அஞ்சுகிறேன்."

இந்தப் புகாரைக் கண்டு நான் ஆச்சரியப்படவில்லை. ஒத்துழையாமை இயக்கம் முழு வேகத்துடன் நடந்து கொண்டிருந்த காலத்தில், நான் செய்த ஒரு தவறை ஒப்புக்கொண்டேன். அப்போது ஒரு நண்பர் கல்மிஷம் எதுவும் இல்லாமல் எனக்குப் பின்வருமாறு எழுதினர்: "அது தவருகவே இருந்தால் கூட நீங்கள் அதை ஒப்புக் கொண்டிருக்கக் கூடாது. தவறே செய்ய முடியாத மனிதர் ஒருவராவது இருக்கிருர் என்று மக்கள் நம்பு வதற்கு ஊக்கமளிக்க வேண்டும். உங்களைப் பற்றி இப் படித்தான் நினைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். ஆனல், நீங்கள் தவறை ஒப்புக்கொண்டிருப்பது அவர்களை அதைரியப்படுத்தும்." இதைப் பார்த்தபோது ஒரு புறம் எனக்குச் சிரிப்பு வந்தது. மற்ருெரு புறம் வருத்த மும் ஏற்பட்டது. இந்த நண்பரின் அப்பாவித் தனத்தை நினைத்துச் சிரித்தேன். தவறு செய்யக் கூடிய ஒரு மனிதனைத் தவறு செய்ய முடியாதவன் என்று ஜனங்கள் நம்புவதற்கு ஊக்கமளிக்க வேண்டும் என்பதை என்னல் நினைத்துப் பார்க்கக்கூட முடியவில்லை. ஒரு மனிதன் உண்மையிலேயே எப்படிப்பட்டவன் என்று தெரிந்திருப் பது, ஜனங்களுக்கு எப்போதும் நன்மைதான் அளிக்கும். அதனல் கெடுதலே ஏற்படாது. என்னுடைய தவறுகளை நான் உடனே ஒப்புக்கொண்டது அவர்களுக்கு நல்லது தான் என்று நான் உறுதியாக நம்புகிறேன்.

எனக்குக் கெட்ட சொப்பனங்கள் ஏற்படுகின்றன என்று நான் ஒப்புக்கொண்டதைப் பற்றியும் இதையே

நான் சொல்லுவேன். நான் உண்மையான பிரம்மச்சாரியாக இல்லாது இருக்கும்போது, நான் உண்மையான பிரம்மச்சாரிதான் என்று சொல்லிக்கொண்டால், அதனுல் உலகத்திற்குப் பெரிய கெடுதல் ஏற்படும். ஏனெனில், அது பிரம்மச்சரியத்திற்கு மாசு கற்பிப்பதோடு சத்தியத்தின் ஒளியையும் மங்கச் செய்யும். போலி வேஷம் போட்டுக்கொண்டு பிரம்மச்சரியத்தை நான் குறைத்து மதிப்பிடத் துணிவது எப்படி? நான் உண்மையான பிரம்மச்சாரியல்லவாகையால் பிரம்மச்சரியத்தை அனுஷ்டிப்பதற்கு நான் சொல்லும் மார்க்கங்கள் போதுமானவையாக இல்லை என்பதையும் அநேகமாக எப்போதும் இவை பலனளிப்பவையாக இல்லை என்பதையும் இன்று நான் காண்கிறேன். பிரம்மச்சரியத்திற்கான ராஜ பாட்டையை நான் காட்ட முடியாமல் இருக்கும்போது, நான் ஓர் உண்மையான பிரம்மச்சாரி என்று உலகம் நம்பும்படி அனுமதிப்பது சகிக்க முடியாததாகும்.

நான் உண்மையிலேயே அதைத் தேடிக் கொண்டிருக்கிறேன். நான் முழு விழிப்புடனேயே இருக்கிறேன், இடைவிடாமலும், தளர்வின்றியும் நான் முயற்சி செய்து கொண்டிருக்கிறேன் என்பவற்றை உலகம் அறிந்தால் போதாதா? இவ்வாறு அறிந்திருப்பது மற்றவர்களுக்கு ஊக்கம் அளிப்பதற்கு ஏன் போதாது? தவருன அடிப்படைகளின்மீது சில முடிவுகளுக்கு வருவது சரியல்ல. நாம் பெற்றுள்ள வெற்றிகளை வைத்து முடிவு செய்வது தான் மிகுந்த புத்திசாலித்தனமாகும். என்னைப்போன்ற ஒரு மனிதன், அசுத்தமான எண்ணங்களிலிருந்து தப்ப முடியவில்லை என்பதனுல், மற்றவர்களுக்கும் விமோசனமில்லை என்று ஏன் வாதிக்க வேண்டும்? ஒரு காலத்தில் காம வயப்பட்டிருந்த ஒருகாந்தி, இன்று தம் மனைவியுடன் ஒரு நண்பன், சகோதரன் என்ற முறையில் வாழ முடிகிறது என்ருல், பேரழகியையும் தன்னுடைய சகோதரி

அல்லது பெண் என்ற உணர்வுடன் அணுக முடிகிறது என்றால், மிகச் சாதாரணமானவர்களும், வீழ்ச்சியடைந்தவர்களுங்கூடக் கடைத்தேற முடியும் என்று ஏன் வாதிக்கக் கூடாது? காமவெறி கொண்டிருந்த ஒருவனிடம் கடவுள் கருணை காட்டியிருக்கும்போது, மற்றவர்களுக்கும் நிச்சயமாக அவனுடைய கருணை கிடைக்கும்.

என்னுடைய பலவீனங்களை அறிந்ததன் பலனாகப் பின்னோக்கிப் போய்விட்ட இந்த நிருபரின் நண்பர்கள் நிஜமாக என்றும் முன்னேறிச் சென்றவர்களே அல்ல. முதல் தாக்குதலிலேயே விழுந்துவிட்ட அது உண்மையான ஒழுக்க சீலம் அல்ல. பிரம்மச்சரியம் போன்ற சாசுவதமான கோட்பாடுகளின் உண்மையும், அனுஷ்டானமும் என்னைப்போன்ற முழுமை எய்தாத மனிதர்களின் பலத்தில் நிற்கவில்லை. அந்தக் கோட்பாடுகளுக்காகப் பாடுபட்டு, அவற்றை முழுமையாக வாழ்ந்து காட்டுபவர்களின் தவத்தையே அவை உறுதியான அஸ்திவாரங்களாகக் கொண்டிருக்கின்றன. பூரணத்துவம் எய்திய அந்த ஜீவன்களின் வரிசையில் நிற்கக்கூடிய தகுதி எனக்குக் கிட்டும்போது, என்னுடைய பாஷையில் இன்று காணப்படுவதைவிட அதிகமான உறுதியும் பலமும் இருக்கும். யாருடைய சிந்தனைகள் கண்டபடி திரியவில்லையோ, யார் தீமையை எண்ணவில்லையோ, யாருடைய தூக்கத்தில் கனவுகள் இல்லையோ, யார் தூங்கும்போதும் விழிப்புடன் இருக்க முடிகிறதோ, அவர் உண்மையிலேயே ஆரோக்கியமானவர். அவர் கொயினா மருந்து சாப்பிட வேண்டிய அவசியமில்லை. அசுத்தப்படுத்தப்பட முடியாத அவருடைய ரத்தத்தில் இயற்கையாகவே எந்த வியாதியையும் தடுத்து நிற்கும் சக்தி இருக்கும். இத்தகைய நோயற்ற உடல், மனம், உள்ளம் மூன்றையும் பெற வேண்டுமென்றே நான் முயன்றுகொண்டிருக்கிறேன். இந்த முயற்சிக்குத் தோல்வி என்பதே கிடையாது. இந்த

முயற்சியில் என்னுடன் சேரும்படி, எனக்குக் கடிதம் எழுதியவரையும், நம்பிக்கையே இல்லாத அவருடைய நண்பர்களையும் அழைக்கிறேன். அவர்கள், எனக்குக் கடிதம் எழுதியவரைப்போல், என்னை விட வேகமாக முன்னேற வேண்டும் என்று விரும்புகிறேன். எனக்குப் பின்னால் தங்கி நிற்பவர்கள் என் உதாரணத்தைப் பார்த்து இன்னும் அதிக நம்பிக்கை பெறட்டும். என்னுடைய பலவீனங்களையும் ஆசைக்கு இரையாகக் கூடிய தன்மையையும் மீறித்தான் நான் சாதித்திருப்பவற்றை யெல்லாம் சாதித்திருக்கிறேன். என் இடைவிடாத முயற்சியும், கடவுளின் கருணையில் எனக்குள்ள அளவு கடந்த நம்பிக்கையுந்தான் இதற்குக் காரணம்.

ஆகவே, யாரும் நம்பிக்கையை இழக்க வேண்டிய அவசியமில்லை. என்னுடைய மகாத்மா பட்டம் பிரயோசனம் இல்லாதது. என்னுடைய வெளி நடவடிக்கைகளுக்காகவும் அரசியலில் என்னுடைய பங்குக்காகவுந்தான் இந்தப் பட்டம். அரசியல், என்னுடைய கடைசிப் பட்சமான பகுதி தான். ஆகவே, அது அதிசீக்கிரமாக மறைந்து விடக்கூடியதாகும். சத்தியம், அகிம்சை, பிரம்மச்சரியம் ஆகியவற்றை நான் வலியுறுத்துவதுதான் நின்று நிலைக்கக்கூடிய தகுதியுடையது. அதுதான் என் உண்மையான பகுதி. எனது நிரந்தரமான அந்தப் பகுதி, எவ்வளவு சிறியதாக இருந்தாலும், அதை அலட்சியம் செய்வதற்கில்லை. எனக்குச் சகலமும் அதுதான். வெற்றிப் பாதையில் படிகளாகவே உதவும் தோல்விகளுக்கும் ஏமாற்றங்களுக்குங்கூட நான் மதிப்புக் கொடுக்கிறேன்.

—'எங் இந்தியா' - 25—2—1926

7

பரிசுத்தம்

பிரம்மச்சரியத்தைப் பற்றியும், அதை எய்தும் வழிகளைப் பற்றியும், எனக்குக் கடிதங்கள் வந்து குவிந்து கொண்டிருக்கின்றன. இதற்கு முன் நான் பேசியோ, எழுதியோ இருப்பவற்றை வேறு பாஷையில் திரும்பச் சொல்லுகிறேன். பிரம்மச்சரியம் என்பது, மணம் செய்து கொள்ளாமல் வாழ்க்கை நடத்துவது மட்டும் அல்ல; எல்லாப் புலன்களையும் பூரணமாக அடக்கியாளுவதும், சிந்தனையிலும், சொல்லிலும், செயலிலும் காம உணர்ச்சி அற்று இருப்பதுமே பிரம்மச்சரியம் தன்னை அறிவதற்கு அல்லது பிரம்மத்தை அடைவதற்கு இதுவே ராஜபாட்டையாகும்.

உண்மையான பிரம்மச்சாரி சரீர இச்சையுடன் போராட வேண்டியிராது; பிரஜோற்பத்தி ஆசையும் அவனுக்கு இராது. அம்மாதிரி உபத்திரவங்களே அவனுக்குக் கிடையாது. உலகம் முழுவதுமே அவனுக்கு ஒரு பெரிய குடும்பந்தான். அவனுடைய ஆசையெல்லாம் மனித வர்க்கத்தின் துன்பத்தைத் தீர்ப்பதாகவே இருக்கும். பிரஜோற்பத்தி என்ற இச்சையே அவனுக்கு வேப்பங் காயாக இருக்கும். மனித வர்க்கத்தின் துன்பம் எவ்வளவு பிரம்மாண்டமானது என்பதை உணர்ந்துவிட்டவன், என்றும் இச்சையினுல் தூண்டப்படமாட்டான். தன்னுள் இருக்கும் சக்தி ஊற்று இயற்கையாகவே அவனுக்குத் தெரிந்திருக்கும். அதை அசுத்தப்படுத்தாமல் காப்பதற்கு அவன் என்றும் முயல்வான். அவனுடைய எளிமை நிறைந்த பலம் உலகத்தின் மதிப்பைப் பெறும்.

செங்கோல் பிடித்த மன்னனைவிட அவனுக்கு அதிகச் செல்வாக்கு இருக்கும்.

ஆனல், இது அசாத்தியமான லட்சியம் என்றும், ஆணுக்கும், பெண்ணுக்கும் இடையே இயற்கையாகவே உள்ள கவர்ச்சியை நான் கவனிக்கவில்லை என்றும் சொல்லுகிறார்கள். இங்கே குறிப்பிடப்படும் பால் உணர்ச்சி இயற்கையானது என்று நான் நம்ப மறுக்கிறேன். அது இயற்கையானதுதான் என்றால், சீக்கிரமே பிரளயம் நம்மை மூழ்கடித்துவிடும். சகோதரனுக்கும், சகோதரிக்கும், தாய்க்கும் மகனுக்கும், அல்லது தந்தைக்கும் மகளுக்கும் இடையே உள்ள கவர்ச்சிதான் ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் இடையேயுள்ள இயற்கையான தொடர்பாகும். இந்த இயற்கையான கவர்ச்சிதான் உலகத்தையே இயங்க வைக்கிறது. பெண்ணினம் முழுவதையுமே எனது சகோதரிகளாகவும், புதல்விகளாகவும், தாய்மாராகவும் நான் கருதாவிட்டால், நான் உயிர் வாழ்வதோ அல்லது தொடர்ந்து என் வேலையைச் செய்வதோ அசாத்தியமானதாகிவிடும். காமக் கண்களுடன் நான் அவர்களை நோக்கினால் அதுவே அழிவுக்கு நிச்சயமான வழியாயிருக்கும்.

சந்ததியை விருத்தி செய்வதென்பது இயற்கையான நிகழ்ச்சிதான்; ஆனல் குறிப்பிட்ட அளவுகளுக்குள் தான். அந்த அளவுகளை மீறுவது பெண்ணினத்திற்கு அபாயம் விளைவிக்கிறது; மனித இனத்தைப் பலவீனப்படுத்தி விடுகிறது; வியாதியைத் தூண்டிவிடுகிறது; கெட்ட பழக்கங்களுக்கு ஆக்கம் அளிக்கிறது; உலகத்தையே தெய்வ சம்மதமற்றதாக்கிவிடுகிறது. சரீர இச்சையின் பிடிப்பில் அகப்பட்டுக்கொண்டுள்ளவன், நிலைகெட்டுத் தடுமாறுகிற ஒருவன்தான். இத்தகைய ஒருவன் சமூகத்திற்கு வழி காட்டுவது என்றால், தன்னுடைய எழுத்துக்களை அவன்

சமூகத்தின்மீது திணிப்பது என்ருல், அவற்றிஞல் மனிதர்கள் ஆளப்படுவதென்ருல், சமூகம் என்ன ஆவது? ஆயினும், இன்று அதே நடந்துகொண்டிருக்கிறது. ஒரு விளக்கைச் சுற்றி வட்டமிட்டுக்கொண்டிருக்கும் ஒரு ஈசல் பூச்சி, தன்னுடைய கண நேர இன்பத்தைச் சொல்லி, அதை ஓர் உதாரணமாக நாம் பின்பற்ற ஆரம்பித்தால் நம் கதி தான் என்ன? ஆகவே, கணவனுக்கும் மனைவிக்கும் இடையேகூடச் சரீரக் கவர்ச்சி இருப்பது இயற்கையான தல்ல என்றே நான் அழுத்தம் திருத்தமாகக் கூறுவேன். தம்பதிகளின் இருதயங்களிலிருந்து ஈனமான இச்சையை அகற்றி, அவர்களை இன்னும் கடவுளுக்கு அருகில் கொண்டு செல்வதற்காகத்தான் திருமணம். கணவனுக்கும், மனைவிக்கும் இடையே காமம் இல்லாத அன்பு நிலவுவது அசாத்தியம் அல்ல. மனிதன் மிருகம் அல்ல. மிருக ராசிகளில் எண்ணிறந்த பிறவிகளை எடுத்த பிறகு அவன் உயர்நிலை அடைந்திருக்கிருன். மனிதன் நிற்கப் பிறந்தவன்; நான்கு கால்களுடன் நடக்கவோ, ஊர்ந்து செல்லவோ அல்ல. சடப் பொருளுக்கும் ஆத்மாவுக்கும் எப்படிச் சம்பந்தம் இல்லையோ, அப்படியே மனிதனுக்கும், மிருக உணர்ச்சிக்கும் சம்பந்தமில்லை.

முடிவாக, அதை எய்துவதற்கான வழிகளைச் சுருக்கமாகச் சொல்லுகிறேன்.

இதன் அவசியத்தை உணருவது முதல் படியாகும்.

புலன் உணர்ச்சிகளைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் கட்டுப்படுத்துவது அடுத்தது. ஒரு பிரம்மச்சாரி தன் நாவை அடக்க வேண்டும். அவன் உயிர் வாழ்வதற்காகச் சாப்பிடவேண்டுமே ஒழிய உணவின் ருசியை அனுபவிப்பதற்காக வல்ல. சுத்தமான பொருள்களையே அவன் பார்க்கவேண்டும். அசுத்தமான எதையும் கண்டால் கண்களை மூடிக்கொள்ள வேண்டும். கண்ணில் தென்படுப

வற்றை யெல்லாம் வெறித்துப் பார்த்துக்கொண்டிராமல் கீழே தரையைப் பார்த்துக்கொண்டு நடப்பது நல்ல பண்புக்கு அடையாளமாகும். ஒரு பிரம்மச்சாரி ஆபாச மானதையோ, அசுத்தமானதையோ செவி சாய்த்துக் கேட்க மாட்டான்; உணர்ச்சிகளைத் தூண்டக்கூடியவற் றையும் முகரமாட்டான். செயற்கை மணங்கள், சத்துக் களின் மணத்தைவிட, சுத்தமான பூமியின் மணம் எவ் வளவோ ரம்மியமானதாகும். பிரம்மச்சரியத்தை எய்த வேண்டுமென்று விரும்புபவன், தான் விழிப்புற்றிருக்கும் நேரங்களில் தன் கைகளுக்கும், கால்களுக்கும் ஏதாவது நல்ல வேலை கொடுத்துக்கொண் டிருக்கட்டும். அவ்வப் போது உபவாசமும் இருக்கட்டும்.

தூய தோழர்களையும், தூய நண்பர்களையும், புனித மான புத்தகங்களையும் பெற்றிருப்பது மூன்ருவது படி யாகும்.

கடைசிப் படி பிரார்த்தனை, கடைசி என்பதனுல் இது முக்கியமானதல்ல என்று அர்த்தமில்லை. தினமும் ஒழுங் காகவும், மனப்பூர்வமாகவும் ராமநாமத்தைச் சொல்லி, ஆண்டவனின் அருளைக் கோரட்டும்.

ஒரு சாதாரண ஆணுக்கோ, பெண்ணுக்கோ இவற் றில் எதுவும் அசாத்தியமானதல்ல. இவை மிகவும் சுலப மானவை. ஆனுல் இவை இவ்வளவு சுலபமாக இருக்கின் றனவே என்பது தான் தர்ம சங்கடமாக இருக்கிறது. மனமிருந்தால் வழியும் சுலபமாக இருக்கும். அதற்கு மனம்இல்லாததால் மனிதர்கள் வீணில் தேடித் திரிகிருர் கள். அநேகமாகப் பிரம்மச்சரியம் அல்லது அடக் கத்தை அனுஷ்டிப்பதில் தான் உலகம் நிலைத் திருக்கிறது என்ற உண்மை, அது அவசியமானது, அனுபவ சாத்தியமானது என்பதையே காட்டுகிறது.

['எங் இந்தியா' 29—4—1928: 'பிரம்மச்சரியத்தைப் பற்றி' என்ற தலைப்பில் வெளியானது.]

8

அந்தரங்கம்

திருமணம் செய்து கொள்ளாமல் இருப்பதைப் பற்றிக் கேட்டு எனக்குப் பல கடிதங்கள் வருகின்றன. இந்த விஷயத்தில் எனக்குச் சில திடமான அபிப்பிராயங்கள் உண்டு. ஆகவே, தேசிய வாழ்வின் மிகவும் நெருக்கடியான இந்தக் கட்டத்தில், என்னுடைய அபிப்பிராயங்களையும், அனுபவத்தின் பலன்களையும் "எங் இந்தியா" வாசகர்களுக்குச் சொல்லாமல் இருக்கக் கூடாது.

திருமணம் செய்துகொள்ளாமல் இருப்பது என்பதற்குச் சமஸ்கிருத பாஷையில் உள்ள வார்த்தை பிரம்மச்சரியம் என்பதாகும். ஆனால் பிரம்மச்சரியம் என்ற வார்த்தைக்கு அதிக ஆழ்ந்த அர்த்தம் உண்டு. எல்லாப் புலன் உணர்ச்சிகளையும் அவயவங்களையும் முற்றும் அடக்கியாளுவதே பிரம்மச்சரியம். உண்மையான பிரம்மச்சாரிக்கு அசாத்தியமானது என்பது ஒன்றும் இல்லை. ஆனால், இந்த லட்சிய நிலையை எய்துவது அரிதாகவே இருக்கிறது. யூக்ளிட்* கோட்டைப் போல் இதுவும் கற்பனையில்தான் இருக்கிறது; அந்தக் கோட்டை ஒரு காகிதத்தில் போட்டுக் காண்பிக்க முடியாது. ஆனால், அது க்ஷேத்திர கணிதத்தில் மிகுந்த பலன் அளிக்கும் முக்கியமான ஒரு விளக்கம். அதைப்போலவே ஓர்

யூக்ளிட்: கி. மு. 3-ஆம் நூற்றாண்டில் கிரேக்க நாட்டில் வாழ்ந்த கணித மேதை. இவருடைய ஆராய்ச்சி முடிவுகள் அடங்கிய நூல்தான் இந்த நூற்றாண்டு வரையிலும் க்ஷேத்திரக் கணிதப் பாடப் புத்தகமாக இருந்து வருகிறது.

உண்மையான பிரம்மச்சாரியும் வெறும் கற்பனையில் மட்டுமே காணப்படக் கூடியவராக இருக்கக்கூடும். ஆனால், அவரை நம் மனக்கண் முன்பு இருத்திக்கொண்டே இராவிட்டால், வழிகாட்டி இல்லாத கப்பலைப்போலவே நாம் இருப்போம். எவ்வளவுக்கு எவ்வளவு இந்தக் கற்பனை நிலைக்கு அருகில் வருகிறோமோ, அவ்வளவுக்கு அவ்வளவு பூரணத்துவமும் அதிகமாகிறது.

ஆனால், இப்போதைக்குத் திருமணம் செய்துகொள்ளாது இருத்தல் என்ற பொருளில் மட்டுமே பிரம்மச்சரியத்தைப் பற்றி நான் விவாதிக்க விரும்புகிறேன். ஆத்மிக பூரணத்துவம் பெறுவதற்குச் சிந்தனை, சொல், செயல் ஆகிய மூன்றிலும், தன்னடக்கம் நிறைந்த வாழ்க்கை அத்தியாவசியமானது என்று நான் கருதுகிறேன். இம் மாதிரி மனிதர்கள் இல்லாத நாடு ஏழை நாடே. ஆனால், இப்போதைய தேசிய வளர்ச்சியின் கட்டத்தில் ஒரு தாற்காலிகமான அவசியமாகப் பிரம்மச்சரியத்தை வற்புறுத்துவதே என் வேலை. வியாதியும், பஞ்சங்களும், வறுமையும் நம்மிடையே வேண்டிய அளவுக்கு அதிகமாகவே இருக்கின்றன; லட்சக் கணக்கானவர்கள் பட்டினியும் கிடக்கிறார்கள். நாம் அடிமைத்தனத்தின் கீழ் நசுக்கப் பட்டு வருகிறோம்; ஆனால், நம்மில் பலர் அதை ஒப்புக் கொள்ளக்கூட மறுக்கக் கூடிய விதத்தில் அவ்வளவு சாதுரியமாக நசுக்கப்படுகிறோம். அத்துடன், பொருளாதார அழிவு, அறிவில் அழிவு, தார்மிகத்தில் அழிவு என்ற மூவகைச் சாபங்களுக்கு நாம் உட்பட்டிருந்த போதிலும், நாம் முன்னேறிச் செல்லும் சுதந்திர நிலையில் இருப்பதாகவே தவறாக நினைத்துக் கொள்கிறோம். பெருகிக்கொண்டே வரும் ராணுவச் செலவு, லங்காஷயருக்கும் மற்ற பிரிட்டிஷ் நலன்களுக்கும் நன்மை செய்வதற்காக வேண்டுமென்றே அனுஷ்டிக்கப்பட்டு வரும் பாதகமான வரிக் கொள்கை, சர்க்காரின் பல இலாகாக்களையும்

நடத்துவதில் உள்ள ஊதாரித்தனம் ஆகியவைகளெல் லாம் இந்தியா மீது ஒரு பொதியைச் சுமத்தியிருக்கின் றன; இதனுல் இந்தியாவின் வறுமை மிகுந்துவிட்டது. வியாதிகளை எதிர்த்து நிற்கக்கூடிய நமது சக்தியும் குறைந்து விட்டது. கோகலே சொன்னது போல, நிர்வாகம் நடத்தப்படும் விதம், நம்மில் மிக மிக உயர்ந்த நிலையில் உள்ளவர்கள் கூடக் குறுகும்படியாகத் தேசீய வளர்ச்சியைத் தடுத்து நிறுத்திவிட்டது. அமிருதசரஸில் இந்திய மக்கள் ஊர்ந்து செல்லும்படியும் செய்தார்கள். பஞ்சாபை வேண்டு மென்றே அவமதிக்கும் விதமும், இந்திய முஸ்லிம்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட வாக் குறுதியை அலட்சியமாக மீறியதற்கு மன்னிப்புக் கேட்கக் கூட மறுத்ததும், இந்தத் தார்மிக அழிவுக்குச் சமீபகால உதாரணங்களாகும். நம்முள் இருக்கும் ஆத்மாவையே இவை புண்படுத்துகின்றன. அந்த இரண்டு தவறு களுக்கும் நாம் பணிந்தால், நம்மைப் பேடிகளாக்கும் வேலை பூர்த்தியாகி விடும்.

இந்த நிலைமையை அறிந்துள்ள நாம், நான் விவரித் துள்ள கேவலமான சூழ்நிலையில் பிள்ளைகளைப் பெறுவது சரியாகுமா? நிர்க்கதியானவர்களாகவும், நோயுற்றவர் களாகவும், பஞ்சத்தில் அடிபட்டுக் கொண்டிருப்பவர் களாகவும் இருக்கும்போது, அதை உணர்ந்தும் இருக் கும்போது, பிரஜோற்பத்தியை நாம் பெருக்கிக் கொண்டே யிருந்தால், அடிமைகளையும் பலவீனர்களையுந் தான் பெருக்கியவர்கள் ஆவோம். தவிர்க்கக் கூடிய பட்டினியைச் சமாளிக்கவும், பஞ்ச காலத்தில் சாப்பிட வும், மலேரியா, காலரா, இன்புளுயென்ஸா போன்ற தொற்று நோய்களைச் சமாளிக்கவும் ஆற்றல் பெற்று, இந்தியா சுதந்திர நாடாகும் வரையில், பிரஜோற் பத்தி செய்ய நமக்கு உரிமையில்லை. இந்த நாட்டில் குழந்தைகள் பிறப்பதைக் கேட்டு நான் அடையும்

துக்கத்தை வாசகரிடம் நான் மறைக்கக் கூடாது. நாமாகவே பிரஜோற்பத்தியை நிறுத்தி வைத்துவிட வேண்டும் என்று பல வருடங்களாக நான் யோசித்து வந்திருக்கிறேன். அது எனக்குத் திருப்தியாக இருக்கிறது என்பதை நான் ஒப்புக்கொண்டாக வேண்டும். இப்போதுள்ள ஜனத்தொகையைப் பராமரிப்பதற்கே இந்தியாவில் போதிய வசதியில்லை. இதற்குக் காரணம், இந்தியாவில் ஜனத்தொகை மிக அதிகமாயிருக்கிறது என்பதல்ல; நமது வளங்களை யெல்லாம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகச் சுரண்டிக்கொண்டு போவது என்ற அந்நிய ஆதிக்கத்தின் கீழ் இந்தியா இருக்கவேண்டி யிருப்பது தான் இதற்குக் காரணமாகும்.

பிரஜோற்பத்தியை எப்படி நிறுத்தி வைப்பது? ஐரோப்பாவில் செய்வதுபோல் ஒழுக்கக் குறைவான செயற்கை முறைகளை உபயோகிப்பதன் மூலம் அல்ல; கட்டுப்பாடான புலனடக்க வாழ்க்கை நடத்துவதன் மூலமே இதைச் செய்யவேண்டும். பெற்றோர்கள் தம் குழந்தைகளுக்குப் பிரம்மச்சரியத்தின் அனுஷ்டானத்தைப் போதிக்க வேண்டும். ஹிந்து சாஸ்திரங்களின்படி குறைந்த பட்சம் 25 வயது ஆன பிறகுதான், பையன்கள் மணந்து கொள்ள வேண்டும். பையன்களையும், பெண்களையும், மண வாழ்க்கைக்குத் தயார் செய்வது பாவமானது என்பதை இந்தியாவிலுள்ள தாய்மார்கள் நம்பும்படி செய்யமுடிந்தால், இந்தியாவில் நடைபெறும் திருமணங்களில் பாதி, தாமாகவே நின்றுவிடும். நமது உஷ்ணமான சீதோஷ்ண நிலை காரணமாகப் பெண்கள் சிறு வயதிலேயே புஷ்பவதிகள் ஆகிவிடுவார்கள் என்றும் நாம் நம்பத் தேவையில்லை. சிறு வயதில் புஷ்பவதி யாகிவிடுவது சம்பந்தமான இந்த மூட நம்பிக்கையைவிட மட்டமானது எதையும் நான் அறியேன். புஷ்பவதியாவதற்கும், சீதோஷ்ண நிலைக்கும் சம்பந்தமே இல்லையென்று

நான் துணிந்து சொல்லுவேன். நம்முடைய குடும்ப வாழ்வில் உள்ள மன, ஒழுக்கச் சூழ்நிலைதான் சிறு வயதிலேயே பூப்பெய்துவதற்குக் காரணம். ஒன்றும் அறியாத குழந்தைகளிடம், அவர்களுக்கும் ஒரு குறிப்பிட்ட வயது வந்தவுடன் திருமணம் செய்துவைக்கப்படும் என்று சொல்லுவதைத் தாய்மார்களும், மற்ற உறவினர்களும் ஒரு புனிதமான கடமையாகக் கொள்ளுகிறார்கள். சிறு குழந்தைகளாக இருக்கும்போதே அல்லது கைக்குழந்தைகளாக இருக்கும்போதேகூட அவர்களுக்கு நிச்சயதார்த்தம் செய்துவிடுகிறார்கள். குழந்தைகளின் ஆடைகளும், உணவுங்கூட ஆசையைத் தூண்டிவிடுவதற்கு உதவி செய்பவையாக இருக்கின்றன. குழந்தைகளுக்குப் பொம்மைகளைப்போல் உடை உடுத்துகிறோம். இது குழந்தைகளின் சந்தோஷத்திற்காக அல்ல; நம்முடைய சந்தோஷத்துக்காகவும், டம்பத்துக்காகவுந்தான். நான் எத்தனையோ குழந்தைகளை வளர்த்திருக்கிறேன். எந்த ஆடையைக் கொடுத்தாலும், அவர்கள் சங்கடம் இல்லாமல் அதை ஏற்றுக்கொண்டு ஆனந்தம் அடைந்திருக்கிறார்கள். உஷ்ணத்தைக் கொடுப்பவையும், உணர்ச்சிகளைத் தூண்டிவிடுபவையுமான பற்பல விதமான ஆகாரங்களை அவர்களுக்குக் கொடுக்கிறோம். நமக்குள்ள கண் மூடித்தனமான ஆசையினால், அவர்கள் எவ்வளவு தாங்க முடியும் என்பதை நாம் கவனிப்பதில்லை. இதனால் அவர்கள் பிஞ்சிலே பழுத்து, சிறுவயதிலேயே குழந்தைகளும் பெற்று, அல்பாயுசில் இறக்கிறார்கள். பெற்றோர்களின் உதாரணத்தைக் குழந்தைகள் சுலபமாகப் பிடித்துக்கொண்டு விடுகிறார்கள். பெற்றோர்கள் கட்டுமீறித் தம்முடைய ஆசைகளைத் தீர்த்துக்கொள்ளுவதன் மூலம், தங்கள் குழந்தைகளுக்கும் வழிகாட்டியவர்களாகிறார்கள். அகாலத்தில் குழந்தை பிறந்தால்கூட விருந்தும், கேளிக்கையும் பிரமாதப்படுகின்றன. இத்தகைய சூழ்நிலைகளில் இருந்தும்கூட,

நாம் இன்னும் அதிகமாகக் கட்டு மீறிப் போகாமல் இருக்கிறோம் என்பதுதான் ஆச்சரியம். மணமானவர்களுக்கு உண்மையிலேயே தேசத்தின் க்ஷேமத்தில் அக்கறை இருந்தால், நல்ல பலமுள்ள கட்டழகர்களும் கட்டழகிகளும் நிறைந்த நாடாக இந்தியா இருக்கவேண்டுமானால், மணமான ஆண்களும் பெண்களும் புலனடக்கத்துடன் வாழ்க்கை நடத்தி இப்போதைக்குப் பிரஜோற்பத்தி செய்வதை நிறுத்திவைக்க வேண்டும் என்பதில் எனக்குச் சந்தேகமே இல்லை. புதிதாக மணம் செய்துகொண்டவர்களுக்குங்கூட இந்தப் புத்திமதியையே நான் சொல்லுகிறேன். ஒரு குடிகாரனோ, மிதக் குடிகாரனோ, மதுவைத் தொடாமல் இருப்பதைவிட, ஆயுளில் என்றுமே குடித்து அறியாத ஒருவன் மதுபானம் அருந்தாதவனாக இருப்பது சுலபம். அதைப் போலவே, செய்து கொண்டிருக்கும் ஒரு காரியத்தை நிறுத்துவதைவிட, அதைச் செய்யாமலே இருப்பது அதிகச் சுலபமாகும். அனுபவித்துத் தெவிட்டிப்போனவர்களுக்கு மட்டும் புலனடக்கத்தைப் போதிப்பதுதான் நல்லது என்று சொல்லுவது தவறாகும்.

தெம்பற்றுப் போய்விட்ட ஒருவருக்குப் புலனடக்கத்தைப் போதிப்பதிலும் அர்த்தமில்லை. நாம் இளைஞராயிருந்தாலும், வயோதிகராயிருந்தாலும், அனுபவித்துத் தெவிட்டிப் போனவர்களாயிருந்தாலும், இல்லாவிட்டாலும், நம்முடைய அடிமைத் தனத்திற்கு வாரிசுகளை உற்பத்தி செய்யாமல் இப்போதைக்கு நிறுத்திவைக்க வேண்டியது நமது கடமையாகும்.

வாழ்க்கையில் கூட்டாளிகளாக உள்ளவர்களின் உரிமைகள் என்ற வாதப் பொறியில் சிக்கிக்கொண்டு விடக்கூடாது என்பதையும் பெற்றோர்களுக்குச் சுட்டிக் காட்ட விரும்புகிறேன். போகத்தில் ஈடுபடுவதற்குத்தான் சம்

மதம் வேண்டுமே ஒழிய, புலனடக்கத்திற்கு அல்ல; இது கண்கண்ட உண்மையாகும்.

வலிமை மிக்க ஒரு சர்க்காருடன் நாம் ஜீவ மரணப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டிருக்கும்போது, சரீர பலம், பொருள் பலம், ஆத்மிக பலம், ஒழுக்கம் ஆகிய யாவும் நமக்கு வேண்டியிருக்கும். மற்ற எல்லாவற்றையும் விட அதிகமாக நாம் மதிக்கவேண்டிய ஒன்றை நாம் காப்பாற்றி வைக்கவில்லையென்றால், அந்தப் பலத்தை நாம் பெறமுடியாது. இந்தப் பரிசுத்தமான வாழ்க்கை இல்லாவிட்டால், நாம் அடிமை நாட்டினராகவே தான் இருப்போம். சர்க்கார் நிர்வாக அமைப்பு ஊழல் நிறைந்ததாக இருக்கிறது என்று நாம் கருதுவதால், பரிசுத்த வாழ்வுப் போட்டியில் ஆங்கிலேயர்களை அலட்சியம் செய்துவிடலாம் என்று நம்மை நாமே ஏமாற்றிக்கொள்ளக் கூடாது. இந்த அடிப்படையான குணங்களை அவர்கள் ஆன்மிக ரீதியில் சாற்றிக்கொண்டிராவிட்டாலும், தம்முடைய உலக வாழ்க்கையிலாவது அவற்றைப் போதிய அளவு அனுஷ்டிக்கிறார்கள். அந்த நாட்டின்ராஜீய வாழ்வில் ஈடுபட்டிருப்பவர்களிடையே இந்த நாட்டில் இருப்பவர்களை விட அதிகமான பிரம்மச்சாரிகளும், மணமாகாத பெண்களும் இருக்கிறார்கள். மணமாகாத பெண்கள் என்று நம்மிடையே யாருமே இல்லை. கன்னிகா ஸ்திரீகள்தான் இருக்கிறார்கள். ஆனால், அவர்கள் நாட்டின் ராஜீய வாழ்வில் இடம் பெறவில்லை. அதே சமயத்தில், ஐரோப்பாவில் பிரம்மச்சரியத்தைப் பொதுவான ஓர் அருங் குணமாகப் போற்றுபவர்கள் ஆயிரக் கணக்கில் இருக்கிறார்கள்.

என்னுடைய அனுபவம் மட்டுமன்றி என்னுடைய பல தோழர்களின் அனுபவத்தையும் ஆதாரமாகக் கொண்ட சில சுலபமான விதிகளை வாசகர்கள் முன்பு சமர்ப்பிக்கிறேன்.

1. பையன்களையும், பெண்களையும், எளிய முறையிலும், இயற்கை நெறியிலும் வளர்க்க வேண்டும். அவர்கள் மனச் சூது இல்லாதவர்கள். இனியும் அப்படியே இருக்க முடியும் என்ற முழு நம்பிக்கையுடன் வளர்க்க வேண்டும்.

2. உஷ்ணம் அளிக்கக் கூடியவையும், உணர்ச்சியைத் தூண்டிவிடக் கூடியவையுமான உணவுகளையும், மிளகாய் போன்ற மசாலைச் சரக்குகளையும், கொழுப்புச் சத்துடைய இனிப்புப் பட்சணங்கள், வறுக்கப்பட்ட பண்டங்கள் முதலியவற்றையும் எல்லோரும் விலக்க வேண்டும்.

3. புருஷனும், மனைவியும் ஏகாந்தமாக இருப்பதைத் தவிர்த்து, தனித்தனி அறைகளில் இருக்கவேண்டும்.

4. உள்ளமும் உடலும் எப்போதும் நற்பணிகளில் ஈடுபட்டிருக்க வேண்டும்.

5. சீக்கிரத்தில் படுக்கச் செல்வது, அதிகாலையில் எழுந்திருப்பது என்பதைக் கண்டிப்பாகப் பின்பற்ற வேண்டும்.

6. ஆபாசமான நூல்களை யெல்லாம் தவிர்க்க வேண்டும். அசுத்தமான எண்ணங்களுக்கு மாற்று, சுத்தமான எண்ணங்களே.

7. ஆசையைத் தூண்டிவிடக் கூடிய தன்மையுள்ள நாடகக் கொட்டகைகளையும் சினிமாக்களையும் கண்ணெடுத்தும் பார்க்கக் கூடாது.

8. இரவில் ஏற்படும் சொப்பனங்களைப் பற்றிக் கவலைப்பட வேண்டிய தில்லை. ஒரு திடசாலிக்கு இப்படி ஏற்படும்போதெல்லாம், குளிர்ந்த நீரில் குளித்துவிட்டால் அதுவே சிறந்த மாற்றாயிருக்கும். அவ்வப்போது ஆசை

யைத் தீர்த்துக்கொண்டு விட்டால், இரவில் இம்மாதிரி சொப்பனம் ஏற்படாதென்று சொல்லுவது தவறு.

9. எல்லாவற்றையும் விட, புருஷனும் மனைவியுங் கூடப் புலனடக்கத்துடன் இருப்பது என்பது, அசாத்தியம் என்று சொல்லக் கூடிய அளவுக்கு அவ்வளவு கஷ்டம் என்று கருதக் கூடாது என்பது மிக முக்கியம். புலனடக்கந்தான் இயற்கையான, சாதாரண வாழ்க்கை முறை என்று கருதவேண்டும்.

10. பரிசுத்தமா யிருக்கவேண்டும் என்று ஒவ்வொரு நாளும் மனப்பூர்வமாகப் பிரார்த்தனை செய்தால் படிப்படியாக ஒருவர் அந்த நிலையை அடையலாம்.

'எங் இந்தியா' – 13—10—1920

9

ஜீவ சக்தியைப் பேணிக் காத்தல்

அந்தரங்கமாகவே நான் விவாதிக்க விரும்பக் கூடிய சில விஷயங்களைப் பகிரங்கமாக விவாதிப்பது பற்றி 'எங் இந்தியா' வாசகர்கள் என்னை மன்னிக்க வேண்டும். ஆனால், சமூகத்திற்கு மிகவும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த தாக உள்ள ஒரு பிரச்னையைப் பகிரங்கமாகவே நான் விவாதிக்க நேர்ந்திருக்கிறது. மலையாள நண்பர் ஒருவர் பின்வருமாறு எழுதுகிறார் :

"திருமணம் செய்துகொள்ளாமல் இருப்பதால், அல்லது நீண்ட காலம் ஆண்—பெண் சம்பந்தம் இல்லாமல் வாழ்க்கை நடத்துவதால் நமக்கு எந்தக் கெடுதல் களும் ஏற்பட்டதாக ருசுப்பிக்கப்படவில்லை யென்று குறிப்பிட்டிருக்கிறீர்கள். ஆனால், என் சம்பந்தப்பட்ட வரையில், கெடுதல் எதுவும் இல்லாமல் நான் இருக்கக் கூடிய காலம் உயர்ந்த பட்சம் மூன்று வாரங்களே. இந்த மூன்று வாரங்களின் முடிவில் வழக்கமாக எனக்கு உடம்பு கனமாக இருப்பதுபோல் தோன்றுகிறது; உடலும் மனமும் நிலைகொள்ளாமல் இருப்பதால் கோபம் வருகிறது. புணர்ச்சியில் ஈடுபட்டால் அல்லது என்னையும் அறியாமல் இந்திரியம் வெளிப்படுவதன்மூலம் இயற்கையே உதவி புரிந்தால் ஆறுதல் ஏற்பட்டுவிடுகிறது. பலவீனமோ, படபடப்போ ஏற்படுவதற்குப் பதிலாக மறுநாள் காலையில் நான் அமைதியாகவும், கலகலப்பாகவும் இருக்கிறேன்; இன்னும் அதிகச் சுறுசுறுப்புடன் என் வேலைக்குப் போகமுடிகிறது.

''ஆனால், புணர்ச்சியைத் தவிர்ப்பதால் என் நண்பர் ஒருவருக்கு உடல் நலம் பாதிக்கப்படுவதன் அறிகுறிகள் நிச்சயமாகத் தென்பட்டன. அவருக்கு வயது சுமார் 32 இருக்கும். அவர் மரக்கறி உணவு சாப்பிடுபவர். அத்துடன் மிகவும் மதநம்பிக்கை உள்ளவருங்கூட. அவருக்கு எந்தவிதமான தீய சிந்தனைகளோ, பழக்கங்களோ கொஞ்சமும் கிடையாது. இரண்டு வருடங்களுக்கு முன்பு அவருக்கு மணமாயிற்று. அதுவரையில் இரவு நேரங்களில் அவருக்கு இந்திரியம் வெளிப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. அதனால் உடல் தளர்ச்சியும் மனச்சோர்வும் ஏற்பட்டன. கொஞ்சகாலமாக அவருக்கு அடிவயிற்றில் தாங்க முடியாத வலியும் வந்துகொண்டிருந்தது. ஓர் ஆயுர்வேத வைத்தியரின் யோசனைக்கு இணங்க அவர் மணம்செய்து கொண்ட பிறகு, இப்போது எல்லாம் குணமாகிவிட்டது.

"நமது புராதன சாஸ்திரங்களெல்லாம் ஒப்புக்கொள்ளும் பிரம்மச்சரியம் உயர்வானதுதான் என்று என்னுடைய அறிவு ஏற்றுக்கொள்ளுகிறது. ஆனால், பீஜங்களின் மிகச் சக்திவாய்ந்த ஜீவதாதுவை நம் உடம்போடு ஐக்கியமாக்கிக் கொள்ள நம்மால் முடியவில்லை என்பதை நான் மேலே குறிப்பிட்ட என்னுடைய அனுபவங்கள் தெளிவாகக் காட்டுகின்றன. அதனால் இந்தத் தாது விஷத்தன்மை வாய்ந்ததாய் விடுகிறது. ஆகையால், பரிசுத்தம், புணர்ச்சியின்மை ஆகியவைகளின் முக்கியத்துவத்தில் சந்தேகமில்லாத என்னைப் போன்றோரின் நன்மைக்காக, ஜீவதாதுவை நம் உடலுக்குள்ளேயே ஐக்கியமாக்கிக்கொள்ளுவதற்கு உதவக்கூடிய ஹடயோக ஆசனங்களையோ, வேறு மார்க்கங்களையோ 'எங் இந்தியா' பத்திரிகையில் பிரசுரிக்கும்படி கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்."

இந்த நண்பர் கூறுவன போன்ற சம்பவங்கள் சகஜமானவை. பல சந்தர்ப்பங்களில் போதிய ஆதாரங்கள்

இல்லாமலேயே பொதுப்படையாக முடிவுகள் கட்டப் பட்டுவிடுவதை நான் பார்த்திருக்கிறேன். ஜீவதாதுவை உடலுக்குள்ளேயே அடங்கி ஐக்கியமாக்கிக்கொண்டு விடுவதற்கு நீண்ட பயிற்சி வேண்டும். வேறு எந்த முறையும் உடலுக்கும் உள்ளத்திற்கும் இவ்வளவு நல்ல சக்தி அளிப்பதில்லை யாகையால் அது பயிற்சியினுல் வருவதாகத்தான் இருக்க முடியும். மருந்துகளும், இதர கருவிகளும், உடலைச் சுமாரான நிலைமையில் வைத்திருக்க லாம். ஆனுல், அவை கொடும் எதிரிகளைப்போல் ஒவ்வொரு மனிதனையும் சூழ்ந்து நிற்கும் உணர்ச்சிகளின் விளையாட்டை எதிர்த்துச் சமாளிக்க முடியாதபடி, உள்ளத்தைப் பலவீனம் ஆக்கிவிடுகின்றன.

நாம் எப்போதும் பலன்களை எதிர்பார்க்கிறோம். ஆனுல், நம்முடைய பழக்கங்களோ, பலன்களை முறியடிக் காவிட்டாலும் தடை செய்யக் கூடியனவாக உள்ளன. நம் இச்சைகளைத் திருப்தி செய்யும் வகையில்தான் சாதாரண வாழ்க்கை முறை அமைந்திருக்கிறது. நமது உணவு, நூல்கள், பொழுதுபோக்குகள், வேலை செய்யும் நேரங்கள் ஆகிய யாவுமே நமது மிருக இச்சைகளைத் தூண்டிவிட்டு வளர்க்கக்கூடிய விதத்திலேயே இருக்கின் றன. நம்மில் பெரும்பாலோர், திருமணம் செய்து கொள்ள வும், குழந்தைகளைப் பெறவும், பொதுவாக—நிதானமாக என்ருலும்—இன்பம் துய்க்கவுமே விரும்புகிறோம். யுகம் முடியும் வரையில் கூட ஏறக்குறைய இப்படித்தான் இருந்துகொண்டிருக்கும்.

ஆனுல், பொது விதிக்கு எப்போதுமே விலக்குகள் உண்டு. மனித வர்க்கத்திற்குச் சேவை செய்வதிலேயே வாழ்க்கையைப் பூரணமாக அர்ப்பணம் செய்யவேண் டும் என்று மனிதர்கள் விரும்பியிருக்கிருர்கள். மனித வர்க்கத்துக்குச் சேவை என்பது கடவுள் சேவையைப் போன்றதே. ஒரு விசேஷக் குடும்பத்தை சம்ரட்சிப்பதி

லும், மனித வர்க்கம் என்ற பொதுக் குடும்பத்தை சம்ரட்சிப்பதிலும் அவர்கள் தங்கள் காலத்தைப் பங்கு போட்டுக் கொண்டிருக்கமாட்டார்கள். இத்தகைய ஆண்களும் பெண்களும், தனிப்பட்டவரின் விசேஷ நலனைத் திருப்தி செய்வதற்காக உள்ள பொதுவான முறையில் வாழ்க்கையை நடத்த முடியாது. கடவுளுக்காக மணமில்லா வாழ்க்கை நடத்த விரும்புபவர்கள், வாழ்க்கையின் சுகங்களைத் துறந்து, கட்டுப்பாடான, கடுமையான வாழ்க்கையில் இன்பம் காணவேண்டும். அவர்கள் இந்த உலகத்தில் இருப்பவர்களாகத்தான் இருப்பார்கள்; ஆனால், உலகத்தைச் சேர்ந்தவர்களாக இருக்கமாட்டார்கள். அவர்களுடைய உணவு, தொழில், வேலை நேரம், பொழுது போக்குகள், நூல்கள், வாழ்க்கையைப் பற்றிய நோக்கு முதலியவை மற்றவர்களிடமிருந்து மாறுபட்டவைகளாகத்தான் இருக்கவேண்டும்.

இந்தக் கடிதம் எழுதியவரும், அவருடைய நண்பரும், அடியோடு புணர்ச்சியே இல்லாத வாழ்க்கையை நடத்த விரும்பினார்களா, அதற்குத் தகுந்த முறையில் வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொண்டார்களா என்பது இப்போது தெரியவேண்டும். இல்லையென்றால், புணர்ச்சியில் ஈடுபட்ட பிறகு கடிதம் எழுதியவருக்குக் கலகலப்பு ஏற்பட்டதையும், அவருடைய நண்பருக்கு ஏற்பட்ட பலவீனத்தையும் புரிந்துகொள்ளுவது கஷ்டமில்லை. நண்பர் விஷயத்தில் திருமணம் சரியான பரிகாரமாயிருக்கிறது என்பதில் சந்தேகமில்லை. நம்முடைய இஷ்டத்திற்கு விரோதமாகவே, தினமும் நாம் மண வாழ்வு நடத்துவது போல் கற்பனை செய்துகொண்டிருந்தால், பெரும்பாலும் அந்த மாதிரி நிலைமையில் மணந்துகொள்ளுவதுதான் இயற்கையானதும், விரும்பத்தக்கதுமான பரிகாரமாகும். அடக்கி வைக்கப்படாத, ஆனால் செயலுக்குக் கொண்டு வரப்படாத எண்ணத்துக்கு உரிய சக்தி, செயலுக்குக்

கொண்டுவரப்பட்ட எண்ணத்துக்கு உரிய சக்தியை விட மிகப் பெரியது. செயலை, உரிய கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டு வந்துவிட்டால், சிந்தனையை அது சீர்படுத்தி விடுகிறது. இவ்வாறாகச் செயலுக்குக் கொண்டுவரப் படும் எண்ணம் நம் கட்டுப்பாட்டுக்குள் அடங்கி, நம் மிடம் சிறைப்பட்டு விடுகிறது. இப்படிப் பார்க்கும்போது திருமணமுங்கூட ஒரு விதமான கட்டுப்பாடுதான்.

முறையான கட்டுப்பாட்டுடன் வாழ்க்கை நடத்த விரும்புபவர்கள் எப்படி நடந்துகொள்ளவேண்டும் என்ற விரிவான விவரங்களை ஒரு பத்திரிகைக் கட்டுரையில் கொடுப்பதற்கில்லை. இந்த நோக்கத்துடன் நான் பல வருடங்களுக்கு முன்பு ஆரோக்கியத்தைப் பற்றி எழுதிய புத்தகத்தை அவர்கள் பார்க்க வேண்டும். பின்னர் ஏற் பட்ட புது அனுபவங்களைக் குறிப்பிட்டு அதைச் சில இடங்களில் திருத்தவேண்டியிருக்கும். ஆயினும், நான் வாபஸ் பெற்றுக்கொள்ளக்கூடியதாக அந்தப் புத்தகத் தில் ஒன்றுமில்லை.* ஆனால், பொதுவான சில வழிகளைப் பயமில்லாமல் இங்கே குறிப்பிடலாம்:

1. மிதமாகச் சாப்பிடுங்கள்: எப்போதும் சுகமான பசி உணர்ச்சி இருக்கும்போதே சாப்பிடும் அறையை விட்டு வெளியே வந்துவிடுங்கள்.

2. அதிக மசாலை சேர்க்கப்பட்டவையும் கொழுப் புச் சத்து உள்ளவையுமான மரக்கறிகளைத் தவிர்க்க வேண்டும். போதிய அளவு பால் கிடைக்கும் போது, தனியாகக் கொழுப்புச் சத்துச் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டியது முற்றும் அனாவசியம். ஜீவதாது வீணடிக்கப்

*காந்திஜி, தாம் தென்னாப்பிரிக்காவில் இருந்தபோது எழுதிய "ஆரோக்கிய வழி" என்ற புத்தகத்தையே இங்கே குறிப்பிடுகிறார். அந்த நூலை அனுசரித்தும் பல புதிய விஷயங்களைச் சேர்த்தும், "ஆரோக்கியத் திறவு கோல்" என்ற நூலை 1942-இல் சிறைவாசம் செய்தபோது காந்திஜி எழுதினார். இந்நூல் தமிழ்நாடு காந்தி நினைவு நிதியாரிடம் கிடைக்கும்.

படவில்லை யென்ருல், கொஞ்ச ஆகாரமே போதுமான தாக இருக்கும்.

3. உடலும் உள்ளமும் எப்போதும் பரிசுத்தமான காரியங்களிலேயே ஈடுபட்டிருக்க வேண்டும்.

4. சிக்கிரமாகப் படுக்கப் போய்ச் சிக்கிரமாக எழுந் திருக்க வேண்டியது அவசியம்.

5. எல்லாவற்றையும் விடப் புலனடக்கத்துடன் வாழ்க்கை நடத்துவதென்ருல், மீண்டும் நாம் கடவுளுடன் ஐக்கியமாக வேண்டும் என்ற தீவிரமான ஆசை இருந் தாக வேண்டும். இந்த நடுநாயகமான உண்மை இருதய பூர்வமானதாக இருந்தால், கடவுளின் இந்தக் கருவியைச் சுத்தமாகவும் சீராகவும் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்பதற்காகக் கடவுள்மீதே பாரத்தைப் போட்டுவிடும் நம்பிக்கை வரவர வளர்ந்துகொண்டிருக்கும். "உபவாசம் இருந்தால்கூட இச்சைகள் திரும்பத் திரும்ப வருகின் றன. ஆனல், கடவுளை அறிந்த பிறகு ஆசையும் அற்றுப் போய்விடுகிறது" என்று கீதை கூறுகிறது. இது முற்றி லும் உண்மை.

ஆசனங்கள், பிராணுயாமம் ஆகியவைகளைப் பற்றி நண்பர் குறிப்பிட்டிருக்கிருர். புலனடக்கப் பயிற்சியில் இவற்றிற்கு முக்கியமான இடம் உண்டு என்றே நான் நம்புகிறேன். ஆனல், இந்தத் துறையில், குறிப்பிட்டுக் கூறக்கூடியவாறு என் அனுபவங்கள் இல்லை என்பதை வருத்தத்துடன் கூறிக் கொள்ளுகிறேன். எனக்குத் தெரிந்தவரையில், இதைப் பற்றி தற்போதைய அனுப வத்தின் மீது எழுதப்பட்ட நூல்கள் இல்லை. ஆனலும், இது ஆராய்ச்சிக்குரிய ஒரு துறையே எனினும், தாமே இதை அப்பியாசம் செய்வதோ அல்லது யாரோ எதிர்ப் பட்ட ஒரு யோகி சொல்லும் வழிகளை ஏற்றுக்கொள்ளு வதோ கூடாது என்று அனுபவம் இல்லாத வாசகரை எச்சரிக்க விரும்புகிறேன். புலன் நுகர்ச்சியைக் கைவிட் டுச் சன்மார்க்கத்தில் வாழ்க்கை நடத்துவதே நாம் பெரிதும் விரும்பும் தன்னடக்கத்திற்குப் போதுமானது என்பதை வாசகர்கள் நிச்சயமாகக் கொள்ளலாம்.

—'எங் இந்தியா' – 2—9—1926

10

மனோபாவங்களின் விளைவு

"...நீங்கள் புலனடக்கம் என்று சொல்லுவதும், கருத்தடைக் கருவிகளைப் போலவே இயற்கையின் தொழிலில் தலையிடுவதாகும். பார்க்கப்போனால், புலனடக்கம் இன்னும் அதிகமாகவே தலையிடுகிறது. கருத்தடைக் கருவிகளை உபயோகிப்பதன் மூலம் மனிதர்கள் அளவுக்கு மீறிப் போகத்தில் திளைக்கக் கூடும். ஆனால், அந்தக் கருவிகள் இல்லாமலேகூட அவர்கள் அப்படித்தானே செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள்? தங்களுடைய பாவச் செய்கையினால் அவர்கள் குழந்தைகளாவது பெருமலிருந்தால், அவர்கள் மட்டுமே கஷ்டப்படுவார்கள்; மற்றவர்கள் கஷ்டப்படமாட்டார்கள். இந்தப் போராட்டத்தில் சுரங்கச் சொந்தக்காரர்களே வெற்றி பெறுவார்கள் என்பதை ஞாபகத்தில் வைத்துக் கொள்ளுங்கள். ஏனெனில், சுரங்கத்தில் வேலை செய்பவர்கள் ஏராளமாக இருக்கிறார்கள். ஏராளமாகக் குழந்தை பெறுபவர்கள், தாங்கள் பெற்றெடுக்கும் குழந்தைகளை மட்டுமல்லாமல் பொதுவாக மனிதவர்க்கத்தையே தண்டித்தவர்கள் ஆகிறார்கள்."

இம்மாதிரி ஒரு நண்பர் எழுதியிருக்கிறார். மனோபாவங்கள் நம் கருத்துக்களை எப்படி உருவாக்குகின்றன என்பதை இக் கடிதம் எனக்கு விளக்கிக் காட்டுகிறது. ஒரு பழுதையைப் பார்த்துப் பாம்பு என்று மனம் நினைக்கிறது. இத்தகைய மனோபாவம் உள்ளவன் பயந்து ஓட்டம் எடுக்கிறான்; அல்லது, கற்பனைப் பாம்பை அடிப்பதற்காக ஒரு தடியை எடுத்துக்கொள்ளுகிறான். மற்றொருவன், ஒரு சகோதரியை மனைவி என்று தவறாக

நினைத்துக்கொள்ளுகிறான்; அவனுடைய உள்ளத்தில் மிருக உணர்ச்சி சீறி எழுகிறது. அவன் தன் தவறை உணர்ந்தவுடனேயே அந்த உணர்ச்சி அடங்கிவிடுகிறது. இந்த நண்பர் குறிப்பிட்டுள்ள உதாரணத்திற்கும் இதுவே பொருந்தும். 'இது ஒரு கீழ்த்தரமான இன்பம் என்ற தவறான எண்ணத்துடன் புலனடக்கத்தை அனுஷ்டித்தால்' அதன் மூலம் 'எரிந்துவிழும் குணமும் காதல் தளர்வும் ஏற்படக்கூடும்' என்பது உண்மையே. ஆனால், காதலின் பிணைப்பைப் பலப்படுத்துவதற்காகவும், அதைத் தூய்மைப் படுத்துவதற்காகவும், ஜீவதாதுவை உயர்ந்த காரியத்துக்காகப் பயன்படுத்துவதற்காகவும் புலனடக்கத்தை அனுஷ்டித்தால், அது எரிச்சலுக்குப் பதிலாகச் சாந்தத்தை வளர்க்கும்; அன்புப் பிணைப்பைத் தளர்த்துவதற்குப் பதிலாக அதை இன்னும் இறுகச் செய்யும். மிருக இச்சையை அடிப்படையாகக் கொண்ட காதல் வெறும் சுயநல விவகாரமே. சிறு சுமையையும் தாங்க முடியாமல் அது தெறித்துவிடும். புணர்ச்சி என்பது கீழ்த்தர மிருக ராசிகளிடையே ஒரு மதச்சடங்கின் தன்மை வாய்ந்ததாக இல்லாமல் இருக்கும்போது, மனித இனத்திற்கு மட்டும் அது ஏன் அப்படி இருக்க வேண்டும்? புணர்ச்சி என்பது குழந்தைகளைப் பெறுவதற்கான ஒரு செய்கை. மனித இனத்தைப் பெருக்கவேண்டுமென்பதற்காக வேறு வழி இல்லாமல் இதில் நாம் ஈடுபடுகிறோம். இதுதான் உண்மை. இந்த உண்மையை நாம் ஏன் உள்ளவாறு ஒப்புக்கொள்ளக்கூடாது? மிருகங்களைவிட இன்னும் உயர்வான ஒரு நோக்கத்தை நிறைவேற்றுவதற்காக மனிதன் பிறந்திருக்கிறான். சுயமாகச் சிந்தித்துச் செயல் புரியும் சக்தி ஓர் அளவுக்கு மனிதனுக்குத்தான் இருக்கிறது. ஆகவே, மனித இனத்தின் விசேஷ உரிமையாகிய தன்மறுப்பை அவன்தான் செயலில் காட்டுகிறான். புணர்ச்சியினால் காதல் பெருகவில்லை.

காதல் நிலைத்து வளம்பெற அது கொஞ்சமும் அவசியமே இல்லை என்பதை ருசுப்பிப்பதற்கு நமக்கு எவ்வளவோ அனுபவங்கள் இருக்கின்றன. இருந்துங்கூட, பிரஜோற்பத்தி ஆசையைத் தவிர, காதல் பெருகுவதற்குப் புணர்ச்சி அவசியமானது, விரும்பத்தக்கது என்று நாம் நினைக்கிறோம் என்றால், பழக்கத்தின் நிர்ப்பந்தமே அதற்குக் காரணம். புலனடக்கத்தினால் காதல் மேலும் வலுப்பெற்றிருக்கிறது என்பதை ருசுப்பிப்பதற்கு உதாரணங்கள் காட்டமுடியும். ஆனால், புலனடக்கம் என்பது பரஸ்பர தார்மிக முன்னேற்றத்திற்காக நாமே மன முவந்து அனுஷ்டிப்பதாக இருக்கவேண்டும் என்பதில் சந்தேகம் இல்லை.

மனித சமூகம் என்பது ஓய்வில்லாத ஒரு வளர்ச்சி; ஆன்மிகத்தின் மலர்ச்சி. அப்படியானால், சதையின் இச்சைகளுக்கு மேலும் மேலும் கட்டுப்பாடுகள் விதிப்பதே அதன் அடிப்படையாக இருக்க வேண்டும். திருமணம் என்பது தம்பதிகளுக்குக் கட்டுப்பாட்டை விதிக்கும் ஒரு மதச் சடங்கு என்று கருதப்படவேண்டும். அந்த இருவருந்தான், இருவரும் குழந்தைகளை விரும்பி, அதற்குத் தயாராய் இருக்கும்போதுதான், சரீரத் தொடர்பு கொள்ளவேண்டும். அந்த நிலைமையில், குழந்தை பெறவேண்டும் என்ற ஆசைக்காகத் தவிர, வேறு காரணத்திற்காகச் சேர்க்கை என்ற விஷயமே எழாது.

இந்த நண்பர் பிரஜோற்பத்தி என்ற நோக்கம் இல்லாமலேகூடப் புணர்ச்சி அவசியமான ஒரு தேவை என்ற தீர்மானத்துடன் வாதத்தை ஆரம்பித்திருப்பதுபோல் நாம் ஆரம்பித்தால், அந்த விவாதத்துக் கெல்லாம் ஒரு முடிவு உண்டு. எல்லாக் காலங்களிலுமே சில மிகப் பெரிய மனிதர்கள் பூரணமான புலனடக்கத்துடன் வாழ்ந்திருக்கிறார்கள் என்பதை ருசுப்படுத்த முடியும் என்ற

நிலைமையில் இந்த வாதம் வலுவிழந்து விடுகிறது. பெரும்பாலான மனிதர்களுக்கு இதை அனுஷ்டிப்பது கஷ்டமாக இருக்கும் என்றால், அது புலனடக்கம் சாத்தியமல்ல அல்லது விரும்பத்தக்கதல்ல என்பதற்கு ஒரு வாதமாகாது. நூறு வருடங்களுக்கு முன்பு பெரும்பாலோருக்கு அசாத்தியமாயிருந்தது இன்று சாத்தியமாயிருக்கிறது. எல்லையற்ற முன்னேற்றம் அடைவதற்குக் காலச் சக்கரத்தில் நூறு வருடங்கள் என்பது எம்மாத்திரம்? விஞ்ஞானிகள் சொல்லுவது சரி என்றால், நேற்றுத்தான் நமக்கு மனித உடம்பு கிடைத்தது. அதனுடைய வரம்பை யார் அறிவார்கள்? அல்லது யார்தான் அதை விதிக்கத் துணிவார்கள்? உண்மையில், நன்மைக்கும் சரி, தீமைக்கும் சரி, அதற்குள்ள சக்தி எவ்வளவு என்பதை ஒவ்வொரு நாளும் நாம் கண்டுபிடித்துக் கொண்டு வருகிறோம்.

புலனடக்கம் விரும்பத்தக்கது, சாத்தியமானது என்று ஒப்புக்கொண்டால் அதை எய்துவதற்கான வழிகளைக் கண்டு பிடித்து வகுக்க வேண்டும். நான் ஏற்கனவே ஒரு கட்டுரையில் சொன்னதுபோல், நாம் அடக்கத்துடனும், கட்டுப்பாடுடனும் வாழவேண்டும். கூழுக்கும் ஆசை, மீசைக்கும் ஆசை என்பது கூடாது. ஜனனேந்திரியங்களின்மீது கட்டுப்பாடு விதிப்பதானால், மற்ற உணர்வுகளின்மீதும் அதே கட்டுப்பாட்டை விதிக்க வேண்டும். கண்களும், காதுகளும், மூக்கும், நாக்கும், கைகளும், கால்களும் தம் இஷ்டப்படி இருக்கட்டுமென்று விட்டுவிட்டால், ஜனனேந்திரியத்தை அடக்கியாளுவது கஷ்டம். பெரும்பாலும் எரிச்சல் குணம், நரம்புக்கோளாறுகளினால் புத்தி பேதலிப்பது ஆகியவையும், சித்த சுவாதீனமின்மையுங்கூட, இதர புலன்கள் கட்டுப்பாடின்றி இருப்பதால்தான் ஏற்படுகின்றன. ஆனால், புலனடக்க முயற்சிகள்தான் இவற்றிற்குக் காரணம்

என்று தவருக நினைக்கிருர்கள். எந்தப் பாவமும், இயற்கையின் விதிகளை மீறும் எந்தச் செய்கையும் தண்டனைக்கு உள்ளாகாமல் போவதில்லை.

வார்த்தைகளைப்பற்றி நான் சண்டை போடக்கூடாது. கருத்தடைக் கருவிகளைப்போலவே புலனடக்கமும், இயற்கையின் தொழிலில் தலையிடுவதாகு மென்ருல், அப்படியே இருக்கட்டும். ஆனல், ஒரு தலையீடு, தனிப்பட்டவர்களின் நல்வாழ்வையும், சமூகத்தின் நல்வாழ்வையும் விருத்தி செய்வதாக இருப்பதால் அதை நியாயமான தலையீடு என்றே சொல்லுவேன். மற்ருென்று இருவரையுமே கேவலப்படுத்துவதால் அது நியாய மற்ற தலையீடாகும். ஜனன விகிதத்தை ஒழுங்குபடுத்துவதற்கு உள்ள ஒரே நிச்சயமான வழி புலனடக்கந்தான். கருத்தடைக் கருவிகளின் மூலம் அதைச் செய்வது, இனமே தற்கொலை செய்துகொள்ளுவதாகும்.

கடைசியாக, சுரங்கச் சொந்தக்காரர்களின் கட்சி தவருயிருந்தாலும் அவர்கள்தான் வெற்றி பெறுவார்களென்ருல், அது சுரங்க வேலை செய்பவர்கள் அளவுக்கு மீறிக் குழந்தை பெறுகிருர்கள் என்ற காரணத்தினுல் அல்ல; எல்லாத் துறைகளிலும் அவர்கள் அடக்கத்தைக் கற்றுக்கொள்ளவில்லை என்பதனுல்தான். சுரங்க வேலைக்காரர்களுக்குக் குழந்தைகள் இல்லையென்ருல், முன்னேற்றமடைய வேண்டும் என்று விரும்புவதற்கு அவர்களுக்குத் தூண்டுதல் எதுவும் இல்லாமற் போய்விடும்......

புலனடக்கத்தை எய்துவது என்பது சுலபமல்ல என்பதை நான் நன்கு அறிவேன். ஆனல், அதன் சாவதானத்திற்காக நாம் சஞ்சலப்பட வேண்டியதில்லை. அவசரப்படுவதால் பலனில்லை. பொறுமையை இழப்பது, பாட்டாளி மக்களிடையே ஜனன விகிதம் அளவுக்கு

மீறிப் பெருகுவதை நிறுத்திவிடப் போவதில்லை. பாட்டாளி வர்க்கத்திடையே தொழிலாளர்கள் செய்யவேண்டிய மகத்தான காரியங்கள் எவ்வளவோ இருக்கின்றன. அனுபவம் என்ற தம்முடைய பொக்கிஷத்திலிருந்து பெரியோர்கள் நமக்கு அளித்துவிட்டுப் போயிருக்கும் புலனடக்கத்தின் படிப்பினையை அவர்கள் தம் வாழ்க்கையிலிருந்து அகற்றிவிட வேண்டாம். தாம் அளித்துள்ள அடிப்படை உண்மைகளை இக்காலத்தில் உள்ளவற்றைவிட இன்னும் சிறந்த முறையில் அமைந்திருந்த பரிசோதனைக் கூடங்களில், அவர்கள் சோதனை செய்து பார்த்திருக்கிறார்கள். புலனடக்கத்தின் அவசியமே அவர்கள் யாவரும் பொதுவாகச் செய்துள்ள போதனை.

—'எங் இந்தியா' - 16—9—1926

11

ஒரு தார்மிகப் போராட்டம்

"நான் மணமானவன், எனக்கு முப்பது வயதாகிறது. என் மனைவிக்கும் அநேகமாக அதே வயதுதான். எங்களுக்கு ஐந்து குழந்தைகள். நல்லவேளையாக இரண்டு குழந்தைகள் இறந்துவிட்டன. மீதமுள்ள குழந்தைகள் விஷயத்தில் என்னுடைய பொறுப்பு என்ன என்பதும் எனக்குத் தெரியும். ஆனால் அந்தப் பொறுப்பை நிறைவேற்றுவது அசாத்தியமாக இல்லா விட்டாலும், கஷ்டமாயிருக்கிறது. புலனடக்கத்தை அனுஷ்டிக்க வேண்டுமென்று நீங்கள் சொல்லுகிறீர்கள். சென்ற மூன்று வருடங்களாக நான் அதைப் பின்பற்றி வருகிறேன். ஆனால், என் மனைவிக்கு நான் இப்படி நடப்பது இஷ்டமேயில்லை. சாதாரண மனிதப்பிறவிகள் வாழ்க்கை இன்பம் என்று சொல்லுகிறார்களே, அந்த இன்பம் வேண்டும் என்று அவள் வற்புறுத்துகிறாள். நீங்கள் உங்களுடைய மகோன்னத ஸ்தானத்தில் இருந்து கொண்டு, அது பாவம் என்று சொல்லலாம். ஆனால், என் மனைவி அப்படி நினைக்கவில்லை. இன்னும் அதிகக் குழந்தைகள் பெறுவதற்கும் அவள் பயப்படவில்லை. எனக்கு இருப்பதாக நான் நினைத்துக்கொண்டிருக்கும் அவ்வளவு பொறுப்பு உணர்ச்சி அவளுக்கு இல்லை. என்னுடைய பெற்றோர்கள் என் மனைவியின் பக்கந்தான் இருக்கிறார்கள். தினமும் சச்சரவுகள் இருந்துகொண்டே இருக்கின்றன. இச்சாபூர்த்தி மறுப்பினால் என் மனைவி முன்கோபி ஆகிவிட்டாள். அற்ப காரணத்திற்காகக் கூடப் பிரமாதமாகச் சீறி எழுந்து விடுகிறாள். இந்தக் கஷ்டத்தை எப்படித் தீர்ப்பது என்பதே இப்போது என்னுடைய பிரச்னை. எனக்கு ஏற்கனவே

உள்ள குழந்தைகளே அதிகம். அவர்களைக் காப்பாற்றக் கூடிய சக்தி எனக்கில்லை; நான் அவ்வளவு ஏழை. ஆனால் என் மனைவி சமாதானம் அடைவாள் என்று தோன்றவே இல்லை. அவள் கோரும் இச்சாபூர்த்தி அவளுக்குக் கிடைக்காவிட்டால் அவள் வழிதவறிப் போய்விடக்கூடும்; அல்லது அவளுக்குப் பைத்தியம் பிடித்துவிடக் கூடும். அல்லது அவள் தற்கொலை செய்து கொண்டு விடக் கூடும். இந்த நாட்டின் சட்டங்கள் இடம் கொடுத்தால், வெறிபிடித்த நாய்களைக் கொல்லுவதுபோல வேண்டாத குழந்தைகளை எல்லாம் சுட்டுக் கொன்றுவிடலாம் என்று கூடச் சில சமயங்களில் எனக்குத் தோன்றுகிறது. சென்ற மூன்று மாதங்களாக நான் சிற்றுண்டி அருந்துவதில்லை. இரண்டாவது வேளைச் சாப்பாடுகூட இல்லை. என் தொழிலில் எனக்குப் பொறுப்புகள் இருப்பதால், பல நாட்கள் உபவாசம் இருக்கவும் முடியாது. நான் வெறும் வேஷக்காரன் என்று என் மனைவி நினைக்கிறாள். ஆகையால், அவளிடமிருந்து எனக்கு அனுதாபம் கிடைப்பதில்லை. பிரஜோற்பத்திக் கட்டுப்பாடு குறித்துப் புத்தகங்கள் இருப்பது எனக்குத் தெரியும். இவை மிகவும் கவர்ச்சிகரமாகவே எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. புலனடக்கம் பற்றி நீங்கள் எழுதியுள்ள புத்தகத்தையும் வாசித்தேன். ஆற்றில் விழுவதா, சேற்றில் விழுவதா என்று தெரியாமல் இரண்டுங்கெட்டான் நிலையில் இருக்கிறேன்.''

ஓர் இளைஞரிடமிருந்து வந்த நெஞ்சைப் பிளக்கும் ஒரு கடிதத்தை மேலே கொடுத்திருக்கிறேன். அவர் தம்முடைய முழுப்பெயரையும், விலாசத்தையும் கொடுத்திருக்கிறார். அவரை எனக்குச் சில வருடங்களாகத் தெரியும்....

இந்தியாவில், ஆங்கிலம் படித்தவர்கள் சம்பந்தப்பட்டவரையில், கஷ்டம் இரட்டிப்பாக இருக்கிறது. சமூக அந்தஸ்து விஷயத்தில் கணவனுக்கும் மனைவிக்கும்

இடையேயுள்ள வித்தியாசம் தீர்க்க முடியாதபடி அவ்வளவு அதிகமாக இருக்கிறது. மனைவியரைத் தள்ளி வைத்துவிட்டுத் தமது பிரச்னைகளைத் திருப்திகரமாகத் தீர்த்துக்கொண்டுவிட்டதாகச் சில இளைஞர்கள் நினைப்பதுபோல் தோன்றுகிறது. தங்களுடைய ஜாதியில் விவாகரத்துச் சாத்தியமில்லை என்பதும், ஆகவே, தமது மனைவியர் மறுமணம் செய்துகொள்ள முடியாது என்பதும் தெரிந்திருந்தும், அவர்கள் அப்படி நினைக்கிறார்கள். வேறு சிலர் தம்முடைய அறிவு வாழ்வில் மனைவியருக்குப் பங்கு அளிக்காமல், அவர்களை வெறும் போகக் கருவிகளாக மட்டும் உபயோகிக்கிறார்கள். இத்தகையவர்களின் எண்ணிக்கைதான் மிக அதிகம். ஆனால், ஒரு சிலருக்கு மனச்சாட்சி இருக்கிறது. இவர்கள் எண்ணிக்கை நாளுக்கு நாள் உயர்ந்து வருகிறது. இவர்களுக்கும் இந்த நண்பருக்கு ஏற்பட்டிருப்பதுபோன்ற தார்மிகச் சங்கடம் ஏற்படுகிறது.

புணர்ச்சி நியாயமானதாக இருக்கவேண்டுமானால், இரு தரப்பினரும் விரும்பும்போதுதான் அது நடைபெற அனுமதிக்கக் கூடியதாக இருக்கவேண்டும் என்பதே என்னுடைய அபிப்பிராயமாகும். இச்சையைப் பூர்த்தி செய்யவேண்டும் என்று இருவரில் ஒருவர் வற்புறுத்துவதற்கு உரிமை இருப்பதாக நான் ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. இந்த நண்புரின் விஷயத்தில் நான் சொல்லுவது சரி என்றால், தம் மனைவியின் கோரிக்கைகளுக்குப் பணிய வேண்டும் என்ற தார்மிகப் பொறுப்பு கணவனுக்குக் கிடையாது. ஆனால், இப்படி மறுப்பது கணவன் மீது இன்னும் உயர்வான, பெரிய பொறுப்புகளைச் சுமத்திவிடுகிறது. தன்னுடைய அகங்காரத்தின் உச்சியில் இருந்துகொண்டு மனைவியை அவன் கேவலமாக மதிக்கக்கூடாது; தனக்கு அவசியமில்லாத ஒன்று அவளுக்கு அடிப்படையான தேவையாக இருக்கி

றது என்பதைப் பணிவோடு அவன் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும். ஆகையால், மிகுந்த பெருந்தன்மையுடனும், அன்புடனும் அவளை நடத்த வேண்டும். தன்னுடைய மனைவியின் காம இச்சையை உயர்தரமான ஒரு ஜீவ சக்தியாக மாற்றும் சக்தி தன்னுடைய பரிசுத்தத்தில் இருக்கிறது என்ற நம்பிக்கையும் இருக்கவேண்டும். ஆகையால், அவன், அவளுடைய உண்மையான நண்பனாகவும், வழிகாட்டியாகவும், வைத்தியனாகவும் ஆகவேண்டும். அவளிடம் முழு நம்பிக்கை வைக்க வேண்டும். தன்னுடைய செய்கையின் தார்மிக அடிப்படை என்ன, கணவனுக்கும் மனைவிக்கும் இடையே நிலவவேண்டிய உறவின் உண்மையான தன்மை என்ன, திருமணத்தின் உண்மையான பொருள் யாது என்ற விவரங்களை எல்லாம், அவன் எல்லையற்ற பொறுமையுடன், அவளுக்கு விளக்கிச் சொல்ல வேண்டும். அவன் இப்படிச் செய்யும்போது, முன்பு தெளிவில்லாத பல விஷயங்கள் தெளிவாகும். அவனுடைய புலனடக்கம் உண்மையானதாக இருந்தால் மனைவியையும் அவன் தன் கருத்துக்கு ஆதரவாகத் திருப்பிவிடுவான்.

பிரஸ்தாப விஷயத்தில் இச்சையைப் பூர்த்தி செய்ய மறுப்பதற்கு, இனிக் குழந்தைகள் வேண்டாம் என்ற விருப்பம் போதுமானதல்லவென்று நான் சொல்லாமல் இருக்க முடியாது. குழந்தைகளைக் காப்பாற்ற வேண்டியிருக்குமே என்ற பயத்தினால் மட்டும் மனைவியின் விருப்பத்தை நிராகரிப்பது அநேகமாகப் பயந்தாங்கொள்ளித்தனமாகவே தோன்றுகிறது. குடும்பம் கட்டுமீறிப் பெருகிவிடுவதைத் தடுக்க வேண்டும் என்பது, இருவரும் தனித்தனியாகவும், சேர்ந்தும், புணர்ச்சி ஆசையை அடக்கிவைப்பதற்கு நல்ல காரணமாகும். ஆனால், ஒரே படுக்கையில் சயனிக்கும் மனைவின் உரிமையை மறுப்பதற்கு அது போதிய காரணம் ஆகாது.

குழந்தைகள் விஷயத்தில் ஏன் இப்படிப் பொறுமையற்றுப் போக வேண்டும்? நாணயமாகவும், புத்திசாலித்தனத்துடனும் கஷ்டப்பட்டு ஒருவன் உழைத்தால், நியா

யமான அளவு குழந்தைகளைக் காப்பாற்றுவதற்குப் போதுமானதைச் சம்பாதிக்க நிச்சயம் போதிய இடம் இருக்கிறது. எனக்குக் கடிதம் எழுதியுள்ள நண்பர், தமது காலம் முழுவதையும் தேச சேவையில் செலவிட வேண்டும் என்றே உண்மையாக முயல்கிறார். அத்தகைய ஒருவர், பெருகிக்கொண்டே போகும் ஒரு பெரிய குடும்பத்தைக் காப்பாற்றுவதும், அதே சமயத்தில் லட்சக்கணக்கான குழந்தைகள் அரைப்பட்டினியாகக் கிடக்கும் ஒரு தேசத்திற்குச் சேவை செய்வதும் கஷ்டம் என்பதை ஒப்புக்கொள்ளுகிறேன். இந்தியா அடிமைத் தளைகளில் கட்டுண்டு இருக்கும் வரையில், பிரஜோற்பத்தி செய்வது தவறு என்ற என்னுடைய அபிப்பிராயத்தைப் பல தடவைகளில் தெரிவித்திருக்கிறேன். யுவர்களும், யுவதிகளும் மணம் செய்துகொள்ளாமல் இருக்க அது நல்ல காரணமாகும்; சதிபதிகளில் ஒருவர் மற்றொருவரின் புணர்ச்சி ஆசையில் ஒத்துழைக்க மறுப்பதற்கு அது முடிவான காரணம் ஆகாது. முற்றிலும் மதக் காரணங்களால் உயர்தரமான பிரம்மச்சரியத்தை அனுஷ்டிக்க வேண்டிய நிலைமை ஏற்படும்போது, அப்படி ஒத்துழைக்க மறுப்பது நியாயமே; அது கடமையும் கூட. உண்மையிலேயே அம்மாதிரி நிலைமை ஏற்பட்டால், கூட்டாளியின் மனோபாவத்திலும் அதற்குரிய நல்ல மாறுதல் ஏற்பட்டுவிடும். உரிய காலத்தில் அம்மாதிரி மாறுதல் ஏற்படவில்லை என்று வைத்துக் கொண்டால்கூட, கூட்டாளியின் உயிருக்கே அல்லது சகஜ நிலைமைக்கே அபாயம் வந்தாலும் பரவாயில்லை என்று புலனடக்கத்தைப் பின்பற்ற வேண்டியது கடமையாகும். சத்தியத்திற்காக அல்லது தன்னுடைய தேசத்திற்காக எவ்வளவு தியாகம் செய்யவேண்டுமோ, அதே அளவு வீரம் செறிந்த தியாகத்தைப் பிரம்மச்சரிய லட்சியத்திற்காகவும் செய்ய வேண்டும். நான் மேலே சொல்லியிருப்பவைகளைக் கவனிக்கும் இடத்து செயற்கை முறைகளால் பிரஜோற்பத்தியைக் கட்டுப்படுத்துவது ஒழுக்கக் கேடான பழக்கம் என்பதையும், எனது வாதத்தில் அடங்கியுள்ள வாழ்க்கை முறையில் அதற்கு இடமில்லை என்பதையும் சொல்லத் தேவையில்லை.

—'யங் இந்தியா' – 26—4—1928

12

'திடுக்கிட வைக்கும் முடிவுகள்'

வில்லியம் ஆர். தர்ஸ்டன் என்பவர், பிரசுரகர்த்தரின் முன்னுரையில் கூறப்பட்டுள்ளபடி, அமெரிக்க ராணுவத்தில் சுமார் பத்து வருட காலம் மேஜராயிருந்தவர். அப்போது சீன உட்பட உலகின் பல பாகங்களிலும் அவர் இருந்து பல வகையான அனுபவங்களைப் பெற்றிருக்கிறார். தம்முடைய சுற்றுப்பிரயாணங்களின் போது திருமணச் சட்டங்கள், பழக்க வழக்கங்கள் ஆகியவற்றின் விளைவுகளைப் பற்றி அவர் ஆராய்ச்சி செய்தார். இதன் பலனாகத் திருமணத்தைப் பற்றித் தாம் ஒரு புத்தகம் எழுதியாக வேண்டுமென்று அவருக்குத் தோன்றிற்று. அவர் எழுதிய 'தர்ஸ்டனின் திருமணத் தத்துவம்' என்ற புத்தகம், நியூயார்க்கிலுள்ள டிபானி அச்சகத்தினால் சென்ற வருடம் பிரிசுரிக்கப்பட்டது. இது 32 பக்கங்கள் கொண்ட ஒரு சிறு பிரசுரம். கொட்டை எழுத்துக்களில் அச்சடிக்கப்பட்டு இருக்கிறது. ஒரு மணி நேரத்திற்குள் படித்து முடித்துவிடலாம். ஆசிரியர், விரிவான வாதம் எதிலும் ஈடுபடவில்லை. ஏதோ இரண்டொரு வாதங்களுடன் தம்முடைய முடிவுகளைச் சொல்லியிருக்கிறார். இந்த முடிவுகள் 'திடுக்கிடத் தக்கவை' என்று பிரசுரகர்த்தர் வருணித்திருப்பது சரியே. "நேரில் கண்டறிந்தவற்றையும், வைத்தியர்களிடமிருந்து பெற்ற விவரங்களையும், யுத்தத்தின் போது சேகரித்த சமூக சுகாதாரம், வைத்தியம் ஆகியவை பற்றிய புள்ளி விவரங்களையும்" ஆதாரமாகக் கொண்டே தாம் இந்த முடிவுகளுக்கு வந்திருப்பதாக

ஆசிரியர் தமது முன்னுரையில் கூறுகிறார். அவருடைய முடிவுகள் பின்வருமாறு :

1. "உணவும் இருப்பிடமும் சம்பாதிப்பதற்காகவும், குழந்தைகள் பெறும் தன்னுடைய இயற்கையான உரிமையைப் பிரயோகிப்பதற்காகவும், நாள் முழுவதும் ஒரு மனிதனுடன் கட்டுண்டு கிடப்பதற்கும், ஒவ்வொரு வாழ்நாள் இரவும், கர்ப்பமாயிருந்தாலும் சரி, இல்லாவிட்டாலும் சரி, அவனுடன் அதே படுக்கையில், அதே வீட்டில் நாட்களைக் கழிக்கவேண்டும் என்று நிர்ப்பந்திக்கப்படுவதற்கும், இயற்கை பெண்ணைப் படைக்கவில்லை

2. "இப்போதுள்ள திருமணச் சட்டங்கள், பழக்க வழக்கங்கள் காரணமாக, ஆணும் பெண்ணும் ஒவ்வொரு நாளும், • இரவும் பகலும் நெருங்கியே இருக்கவேண்டி இருக்கிறது. இதனால் புணர்ச்சியில் கட்டுப்பாடே இல்லாமல் போய்விடுகிறது. ஆண், பெண்களின் இயற்கையான உணர்ச்சிகள் வக்கரித்து மணமான பெண்களில் 90 சதவிகிதத்தினரை ஓர் அளவுக்கு விபசாரிகளாகவும் ஆக்கிவிடுகிறது. இந்த விபசாரம் சட்டபூர்வமானதாகையால், தம்முடைய கணவன்மார்களின் அன்பைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளுவதற்கு இது அவசியமானதாகையால், தம்மைத் தாமே இப்படி விபசாரத்திற்குள்ளாக்கிக் கொள்ளுவது சரியானதும், இயற்கையானதும் ஆகும் என்று மணமான பெண்கள் நம்பும்படி செய்யப்பட்டிருப்பதால் தான் இந்த நிலைமை எழுகிறது.

'கட்டுப்பாடில்லாமல் தொடர்ந்து புணர்ச்சியில் ஈடுபடுவதன்' விளைவுகளைப் பற்றிப் பின்னர் ஆசிரியர் வருணிக்கிறார். அதைக் கீழ்க்கண்டவாறு சுருக்கித் தருகிறேன் :

(அ) "இதனால் பெண்ணுக்கு மிகப் பெரிய நரம்புக் கோளாறுகள் ஏற்படுகின்றன; இளம் வயதிலேயே கிழடு

கட்டி விடுகிறார். நோய்கள், வெடு வெடுப்பு, சஞ்சலம், அதிருப்தி ஆகியவை உண்டாகின்றன; தன் குழந்தைகளைச் சரிவரக் கவனிக்கும் சக்தி இல்லாமல் போய் விடுகிறது.

(ஆ) "ஏழைகளிடையே இதனால் வேண்டாத குழந்தைகள் பெருகிவிடுகின்றன.

(இ) "உயர்தர வகுப்பினரிடையே கட்டுப்பாடில்லாத புணர்ச்சியினால் கருத்தடைக் கருவிகளையும், கருச்சிதைவு முறைகளையும் உபயோகிக்கும்படி நேருகிறது." "பிரஜோற்பத்திக் கட்டுப்பாடு" என்ற பெயரிலோ அல்லது வேறு பெயரிலோ கருத்தடை முறைகள் பெரும்பாலான பெண்களுக்குச் சொல்லிக் கொடுக்கப்பட்டால், மனித இனம் பொதுவாக நோயுற்றதாகவும் ஒழுக்கம் கெட்டதாகவும் துர்நடத்தை உடையதாகவும் ஆகி முடிவில் அழிந்துவிடும்."

(ஈ) "அளவுக்கு மீறிப் புணர்ச்சியில் ஈடுபடுவது, ஆண்கள் வாழ்க்கைக்குப் போதிய அளவு சம்பாதிப்பதற்கு அவசியமான ஜீவசக்தியை வற்றவைத்து விடுகிறது." "இன்று அமெரிக்காவில் மனைவியரை இழந்த ஆண்களை விடக் கணவன்மார்களை இழந்த பெண்கள் சுமார் 20 லட்சம்பேர் அதிகமாக இருக்கிறார்கள். யுத்தம் காரணமாக விதவைகளானவர்கள் இவர்களில் சிலரே."

(உ) "இன்றைய மணவாழ்வு நிலையின் காரணமாக ஏற்படும் அளவுக்கு மீறிய புணர்ச்சியினால் ஆண், பெண் இருவர் மனோநிலையிலுமே, என்ன பிரயோசனம் என்ற ஒரு சலிப்பு உணர்ச்சி தோன்ற ஆரம்பித்து விடுகிறது." "இன்று உலகத்திலுள்ள வறுமைக்கும் பெரிய நகரங்களிலுள்ள சேரிகளுக்கும் காரணம், சரியான வேலை கிடைக்கவில்லை என்பதல்ல; இப்போதைய திருமணச் சடங்கு

களின் விளைவான அளவுக்கு மீறிய கட்டுப்பாடில்லாத புணர்ச்சியே."

(ஊ) "மனித இனத்தின் எதிர்காலத்தைக் கருத்தில் கொண்டு பார்க்கும்போது, கர்ப்பகாலத்தில் புணர்ச்சி நிகழ்த்துவதுதான் எல்லாவற்றையும்விடக் கவலை அளிப்பதாகும்."

பின்னர் சிறுவையும், இந்தியாவையும் கண்டித்து அவர் எழுதியுள்ளதில் நான் பிரவேசிக்க வேண்டிய அவசிய மில்லை. இத்துடன் பாதிப் புத்தகம் முடிந்து விடுகிறது. அடுத்த பாதியில் இதற்குப் பரிகாரம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

கணவனும் மனைவியும் எப்போதும் தனித்தனி அறைகளில் வசிக்கவேண்டும்; ஆகையால் தனித்தனி படுக்கைகளில் தூங்கவேண்டும் என்பது அவசியமாகிறது. குழந்தை வேண்டுமென்ற ஆசை இருவருக்கும் ஏற்படும் போது, முக்கியமாக மனைவிக்கு அந்த ஆசை ஏற்படும் போதுதான், இருவரும் சந்திக்க வேண்டும். இதுவே அவர் கூறும் பரிகாரத்தின் நடுநாயகமான அம்சம். திருமணச் சட்டங்களில் என்ன என்ன மாறுதல்கள் செய்ய வேண்டும் என்று அவர் கூறியிருப்பதை நான் இங்கே குறிப்பிட உத்தேசிக்கவில்லை. கணவனும் மனைவியும் சேர்ந்து ஒரே அறையில் இருப்பதும், ஒரே படுக்கையில் படுப்பதுந்தான் உலகம் முழுவதிலுமே மண வாழ்விலுள்ள பொதுவான அம்சம். ஆனால், ஆசிரியர் இதை மிகமிக வன்மையாகக் கண்டிக்கிறார். அவருடைய கண்டனம் சரியானது என்றே நான் நினைக்கிறேன். மண மானவர்கள் ஒரே அறையில்தான் இருக்க வேண்டும், ஒரே படுக்கையில்தான் படுக்கவேண்டும் என்று மத அனுமதி பெற்றது போன்ற ஒரு மூடநம்பிக்கை இருந்து வருகிறது. நம்முடைய பெரும்பாலான இச்சைகளுக்கு இதுதான் காரணம் என்பதில் சந்தேகமில்லை. அந்த மூடநம்பிக்கையினால் சிருஷ்டிக்கப்பட்டுள்ள சூழ்நிலையில் வாழும் நமக்கு, அதனால் ஏற்பட்டுள்ள மனோநிலையின் விபரீதமான விளைவைச் சரியாக மதிப்பிடுவது கஷ்டமாக இருக்கிறது.

கருத்தடை முறைகளேயும் ஆசிரியர் அதே அளவுக்கு எதிர்க்கிருர் என்பதை ஏற்கனவே பார்த்துவிட்டோம்.

ஆசிரியர் கூறியுள்ள மற்றப் பரிகாரங்களில் பல நமக்கு நடைமுறையில் பயனுள்ளவை அல்ல என்று நான் அபிப்பிராயப்படுகிறேன். அவற்றை அமல் நடத்துவதற்குச் சட்டம் இயற்றியாக வேண்டும். ஆனல், இனி ஒரே அறையில் வசிப்பதில்லே என்றும், இரவில் ஒரே படுக்கையில் படுப்பதில்லே என்றும், மனிதனுக்கும் மிருகத்திற்கும் அனுமதிக்கப்பட்டுள்ள ஒரே ஒரு உன்னத நோக்கத்திற்காகத் தவிர, மற்றப்படி புணர்ச்சியில் ஈடுபடுவதில்லே என்றும் ஒவ்வொரு கணவனும், மனேவியும் இன்று முதற்கொண்டே உறுதியாக ஒரு தீர்மானம் செய்துகொள்ளலாம். மிருகங்கள் இந்த விதியைத் தவருமல் பின்பற்றுகின்றன. ஆனல், தாரதம்மியத்தை உணர்ந்து செயலாற்றும் சக்தி பெற்ற மனிதர்கள், தவருன பாதையைத் தேர்ந்தெடுப்பதன் மூலம் துன்பகரமான தவறைச் செய்கிருர்கள். கருத்தடைக் கருவிகளே நாங்கள் தொடமாட்டோம் என்று ஒவ்வொரு பெண்ணும் மறுத்துவிடலாம். உடலுடன் மனமும் ஒத்துழைத்தால், புணர்ச்சியில் ஈடுபடாமல் இருப்பதன் பலனுக வியாதிகள் வருவதில்லே என்பதையும், ஆனல் ஆரோக்கியமும் வீரியமும் உண்டாகின்றன என்பதையும் ஆண்களும், பெண்களும் உணரவேண்டும். 'இன்று உலகத்திலுள்ள பெரும்பாலான நோய்களுக்குக் காரணமாக இருப்பவை, இப்போதுள்ள திருமணச் சட்டங்களே' என்று ஆசிரியர் நம்புகிருர். நான் குறிப்பிட்டுள்ள இரண்டு முடிவான தீர்மானங்களுக்கு வருவதற்கு ஆசிரியரின் இந்த நம்பிக்கையை அப்படியே ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும் என்ற அவசியம் இல்லே. ஆண், பெண் உறவுகளே நாம் ஆரோக்கியமான, பரிசுத்தமான முறையில் கவனிக்க ஆரம்பித்தால், எதிர்காலச் சந்ததிகளின் தார்மிக க்ஷேமத்திற்கு நாம் தர்மகர்த்தாக்கள் என்று நினேக்க ஆரம்பித்தால், இன்றுள்ள பல இன்னல்களேத் தவிர்க்கமுடியும் என்பதில் சந்தேகமே இருக்க முடியாது.

—'எங் இந்தியா' - 27—9—1928

13

பிரம்மச்சரியம் அல்லது கற்பு

நம்முடைய அனுஷ்டானங்களில் மூன்ருவதாக இருப்பது பிரம்மச்சரியம். பார்க்கப்போனல், எல்லா அனுஷ்டானங்களும், சத்தியத்திலிருந்தும், சத்தியத்துக்கு உதவியாக இருப்பதற்கென்றும் தோன்றியவையே. சத்தியத்தையே கடைப்பிடிப்பவன், சத்தியத்தையே ஆராதிப்பவன், தன்னுடைய சக்திகளை வேறு எதற்காகவாவது செலவிட்டால், சத்தியத்திற்குத் துரோகம் செய்பவனுகிருன். அப்படியானல், அவன் உணர்வுகளை எப்படித் திருப்தி செய்வது? சத்தியத்தை அறிவதற்காகவே ஒருவன் தன் சக்திகளை அர்ப்பணம் செய்வதென்ருல், அதற்குப் பரிபூரணமான தன்னலமற்ற தன்மை வேண்டும். அத்தகைய ஒருவனுக்குக் குழந்தை பெறவேண்டும், குடும்பத்தை நடத்த வேண்டும் என்ற சுயநலத்திற்கு அவகாசம் இருக்காது. ஆகவே, இச்சையைப் பூர்த்தி செய்துகொள்ளுவதன் மூலம், சத்தியத்தை அறிவது என்பது ஒன்றுக்கொன்று முரண்பட்டதாகவே தோன்றுகிறது.

அகிம்சைக் கண்ணேட்டத்துடன் இதைப் பார்த்தால், பரிபூரணமான தன்னலமற்ற தன்மை இல்லாவிட்டால் அகிம்சையில் வெற்றி பெறுவது அசாத்தியம் என்பதைக் காண்கிருேம். எல்லோரிடமும் அன்பு செலுத்துவதே அகிம்சை. ஒரு மனிதன் தன் அன்பை ஒரு பெண்ணுக்கு அளித்தால், அல்லது ஒரு பெண் தனது அன்பை ஓர் ஆணுக்கு அளித்தால், உலகத்திலுள்ள மற்றவர்களுக்கு என்று என்ன மிஞ்சி இருக்கிறது? "நாம்

இருவருந்தான் முக்கியம்; மற்றவர்களெல்லாம் நாச மாய்ப் போகட்டும்'' என்பதே அதன் அர்த்தமாக இருக்கும். கற்புடைய ஒரு மனைவி, தன்னுடைய கணவ னுக்காக எதையும் தியாகம் செய்யத் தயாரா யிருக்க் வேண்டி யிருக்கிறது. உண்மையுள்ள ஒரு கணவனும் தன் மனைவிக்காக எதையும் தியாகம் செய்யத் தயாராக இருக்க வேண்டியிருக்கிறது. ஆகவே இத்தகையவர்கள், யாவரிடமும் அன்பு காட்டுவது என்ற உயர்நிலைக்கு வர முடியாது என்பதும், அல்லது மனித வர்க்கம் முழுவதை யுமே தம்முடைய உறவினர்கள் என்று பாவிக்கமுடியாது என்பதும் தெளிவு. ஏனெனில், இவர்கள் தம் அன்பைச் சுற்றி ஒரு எல்லைச் சுவரை எழுப்பிக் கொண்டுவிட் டார்கள். அவர்களுடைய குடும்பம் எவ்வளவுக்கு எவ் வளவு பெரிதாயிருக்கிறதோ அவ்வளவுக்கு அவ்வளவு யாவரிடமும் அன்பு காட்டுவது என்ற நிலையிலிருந்து அவர்கள் மிகவும் தாண்டிப் போய்விடுகிறுர்கள். ஆகை யால், அகிம்சைச் சட்டத்திற்குக் கீழ்ப்படிய நினைக்கும் ஒருவர், மணம் செய்துகொள்ளக் கூடாது; மண பந்தத் தைத் தாண்டி வெளியே இச்சையைப் பூர்த்தி செய்து கொள்ளக் கூடாது என்பதைச் சொல்லவே வேண்டிய தில்லை.

அப்படியானல், ஏற்கனவே மணமானவர்கள் என்ன ஆவது? இவர்கள் எந்தக் காலத்திலுமே சத்தியத்தை அறிய முடியாதா? மனித வர்க்கம் என்ற பலிபீடத்தில் அவர்கள் தம்மிடமுள்ள அனைத்தையும் காணிக்கைகளா கச் செலுத்தவே முடியாதா? அவர்களுக்கும் ஒரு மார்க்கம் இருக்கிறது. மணமே ஆகாதவர்கள்போல் அவர்கள் நடந்துகொள்ளலாம். இந்த ஆனந்த நிலையை அனுபவித்த வர்கள் நான் சொல்லுவதை ஒப்புக்கொள்ளுவார்கள். எனக்குத் தெரிந்து பலர் இந்தப் பரிசோதனையில் வெற்றி பெற்றிருக்கிறுர்கள். மணமான தம்பதிகள், ஒருவரை ஒரு

வர் சகோதரன், சகோதரி என்று பாவித்துக்கொள்ள முடிந்தால், உலகத்திற்குச் சேவை செய்ய அவர்களுக்கு வாய்ப்புக் கிடைக்கிறது. உலகத்திலுள்ள எல்லாப் பெண் களும் நமது சகோதரிகள், தாய்மார்கள் அல்லது குமாரத் திகள் என்ற எண்ணமே ஒருவனை உயர்நிலைக்குக் கொண்டு சென்று, அவனுடைய தளைகளை அறுத்தெறிந்து விடும். புருஷனும் மனைவியும் இதனால் எதையும் இழக்க வில்லை. அதற்கு மாருகத் தங்களுடைய வசதிகளையும், குடும்பத்தின் வசதிகளையுங்கூடப் பெருக்கிக்கொள்ளு கிறார்கள்; காமவெறி என்ற அசுத்தத்திலிருந்து அவர் களுடைய அன்பு விடுதலை பெற்று, இன்னும் அதிகப் பலத்துடன் விருத்தி பெறுகிறது. இந்த அசுத்தம் மறைந் ததும், ஒருவருக்கொருவர் இன்னும் அதிக உதவி செய்ய முடியும். சண்டை, சச்சரவுகளுக்கான சந்தர்ப்பங்களும் குறைந்துவிடுகின்றன. அன்பு சுயநலமுள்ளதாகவும், எல்லைக்குள் அடங்கியதாகவும் இருக்கும் இடங்களில் சச்சரவுகளுக்கு இன்னும் அதிகச் சந்தர்ப்பங்கள் இருக் கின்றன.

மேற்சொன்ன வாதம் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டால், பரி சுத்தமான வாழ்வினுல் உடலுக்கு ஏற்படும் நன்மைகள் இரண்டாம் பட்சமானவை யாகிவிடுகின்றன. புலன் இன் பத்தை அனுபவிப்பதற்காக மனமறிந்து ஜீவ சக்தியைச் சிதறவிடுவது எவ்வளவு முட்டாள்தனம்! உடலும் உள்ள மும் பூரண வளர்ச்சி பெறுவதற்கென்று அளிக்கப்பட் டுள்ள ஒன்றைச் சரீர இன்பத்தைப் பூர்த்தி செய்துகொள் ளுவதில் பாழடிப்பது பெரும் துஷ்பிரயோகமாகும். இம் மாதிரித் துஷ்பிரயோகந்தான் பல வியாதிகளுக்கு மூல காரணம்.

மற்ற அனுஷ்டானங்களைப் போலவே பிரம்மச்சரியத் தையும் சிந்தனை, எண்ணம், செயல் மூன்றிலும் பின்பற்ற வேண்டும். மனதில் கெட்ட எண்ணங்களை வளர்த்துக்

கொண்டு, தன் உடலைக் கட்டுப்படுத்துபவன்போல் தோன்றும் முட்டாளின் முயற்சி வீணானதே என்று கீதை கூறுகிறது. நமது அனுபவமும் இதை ஊர்ஜிதம் செய்யும். மனத்தை இஷ்டப்படி அலையவிட்டு, உடலை மட்டும் கட்டுப்படுத்தி வைப்பது கெடுதலை உண்டாக்கக் கூடும். மனம் எங்கு அலைகிறதோ, அந்த இடத்திற்கு இப்பொழுதோ, பிறகோ உடலும் தொடர்ந்தே செல்லும்.

இங்கே ஒரு வித்தியாசத்தைக் கவனிக்க வேண்டியது அவசியம். மனத்தில் தூய்மையற்ற எண்ணங்கள் இருக்கும்படி விடுவது வேறு; நம்மையும் மீறி மனம் தீய எண்ணங்களினிடையே திரிந்துகொண் டிருந்தால் அது முற்றிலும் வேறு. மனத்தின் தீய சஞ்சாரங்களுடன் நாம் ஒத்துழைக்க மறுத்துவிட்டால், இறுதியில் வெற்றி நமதே.

உடலை நாம் கட்டுப்படுத்த முடிந்தால்கூட, மனம் நம் கட்டுக்குள் அடங்கி இருக்கவில்லை என்பதை நமது வாழ்வின் ஒவ்வொரு நிமிடத்திலும் காண்கிறோம். இந்த உடல் கட்டுப்பாட்டை நாம் தளர்த்தவே கூடாது; அத்துடன் மனத்தையும் நம் சொற்படி கேட்கச் செய்வதற்கு சதா முயற்சி செய்துகொண்டே இருக்கவேண்டும். இதற்கு அதிகமாகவோ, குறைவாகவோ நாம் ஒன்றும் செய்யமுடியாது. மனத்தை இஷ்டப்படி விட்டுவிட்டால், உடலும் மனமும் வெவ்வேறு திசைகளில் நம்மைக் கட்டி இழுக்கும்; நாம் நம்மையே ஏமாற்றிக்கொண்டவர்கள் ஆவோம். ஒவ்வொரு தீய எண்ணத்தையும் நாம் எதிர்த்துப் போராடிக்கொண் டிருக்கும் வரையில், உடலும் மனமும் ஒன்றாகவே இணைந்து செல்லும் என்று சொல்லலாம்.

—'எராவ்டா மந்திரத்தி'லிருந்து—3-வது அத்தியாயம்

14

பிரஜோற்பத்திக் கட்டுப்பாடு (1)

நான் எழுதுபவைகளைக் கவனமாகப் படிக்கும் என் சக ஊழியர் ஒருவர், பிரஜோற்பத்திக் கட்டுப்பாட்டுக்கான 'அபாயமற்ற கால' முறையை நான் அங்கீகரிக்கக்கூடும் என்பதை வாசித்தபோது, சஞ்சலமடைந்தார். கருத்தடைக் கருவிகளைப் போல 'அபாயமற்ற கால' முறை எனக்கு அவ்வளவு அருவருப்பு அளிக்கவில்லை என்றும், மேலும் இது பெரும்பாலும் மணமான தம்பதிகள் விஷயத்தில்தான் பொருத்தமாக இருக்கும் என்றும் அந்த நண்பருக்குத் தெளிவாக்க முயன்றேன். ஆனால், இந்த விஷயத்தைப்பற்றி நாங்கள் நடத்திய விவாதம், நாங்கள் இருவரும் எதிர்பார்த்ததைவிட இன்னும் விரிவாகப் போய்விட்டது. கருத்தடைக் கருவிகளைப் போலவே 'அபாயமற்ற கால' முறையும் என் நண்பருக்கு அருவருப்பு அளிக்கிறது என்பது, ஸ்மிருதிகளில் விதிக்கப்பட்டுள்ள கட்டுப்பாடுகளைச் சாதாரண மனிதர்களும் அனுஷ்டிப்பது சாத்தியமே என்று அவர் நம்புகிறார் என்பதை எனக்குக் காட்டியது. அதாவது, கணவனும் மனைவியும், குழந்தை பெற விரும்பும்போதுதான் சரீர சம்பந்தம் வைத்துக் கொள்ளலாம் என்று ஸ்மிருதிகள் கூறுகின்றன. இந்த விதி எனக்குத் தெரிந்ததுதான். ஆயினும் இந்த விவாதத்தின் போது அதைப்பற்றி எனக்குத் தோன்றிய கருத்து அதற்கு முன்பு தோன்றியதில்லை. பூரணத்துவம் அடைவதற்கு இது ஓர் உபதேசமென்றும், இதை அப்பட்டமாகப் பின்பற்ற வேண்டியதில்லை என்றும் இவ்வளவு ஆண்டுகளாக நினைத்துக்கொண்டிருந்தேன். மணமானவர்கள் பிர

ஜோற்பத்தி செய்யவேண்டும் என்ற விசேஷ எண்ணத்துடன் இல்லாமல், பரஸ்பர சம்மதத்துடன் புணர்ச்சியில் ஈடுபடும் வரையில், அவர்கள் மணந்து கொள்ளுவதன் நோக்கத்தை நிறைவேற்றுகிறார்கள் என்றும், ஸ்மிருதிகளில் விதிக்கப்பட்டுள்ள எந்தத் தடையையும் மீறவில்லை என்றும் நினைத்துக்கொண் டிருந்தேன். ஆனால், இந்த விவாதத்தின்போது ஸ்மிருதி வாக்கியத்தைப்பற்றி எனக்குத் தோன்றிய கருத்து ஒரு புது ஒளியாக இருந்தது. ஸ்மிருதிகளின் கோட்பாடுகளைக் கண்டிப்பாக அனுஷ்டிக்கும் தம்பதிகள், பரிசுத்தமான வாழ்க்கை நடத்தும் மணமாகாதவர்களைப் போலவே பிரம்மச்சாரிகள்தாம் என்ற உண்மை, இப்போது எனக்குப் புலப்பட்டதுபோல் இதற்கு முன்பு புலப்பட்டதில்லை.

இந்தப் புது ஒளியின்படி, பிரஜோற்பத்தி செய்ய வேண்டும் என்பது ஒன்றுதான் புணர்ச்சியின் நோக்கம்; இச்சையைப் பூர்த்தி செய்வதே யல்ல. திருமணம் பற்றிய இக் கருத்தின்படி இச்சையை மட்டும் பூர்த்தி செய்து கொள்ளுவது வெறி என்றே மதிக்கப்படும். குற்றமற்றது என்றும், நியாயமானது என்றும் இதுவரையில் கருதப்பட்டு வந்த நமது அனுபவத்தை வருணிப்பதற்கு இது ஒரு கடுமையான வார்த்தையாகத் தோன்றலாம். ஆனால், நான் பழக்க வழக்கங்களைப்பற்றிப் பேசவில்லை. ஹிந்து முனிவர்களால் விவரிக்கப்பட்டுள்ள திருமண சாஸ்திரத்தைப் பற்றியே குறிப்பிடுகிறேன். அவர்கள் சொல்லுவது அடியோடு தவறுதலாகவும் இருக்கலாம். ஆனால், பல ஸ்மிருதி வாக்கியங்களை, அனுபவத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட அருள்மொழிகள் என்று நம்பும் என் போன்றோர், அவற்றின் அர்த்தம் முழுவதையும் ஒப்புக்கொள்ளுவதைத் தவிர வேறு வழியில்லை. விஷயங்களின் உண்மையைத் தெரிந்துகொள்ளுவதற்கும் சில புராதன வாக்கியங்களின் முழு அர்த்தத்திற்கு இணங்க அவற்றைச்

சோதிப்பதற்கும் வேறு வழி எதுவும் இருப்பதாக எனக்குத் தெரியவில்லை. அந்தச் சோதனையும், அதன் மூலம் அறியப்படும் உண்மைகளும் எவ்வளவு கஷ்டமானவையாகத் தோன்றினாலும் சரி.

நான் மேலே கூறியுள்ளவற்றைக் கவனிக்கும்போது, கருத்தடைக் கருவிகள் போன்றவை மூலம் பிரஜோற்பத்தியைக் கட்டுப்படுத்துவது முழுத் தவருகும்.

பிரஜோற்பத்தியை ஒழுங்குபடுத்தி, கட்டுப்படுத்த வேண்டியதுதான் என்பதில், கருத்தடை போன்ற முறைகளை ஆதரிப்பவர்களுக்கும் எனக்கும் இடையே கருத்து ஒற்றுமை இருக்கிறது. புலனடக்கத்தின் மூலம் கட்டுப்பாடு செய்வது கடினமானதுதான் என்பதை மறுப்பதற்கில்லை. ஆயினும், மனித வர்க்கம் தன் ஊழ்வினையை நிறைவேற்ற வேண்டுமானல் இதை அடைவதற்கு வேறு வழியில்லை. இப்போது விவாதிக்கப்படும் முறை எல்லோராலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டுவிட்டால், மனித வர்க்கத்தின் ஒழுக்கம் தளர்ந்துவிடும் என்பது எனது இதயபூர்வமான நம்பிக்கையாகும். இது தவறு என்று இந்த முறையை ஆதரிப்பவர்கள் அடிக்கடி சாட்சியங்கள் கொடுக்கிருர்கள். அப்படி இருந்துங்கூட இந்த என் அபிப்பிராயத்தை வலியுறுத்திச் சொல்லுகிறேன்.

எனக்கு மூட நம்பிக்கைகள் இல்லை என்றே நான் நம்புகிறேன். ஓர் உண்மை புராதனமானது என்பதற்காக மட்டும் உண்மையானதாகிவிடாது. அது புராதனமாக இருக்கிறதே என்பதற்காக அதைப்பற்றிச் சந்தேகப்பட வேண்டும் என்ற அவசியமும் இல்லை. வாழ்க்கையில் சில அடிப்படைகள் உண்டு. ஒருவருடைய வாழ்க்கையில் அவற்றை நிறைவேற்றுவது கடினமாக இருக்கிறது என்பதற்காக அவற்றை அலட்சியமாக விட்டுவிட முடியாது.

புலனடக்கத்தின் மூலம் பிரஜோற்பத்திக் கட்டுப்பாடு என்பது கஷ்டமானதுதான். ஆனல், கருத்தடைக் கருவிகளை உபயோகிப்பதைவிட அது பலன் அளிக்கத் தக்கது என்பதையோ, உயர்வானதுங்கூட என்பதையோ, இதுவரையில் யாரும் நிஜமாக ஆட்சேபித்ததாகத் தெரியவில்லை.

புணர்ச்சி என்பது ஒரு பெரிய இன்பம் என்று கருதுவதை விட, குறிப்பிட்ட நோக்கத்துக்காக மட்டும் புணர்ச்சியில் ஈடுபடலாம் என்று சாஸ்திரங்களில் விதிக்கப்பட்டிருப்பதன் உள்ளர்த்தத்தை அப்படியே ஏற்றுக்கொண்டால் புலனடக்கம் எளிதாகிவிடுகிறது என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. மணமான தம்பதிகளுக்கு, சாத்தியமான அளவுக்கு உயர்ந்த ரகமான குழந்தையை உற்பத்தி செய்வது மட்டுந்தான் ஜனனேந்திரியங்களின் வேலை. இரு தரப்பினரும் பிரஜோற்பத்தியை விரும்பும் போதுதான்—புணர்ச்சியை அல்ல—இது ஏற்படக்கூடும், ஏற்பட வேண்டும். ஆகையால், பிரஜோர்பத்திக்காகவன்றிப் புணர்ச்சிக்கு விருப்பம் ஏற்படுவதைச் சட்ட விரோதமாகக் கருதிக் கட்டுப்படுத்த வேண்டும்.

சாதாரண மனிதருக்கு இந்தக் கட்டுப்பாடு சாத்தியமா என்பது அடுத்த கட்டுரையில் பரிசீலிக்கப்படும்.

—'ஹரிஜன்' 14—3—1936

15

பிரஜோற்பத்திக் கட்டுப்பாடு (2)

புலனடக்கத்திற்கு உதவியாய் இருக்கக்கூடிய எதுவும் இன்றைய சமூகத்தில் இல்லை. நாம் வளர்க்கப்படும் விதமே அதற்கு விரோதமானதாயிருக்கிறது. பெற்றோர்களின் பிரதானமான கவலை, எப்படியாவது தங்கள் குழந்தைகளுக்குத் திருமணம் செய்து வைத்து, அதன் மூலம் அவர்கள் முயல்களைப்போல் மக்களைப் பெற்றுத் தள்ளிக்கொண்டேயிருக்கச் செய்வதுதான். பெண்களாயிருந்தால், சாத்தியமான வரையில் சிறு வயதிலேயே மணம் செய்துவைத்து விடுகிறார்கள். அவர்களுடைய தார்மிக நலன்களைப் பொருட்படுத்துவதே இல்லை. திருமணச் சடங்கு என்பது விருந்தும் வேடிக்கையும் நிறைந்த ஒரு நீண்ட வேதனையாக இருக்கிறது. அது புலன் நுகர்ச்சியை நீடிக்கச் செய்வதே. சரீர இச்சைக்கு நிறைய இடம் கொடுக்கும் வகையில் விடுமுறைகளும், சமூகக் கேளிக்கைகளும் சௌகரியமாக ஏற்பாடு செய்யப்படுகின்றன. நம்மீது திணிக்கப்படும் நூல்களும், மிருக இச்சைகளுக்கு ஆக்கமளிக்கும் தன்மை வாய்ந்தவைகளாகவே இருக்கின்றன. சரீர இச்சையைத்] திருப்தி செய்வது ஒரு கடமை என்றும், அடியோடு அதைத் தவிர்ப்பது பாவமென்றும், இன்றைய நூல்கள் போதிக்கின்றன.

புணர்ச்சி ஆசையைக் கட்டுப்படுத்துவது அசாத்தியமாகி விடாவிட்டாலும், மிகவும் கடினமாகி விட்டதில் என்ன ஆச்சரியம் இருக்கிறது? புலனடக்கத்தின் மூலம் பிரஜோற்பத்தியைக் கட்டுப்படுத்துவதே முற்றிலும்

விரும்பத்தக்கதும், புத்திசாலித்தனமானதும், நீங்கற்றது மான முறை என்ருல், சமூக லட்சியத்தையும், சூழ்நிலை யையும் நாம் மாற்றியாக வேண்டும். இந்த விரும்பத்தக்க மாறுதலை ஏற்படுத்த வேண்டுமென்ருல், புலனடக்கத்தில் நம்பிக்கையுள்ளவர்கள், சுற்றியுள்ளவர்களையும் திருப்பக் கூடியவாறு அசைக்க முடியாத நம்பிக்கையுடன் தாமும் அதை ஆரம்பிப்பதுதான் வழி. திருமணத்தின் கருத்தைப் பற்றிச் சென்ற வாரம் எழுதியிருந்தேன். புலனடக்கத் தில் நம்பிக்கையுள்ளவர்களுக்கு அது மிகவும் முக்கிய மானதாக இருக்கும் என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. இதை நன்கு உணர்ந்து கொள்ளுவது, முழுமையான ஒரு மனப் புரட்சியாகும். குறிப்பிட்ட சிலருக்காக மட்டும் அது சொல்லப்படவில்லை. மனித சாதியே பின்பற்ற வேண்டிய சட்டமாகத்தான் அது சொல்லப்பட்டது. அதை மீறுவது மனிதர்களின் அந்தஸ்தைக் குறைத்து விடுகிறது. இதன் பலனை வேண்டாத குழந்தைகள் நிறை யப் பிறந்துவிடுகின்றன; வியாதிகள் பெருகிக்கொண்டே போகின்றன. கடவுளுக்குப் பதில் சொல்லியாக வேண் டும் என்ற மனிதனின் ஒழுக்க உணர்வு சிதைந்துவிடுகி றது. வாழ்க்கைச் சட்டத்தை மீறுவதால் இந்தத் தண் டனை கிடைக்கிறது. கருத்தடைக் கருவிகள் மூலம் பிர ஜோற்பத்தியைக் கட்டுப்படுத்துவதால் புதிதாகக் குழந் தைகள் பிறப்பது ஓர் அளவுக்கு ஒழுங்குபடுத்தப்படுகி றது; சாதாரண நிலையில் உள்ளவர்கள் வறுமையால் கஷ் டப்படாமல் இருப்பதற்கு அது உதவி செய்கிறது என் பது உண்மையே. ஆனல், சமூகத்திற்கும் தனி நபருக்கும் இது விளைவிக்கும் தார்மிகக் கேடு மதிப்பிட முடியாததா கும். புணர்ச்சி ஆசையைத் திருப்தி செய்யவேண்டும் என்பதற்காக அதில் ஈடுபடுபவர்களுக்கு வாழ்க்கையைப் பற்றிய மனோபாவமே அடியோடு மாறிவிடுகிறது என்பது ஒன்று. அவர்களுக்குத் திருமணம் என்பது ஒரு தெய்வி

கச் சடங்காயில்லாமற் போய்விடுகிறது. இதனால் இது வரையில் பொக்கிஷம்போல் மதிக்கப்பட்டு வந்த சமூக லட்சியங்களை மீண்டும் பரிசீலனை செய்து மதிப்பிட வேண்டியிருக்கிறது. திருமணம் பற்றிய பழைய லட்சியங்களை, மூட நம்பிக்கை என்று நினைப்பவர்களுக்கு இந்த வாதம் ஏறாது என்பது உண்மையே. திருமணம் என்பது ஒரு தெய்விகச் சடங்கு; பெண், மிருக இச்சையைத் திருப்தி செய்யும் கருவியல்ல; ஆனால் மனிதனை ஈன்றெடுக்கும் தாய்; தான் பெறும் குழந்தைகளின் நல்வாழ்வுக்குத் தர்ம கர்த்தா என்று நம்புபவர்களுக்காகவே நான் எழுதுகிறேன்.

எனக்கும் என்னுடைய சக ஊழியர்களுக்கும், புலனடக்கத்தில் ஏற்பட்டுள்ள அனுபவம் இங்கே நான் சொல்லும் கருத்துக்களை ஊர்ஜிதமும் செய்கிறது. திருமணத்தைப் பற்றிய நம்முடைய புராதனக் கருத்துக்களைத் தெள்ளத் தெளியக் கண்டு பிடித்திருப்பது இதற்கு இன்னும் அபரிமிதமான வேகத்தை அளிக்கிறது. மண வாழ்விலும் பிரம்மச்சரியத்தை அனுஷ்டிப்ப தென்பது அதன் தவிர்க்க முடியாத இயற்கை நிலைமை என்று இப்போது எனக்குப் படுகிறது; திருமணத்தைப் போலவே இதுவும் எளிதானது என்று தோன்றுகிறது. பிரஜோற்பத்திக் கட்டுப்பாட்டுக்கு வேறு எந்த முறையும் நினைத்துப் பார்க்க முடியாததாகவும், பயனற்றதாகவும் தோன்றுகிறது. பிரஜோற்பத்தி செய்வதுதான் ஜனனேந்திரியத்தின் உன்னதமான வேலை என்ற எண்ணம், ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் ஏற்பட்டுவிட்டால், வேறு எதற்காகவும புணர்ச்சியில் ஈடுபடுவது ஜீவதாதுவை அநியாயமாக வீணடிப்பதாகுமென்றும், அதன் பலனாக ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் ஏற்படும் பரபரப்பு உணர்ச்சி, அருமையான சக்தியை அநியாயமாக வீணடிப்பதாகுமென்றும் கருத ஆரம்பித்துவிடுவார்கள். முன்காலத்து விஞ்ஞானிகள், ஜீவதாதுவுக்கு

ஏன் இவ்வளவுக்கு மதிப்புக் கொடுத்தார்கள், ஏன் அந்தச் சக்தியைச் சமூக நலன்களுக்கான பாதையில் திருப்ப வேண்டும் என்று வற்புறுத்தினர்கள் என்பதை அறிவது இப்போது சுலபமாயிருக்கிறது. தன்னுடைய இச்சையின் வேகத்தை யார் முழுவதும் அடக்கியாளுகிறார்களோ, அவர்கள் ஆண்களாயிருந்தாலும் பெண்களாயிருந்தாலும், சரீரம், மனம், ஆன்மிகம் ஆகிய மூன்று அம்சங்களிலும் பலம் பெறுகிறார்கள் என்றும், வேறு எந்த வழியிலும் பெற முடியாத சக்திகளை அவர்கள் பெறுகிறார்கள் என்றும், முன்காலத்து விஞ்ஞானிகள் தைரியமாகச் சொல்லுகிறார்கள்.

இத்தகைய சக்திவாய்ந்த பிரம்மச்சாரிகள் பலர் இல்லையே என்பதைப்பற்றியோ, இம்மாதிரி வாழ்க்கை நடத்துபவர்கள் யாரையும் காண முடியவில்லையே என்பதைப் பற்றியோ வாசகர்கள் கவலைப்பட வேண்டியதில்லை. இன்று நாம் காண்பவர்களெல்லாம் பூர்த்தி பெறாத பிரம்மச்சாரிகளே. இவர்கள் அந்த நிலையை எய்த முயலும் சாதகர்கள்தான். அவர்கள் தமது உடலைத்தான் அடக்கியாளுகிறார்கள்; உள்ளங்களை அல்ல. ஆசை எதிர்ப்பட்டால் அதைச் சமாளித்து நிற்கும் ஆற்றல் அவர்களுக்கு இல்லை. இதற்குக் காரணம், பிரம்மச்சரிய நிலையை எய்துவது அவ்வளவு கடினமானது என்பதல்ல. சமூகச் சூழ்நிலை அவர்களுக்கு எதிராக இருக்கிறது. இந்த நிலையை எய்த வேண்டும் என்று உண்மையாகவே முயல்பவர்களில் பெரும்பாலோர், தம்மையறியாமலேயே மிருக இச்சையை மற்ற இச்சைகளிலிருந்து தனியாகப் பிரித்துவிடுகிறார்கள். ஆனல், இந்த முயற்சி வெற்றி பெறுவதற்கு, மனிதன் இரையாகக் கூடிய எல்லாவிதமான இச்சைகளையுமே அடக்கியாள வேண்டியது அவசியமாகும். பிரம்மச்சரியத்தை எய்துவது, சாதாரண ஆண்களுக்கும் பெண்களுக்கும் அசாத்தியமானதல்ல என்பது உண்மையே. ஆனல்,

இதற்குக் குறைவான முயற்சி போதும் என்று நினைக்கக் கூடாது. அதாவது,'ஒரு பாடத்தில் நன்கு தேர்ச்சி பெற வேண்டும் என்ற உறுதி பூண்டுள்ள ஒரு சாதாரண மாண வன் செய்யவேண்டிய முயற்சிக்கு இது குறைவாக இருக் கக் கூடாது. வாழ்க்கைச் சாஸ்திரத்தில் நன்கு பயிற்சி பெற்றுத் தேறுவதே பிரம்மச்சரியத்தை எய்துவது என் பதுதான் நான் இங்கே சொல்லுவதன் அர்த்தமாகும்.

—'ஹரிஜன்' – 21—3—1936

16

மண வாழ்வில் பிரம்மச்சரியம்

ஒரு நண்பர் எழுதுகிறார்:–

"பிரஜோற்பத்தியைக் கட்டுப்படுத்துவதற்குப் புலனடக்கம் ஒன்றுதான் தலைசிறந்த முறை என்ற உங்களுடைய கருத்தை நான் வெகுகாலமாக ஆதரித்து வந்திருக்கிறேன். இனத்தைப் பெருக்குவது ஒன்றுதான் புணர்ச்சியின் நோக்கம்; அதைத் தவிர வேறு எதற்காகவும் இதில் ஈடுபடுவது இயற்கைக்கு முரணாகக் காம இச்சையைத் தணித்துக்கொள்ளும் செய்கையே என்பதற்கு ருசு எதுவும் அவசியமில்லை. ஆனால், சில சமயங்களில் இதில் ஒரு பெரிய தர்ம சங்கடம் ஏற்படுகிறது. ஒன்றிரண்டு தடவைகள் புணர்ச்சியில் ஈடுபடுவதன் மூலம் கருத்தரிக்கவில்லையென்றால் என்ன செய்வது? எப்போது அதற்கு எல்லை கட்டுவது? குழந்தை பிறக்கும் என்ற நம்பிக்கையை விட்டுவிடுவது கஷ்டமே. அதற்கு மாறாக ஓர் ஆண் அளவுக்கு மீறிப் புணர்ச்சியில் ஈடுபட்டால் அவனுடைய ஜீவசக்தி பூராவும் வறண்டுவிடும். முதல் அல்லது இரண்டாவது புணர்ச்சியில் கருத்தரிக்கவில்லையென்றால் அதை விதிவசம் என்று கருதி, மேற்கொண்டு புணர்ச்சியில் ஈடுபடக் கூடாதென்று சொல்லிவிடுவதா? ஆனால், இதற்கு மகத்தான உறுதியும், ஆன்மிக பலமும் வேண்டும். ஆண்மையும், இளமையும் இருந்த காலத்தில் எவ்வளவோ முயன்றும் மக்கட் பேறு பெறாதவர்கள், விருத்தாப்பிய காலத்தில் பிள்ளை பெறுவதையும் பார்க்கிறோம். இதனால் அடியோடு புலனடக்கத்தை அனுஷ்டிப்பது இன்னும் கஷ்டமானதாகிறது. மற்றப்படி அவர்கள் தேகாரோக்கியத்

தூடனும், உடல் ஊனம் இல்லாமலும் இருக்கும்போது நிலைமை இன்னும் சிக்கலாகிறது.''

இந்தக் கஷ்டத்தை நான் ஒப்புக்கொள்கிறேன். ஆனால், இந்தப் பிரச்னையில் இந்தக் கஷ்டம் இயற்கையிலேயே இருக்கிறது. எந்த முன்னேற்றப் பாதையிலும் இம்மாதிரி கஷ்டம் இருக்கத்தான் இருக்கிறது. கஷ்டங்கள் இருப்பதும், மனிதன் அவற்றைச் சமாளித்து வெற்றி பெறுவதுந்தான் மனித வர்க்கத்தின் சரித்திரமாகும். இமயமலைமீது ஏறும் முயற்சிகளையே எடுத்துக்கொள்ளுங்கள். எவ்வளவுக்கு எவ்வளவு உயரத்தில் ஏறுகிறோமோ, அவ்வளவுக்கு அவ்வளவு மலை செங்குத்தாக இருக்கிறது; ஏறுவதும் கஷ்டமாக இருக்கிறது; இதனால், அதன் மிக உயர்ந்த சிகரத்தை இன்னும் பிடிக்க முடியாமலே இருக்கிறது. இந்த முயற்சி ஏற்கனவே எவ்வளவோ பலிவாங்கிவிட்டது. ஆயினும், ஒவ்வொரு வருடமும் புதிதாக மலையேற வருகிறார்கள். முன்போலவே அந்த முயற்சிகளும் தோல்வியில்தான் முடிகின்றது. ஆனால், இதனாலெல்லாம் மலையேறுபவர்களின் உற்சாகம் தளர்ந்துவிட வில்லை. இமயமலை மீது ஏறும் முயற்சியே இப்படி யென்றால், அதைவிடக் கஷ்டமானதும், இன்னும் நல்லப் பிரதிப் பிரயோசனம் அளிக்க வல்லதுமான, தன்னையே அடக்கியாளும் முயற்சியைப் பற்றி என்ன சொல்லுவது? இமயமலைமீது ஏறிவிட்டால் ஏற்படக்கூடியது, தாற்காலிகமான ஒரு பெருமித உணர்ச்சிதான்; ஆனால், தன்னையே அடக்கியாளும் முயற்சியில் வெற்றி பெறுவதால் ஏற்படும் ஆன்மிக ஆனந்தத்திற்கு அழிவே கிடையாது; அந்த ஆனந்தம் வரவரப் பெருகிக்கொண்டேதான் இருக்கும். பிரம்மச்சரிய விதிகளை ஒழுங்காகப் பின்பற்றியுள்ள ஒருவரின் விந்து, கருத்தரிக்கச் செய்யாமல் இருக்க முடியாது என்பது பிரம்மச்சரிய சாஸ்திரத்தின் நன்கறிந்த உண்மைகளில் ஒன்றாகும்.

இது நியாயமே. ஒருவன் தன்னுடைய மிருக இச்சைகளை அடியோடு வென்றுவிட்டால் தன்னை யறியாமல் புலனடக்கத்தினின்றும் வழுவுவது அசாத்தியம் ஆகிவிடுகிறது. புணர்ச்சி ஆசையும் அடியோடு அற்றுப்போய் விடுகிறது; பிள்ளைப்பேறு வேண்டும் என்ற ஆசை தோன்றும் போதுதான் புணர்ச்சி ஏற்படுகிறது. 'மண வாழ்வில் பிரம்மச்சரியம்' என்று சொல்லப்படுவதன் அர்த்தம் இதுவே. அதாவது, இந்த விதியைப் பின்பற்றும் ஒருவர், மணமானவராக இருந்தாலும், புணர்ச்சியிலேயே ஈடுபடாத ஒருவருக்குச் சமமான அந்தஸ்தைப் பெறுகிறார். புணர்ச்சி என்பது பிரஜோற்பத்திக்காகவே ஒழிய இச்சாபூர்த்திக்காக அல்ல என்பது ஏற்கனவே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால், நடைமுறையில் இந்த லட்சியம் பரிபூரணமாக எய்தப் பெறுவது அரிது என்பது உண்மையே. ஆயினும், நமது லட்சியங்களை உருவாக்கும் போது, பலவீனங்களைப் பற்றியோ அல்லது நாம் தவறிவிடக் கூடும் என்பதைப் பற்றியோ கவனிக்கக் கூடாது. ஆனால், இப்போது காணப்படும் போக்கு, தலைகீழ்ப் பாடமாக இருக்கிறது. கருத்தடைக் கருவிகளை ஆதரிப்பவர்கள், புலன் நுகர்ச்சியையே தம் லட்சியமாக்கிக் கொண்டுவிட்டார்கள். புலன் நுகர்ச்சி ஒருபோதும் ஒரு லட்சியமாயிருக்க முடியாது என்பது தெளிவு. ஒரு லட்சியத்தை அனுஷ்டிப்பதற்கு எல்லையே இருக்க முடியாது. ஆனால், அளவுக்கு மீறி இச்சையைப் பூர்த்தி செய்துகொள்வது நிச்சயமாகத் தனிப்பட்டவரையோ, சம்பந்தப்பட்ட இனத்தையோ அழித்துவிடும். ஆகையால் புலனடக்கந்தான் நமது லட்சியமாயிருக்க முடியும். ஆரம்ப காலம் முதற்கொண்டே அப்படித்தான் அது கருதப்பட்டு வந்திருக்கிறது. ஆகையால், அதை எப்படி யடையலாம் என்பதற்கான மார்க்கங்களை ஆராயவேண்டுமே யொழிய, அதை எப்படித் தட்டிக் கழிக்கலாம் என்று பார்த்துக் கொண்டிருக்கக்கூடாது.

பிரம்மச்சரியத்தின் விதிகளைப் பற்றி நமக்குள்ள அறியாமையே அதை அனுஷ்டிப்பதில் காணப்படும் பெரும்பாலான கஷ்டங்களுக்குக் காரணம். அந்த விதிகளைக் கண்டுபிடித்து விட்டால் கஷ்டங்கள் தாமாக மறைந்துவிடும் என்பது என்னுடைய திடமான நம்பிக்கையாகும். இந்த நண்பர் கூறியுள்ளதை லட்சியக் கண்களுடன் பரிசீலனை செய்வோம். லட்சிய நிலையில் முதலாவதாக இம்மாதிரிச் சந்தர்ப்பமே எழாது. ஏனெனில், சிறு பிராயத்திலிருந்து பிரம்மச்சரிய விதிகளை அனுஷ்டித்துவரும் தம்பதிகள், சாதாரண தேகாரோக்கியமுள்ளவர்களாக இருந்தால், அவர்களுடைய புணர்ச்சியின் விளைவாகக் கருத்தரிக்காமல் இருக்க முடியாது. நடைமுறையில் சில மாறுபாடுகளும் ஏற்படுகின்றன. இம்மாதிரியானவர்களுக்கு நிர்ணயிக்கக் கூடிய விதி ஒன்றுதான். அதாவது, கருத்தரித்துவிட்டது என்பது நிச்சயமாகும் வரையில், மாதவிடாய் ஆனபிறகு, ஒரு தடவை புணர்ச்சியை அனுமதிக்கலாம்.* அந்த நோக்கம் ஈடேறிவிட்டால், உடனடியாகப் புணர்ச்சியை நிறுத்திவிட வேண்டும். ஏனெனில், வெறும் இச்சாபூர்த்தி ஒருபோதும் அதன் நோக்கமாக இருக்க முடியாது. உடல், உள்ளம் இரண்டும் எவ்வளவுக்கு எவ்வளவு பரிசுத்தமாக இருக்கின்றனவோ, அவ்வளவுக்கு அவ்வளவு அவற்றிற்கு ஆரோக்கியமும் வளருகிறதென்பது அனுபவத்தின் மீது எனக்கு ஏற்பட்ட நம்பிக்கையாகும். இதில் ஆச்சரியப்படுவதற்கும் ஒன்றும் இல்லை. அற்புதமான மனித

* "வளப்புக்கும், வீரத்திற்கும் புகழ்பெற்ற பால்மிரா அரசியான எஸனோபியாவின் வாழ்க்கை, ஐரோப்பியச் சரித்திரத்திலுள்ள ஒரு குறிப்பிடத்தக்க உதாரணமாகும். அவளைப் பற்றிக் கிப்பன் பின்வருமாறு எழுதுகிறார்: 'எதிர்காலச் சந்ததிகளைப் பெறவேண்டும் என்பதற்காகத் தவிர அவள் கணவனின் தழுவல்களை ஏற்றுக்கொள்ளுவதில்லை. அவளுடைய நம்பிக்கை பலிக்காவிட்டால் மறு மாதத்தில் மீண்டும் தன் பரிசோதனையைச் செய்வாள்.'"—பியாரிலால்.

உயிரைச் சிருஷ்டிக்க வல்ல ஒரு பொருளைச் சரியாகக் காப்பாற்றி வைத்தால், இணையற்ற ஒரு சக்தியாக அதை நிச்சயமாக மாற்ற முடியும். இந்த சாஸ்திரத்தின் உண்மையை யாரும் தம் சொந்த அனுபவத்தின் மீது பரீட்சித்துப் பார்க்கலாம். இந்த விதி ஆண்களைப் போலவே பெண்களுக்குங் கூடப் பொருந்தும். ஆனால், மனத்திற்குள் காம இச்சைகளை வைத்துக்கொண்டு, அவை வெளியே தெரியாமல் இருக்கவேண்டும் என்று நாம் ஆசைப்படுவதுதான் இதிலுள்ள உண்மையான சங்கடம். இதன் பலனாக, நமது உடலும், உள்ளமும் அடியோடு சிதறுண்டு போகின்றன. கீதை சொல்லுவது போல், நமது வாழ்க்கையே ஒரு பொய்யாக அல்லது வெளிவேஷத்தின் சின்னமாக அமைந்துவிடுகிறது.

17

கருத்தடை முறைகளுக்கு ஆதரவாக

ஒரு நிருபர் எழுதுகிறார் :

"........கொடிய விலங்குகள் தமது உடல்களைக் காப்பாற்றிக்கொள்ளத்தான் பச்சை மாமிசத்தைத் தின்கின்றனவே தவிர, ருசியினால் அல்ல என்பதை நாம் அறிவோம். இயற்கையாகவே ஒரு புணர்ச்சிப் பருவம் இருக்கிறதென்பதையும், அதைத் தாண்டி விலங்குகள் புணர்ச்சியில் ஈடுபடுவதில்லை யென்பதையும் நாம் அறிவோம். ஆனால், நமது தத்துவஞானி நீட்ஷே சொல்வதுபோல், இயற்கையாகவே 'முழுக் கலைஞனாக இருக்கும் ஒருவனுக்கு இது தகுதியுள்ளதாகாது.' பிரஜோற்பத்தி ஆசை இல்லாதபோது புணர்ச்சியை நிறுத்திக் கொண்டுவிட வேண்டும் அல்லது பிரஜோற்பத்திக்காகத்தான் புணர்ச்சியில் ஈடுபட வேண்டும் என்று சொல்லுவது, நமது தத்துவ ஞானி சொல்லுவதுபோல மனிதனுடைய கலை உணர்ச்சியைக் கவர முடியாத வறட்டுக் கருத்தாகும். ஆகையால், இனத்தைப் பெருக்கவேண்டும் என்ற விருப்பத்துடன் சம்பந்தமில்லாத வேறுவிதமான காதலும் மனிதனுக்கு இருக்கிறது என்பதை ஹேவ்லக் எல்லிஸ், மேரி ஸ்டோப்ஸ் போன்ற நிபுணர்கள் தெளிவாக்கியிருக்கிறார்கள். இது உள்ளத்தில்தான் தோன்றுகிறது என்றாலும், உடல் சேர்க்கை இல்லாவிட்டால் பூர்த்தியாவதில்லை. உடலில்தான் உள்ளம் இருக்கிறதென்ற நிலைமை உள்ள வரையில், இப்படித்தான் இருக்கமுடியும். இத்தகைய

சேர்க்கையின் பலனைச் சமாளிப்பது முற்றிலும் வேறு பிரச்னையாகும். இதற்குத்தான் கருத்தடை இயக்கம் வழிகாட்டுகிறது. புலனடக்கம் என்பது, உள்ளத்தின் தொழிலையே மாற்றி அமைப்பதைத் தவிர வேறு ஒன்றும் இல்லை. இப்படிப் புறக்கட்டுப்பாடுகளின்மூலம், உள்ளத்தின் தொழிலை மாற்றி அமைத்துவிட்டால், எதிர் பார்க்கும் பலன் கிடைக்குமா என்பது நிச்சயமில்லை. உறுதியான மனேதத்துவ அடிப்படை இல்லாமல் பிரஜோற்பத்தியைக் கட்டுப்படுத்தும் இயக்கமும் கோரிய பலனையளிக்காது......''

கண்டனங்கள், வசவுகள், குத்தல்கள் ஆகியவை இல்லாத எந்தக் கடிதத்தையும் நான் சந்தோஷத்துடன் பிரசுரிப்பதைப் போலவே இதையும் பிரசுரிக்கிறேன். வாசகர்கள் ஒரு முடிவுக்கு வருவதற்கு இரு தரப்பு வாதங்களையும் அறிய வேண்டும். விஞ்ஞான ரீதியானது, நன்மையளிக்கக் கூடியது என்று சொல்லப்படுவதும், பல பிரபலஸ்தர்களின் ஆதரவைப் பெற்றதுமான ஒரு கருத்தில் உள்ள நல்லதைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும் என்று நான் எவ்வளவோ விரும்பியபோதிலும், ஏன் அது எனக்கு வெறுப்பளிக்கிறது என்று அறிய எனக்கே ஆவலாக இருக்கிறது.

மணமானவர்கள் புணர்ச்சியில் ஈடுபடுவது, அதனளவிலும் நல்லது, அவர்களுக்கும் நன்மை செய்யவல்லது என்பது எனக்குத் திருப்தியளிக்கும் முறையில் ருசுப்பிக்கப்படவில்லை. என்னுடைய அனுபவமும், என்னுடைய பல நண்பர்களின் அனுபவங்களும் இதற்கு நேர்மாருயிருக்கின்றன. மனத்திற்கோ, ஆன்மிகத்திற்கோ, உடலுக்கோ எங்களில் யாரும் இதனல் நன்மை பெற்றதாக எனக்குத் தெரியவில்லை. க்ஷண நேரப் பரபரப்பும், திருப்தியும் இருந்தன என்பது உண்மையே. ஆனல், எப்போதும் இதைத் தொடர்ந்து தளர்ச்சிதான்

ஏற்பட்டது. தளர்ச்சி தீர்ந்தவுடன் மீண்டும் புணர்ச்சியில் ஆசை ஏற்பட்டது. எப்போதுமே, நான் மனச்சாட்சிக்கு விரோதமில்லாமல் உழைப்பவன். ஆனால், இந்த ஆசை என் வேலையில் தலையிட்டது எனக்கு நன்றாக ஞாபகம் இருக்கிறது. இந்தக் குறைபாட்டை நான் உணர்ந்ததுதான், என்னைப் புலனடக்கப் பாதையில் சேர்த்தது. நீண்ட காலம் அதிகமாக நான் நோய் வாய்ப்படாமல் இருந்ததற்கும், அசுர வேலை என்று நேரில் பார்த்தவர்கள் கூறும் அளவுக்கு நான் செய்துள்ள வேலைகளுக்கும் புலனடக்கந்தான் காரணம் என்பதில் எனக்குச் சந்தேகமே இல்லை.

தாம் படித்தவற்றை இந்த நண்பர் தவறாகப் பிரயோகம் செய்திருக்கிறார் என்றே நான் அஞ்சுகிறேன். மனிதன் ஒரு கலைஞன், சிருஷ்டிகர்த்தா என்பதில் சந்தேகமில்லை. அழகும், வர்ண ஜாலங்களும் அவனுக்கு வேண்டும் என்பதிலும் சந்தேகமில்லை. மனிதனிடமுள்ள கலையும், சிருஷ்டித் தன்மையும், புலனடக்கத்தில் கலையையும், மக்கட்பேற்றை விரும்பாத புணர்ச்சியில் அவலட்சணத்தையும் காண அவனுக்குக் கற்றுக் கொடுத்திருக்கின்றன. ஏதேதோ வர்ணங்கள் சேர்ந்த ஒரு குவியலில் அழகு இல்லை என்பதையும், ஒவ்வோர் உணர்வையும் திருப்தி செய்வதில் நன்மை இல்லை என்பதையும், பாகுபடுத்தித் தெரிந்துகொள்ளுவதற்கு அவனிடம் உள்ள கலை உணர்ச்சி உதவி செய்கிறது. பலனுள்ள காரியங்களில்தான் ரஸனையைக் காணவேண்டும் என்று அவனுடைய கலைக் கண்கள் கற்றுக் கொடுத்திருக்கின்றன. நம்மில் சிலர், இன்னும் சாப்பிட வேண்டுமென்பதற்காகவே சாப்பிடுகிறோம். ஆனால், அப்படியில்லாமல், உயிரை வைத்துக்கொண்டிருப்பதற்காகவே சாப்பிட வேண்டும் என்பதை மனிதன் இன வளர்ச்சியின் ஆரம்பக் கட்டத்திலேயே கற்றுக் கொண்டான்.

வாழ்க்கை வாழ்வதற்கே என்பதில் அழகோ, ஆனந்தமோ இல்லை என்றும், மனிதர்களுக்குச் சேவை செய்து அதன் மூலம் கடவுளுக்குச் சேவை செய்வதற்கே வாழவேண்டு மென்றும் அடுத்த கட்டத்தில் தெரிந்துகொண்டார்கள்; பின்னர், புணர்ச்சியில் உள்ள இன்பத்தைப்பற்றி அவன் சிந்தித்துப் பார்த்தபோது, மற்ற எல்லா இந்திரியங் களையும் போலவே, இந்த ஜனன இந்திரியத்திற்கும் உபயோகமும் உண்டு, துஷ்பிரயோகமும் உண்டு என் பதை அறிந்தான். பிரஜோற்பத்தி செய்வதுதான் அதனு டைய உண்மையான தொழில்; பிரஜோற்பத்தி செய்வ துடன் நிறுத்திக்கொள்ளுவதுதான் அதைச் சரியானபடி உபயோகிப்பதாகும் என்பதையும் உணர்ந்தான். வேறு எதற்கும் அதை உபயோகிப்பது அவலட்சணமானது என்பதைக் கண்டான். மேலும் அது தனிப்பட்டவருக்கு மட்டுமின்றி, இனத்திற்கே கடும் விளைவுகளை உண்டாக் கக்கூடியது என்பதையும் கண்டான். இந்த வாதத்தை நான் நீட்டிக்கொண்டே போகவேண்டிய அவசியமில்லை.

தன்னுடைய தேவைகளை மனிதன் கலையாக்குகிறான் என்று நண்பர் சொல்லுவது சரிதான். புதிது புதிதாகக் கண்டுபிடிப்பதற்குத் தூண்டுவதும் தேவைதான்; கலை யுணர்விற்குத் தூண்டுவதும் தேவைதான். ஆகவே, தேவையை ஆதாரமாகக் கொள்ளாத கலை விஷயத்தில் நாம் உஷாராயிருக்கவேண்டும்.

நாம் வேண்டுமென்று ஆசைப்படும் ஒவ்வொன் றிற்குமே தேவை என்ற உயர்ந்த பெயரைக் கொடுத்து விடக்கூடாது. மனித வாழ்வே ஒரு நன்னடத்தைச் சோதனைதான். இந்தச் சோதனைக் காலத்தில், தீய சக்தி களும், நல்ல சக்திகளும் அவன்மீது மோதுகின்றன. எப்போதும் அவன் ஆசைக்கு இரையாகிவிடக் கூடிய அபாயத்தில் இருக்கிறான். இந்த ஆசைகளை எதிர்த்துப் போராடி மனிதன் தன்னுடைய ஆண்மையை ஸ்தாபிக்க

வேண்டும். தன்னுடைய கற்பனையிலுள்ள வெளி விரோதி களுடன் போராடிவிட்டு, தன்னுள்ளிருக்கும் எண்ணற்ற விரோதிகள் விஷயத்தில் செயலற்றிருப்பவன் அல்லது அந்த விரோதிகளை நண்பர்கள் என்று தவருக நினைப்ப வன் வீரனல்ல.......

இயற்கை என்ற பதத்தை நண்பர் தவருக உபயோ கிக்கிருர்போல் தோன்றுகிறது. இயற்கையைப் பின் பற்றி நடக்கவேண்டும் என்று மனிதனைக் கேட்கும்போது, ஊர்வனவோ அல்லது மிருங்களுக்கெல்லாம் அரசனுகிய சிங்கமோ செய்வதைப் பின்பற்றும்படி கேட்பதாக அர்த்தமில்லை. மனிதனுடைய இயற்கையான உயர் குணங்களை ஆராய வேண்டுமென்பதே அர்த்தம்; அதா வது, தன்னைத் திருத்திக் கொள்ளுவதற்கு மனிதனிடம் உள்ள இயல்பை ஆராயவேண்டும். இந்த இயல்பு என்ன என்று அறிவதற்கு ஒருகால் பெரும் முயற்சிகள் அவசி யமாயிருக்கலாம். இந்தக் காலத்தில் பழைய காலத்துப் போதகர்களைப்பற்றிக் குறிப்பிடுவது அபாயகரமானது. நீட்ஷேயையோ, பிரஸ்னேபனிஷத்தையோ கூட நண்பர் இங்கே கொண்டுவந்திருக்க வேண்டியதில்லை. என்னைப் பொறுத்தமட்டிலும் இந்த விஷயம், மேற்கோள் கட்டத் தைத் தாண்டிவிட்டது. இப்போது விவாதத்தில் இருக் கும் விஷயத்தைப்பற்றிக் காரண அறிவு என்ன கூறு கிறது? பிரஜோற்பத்தி செய்வதற்கு மட்டுந்தான் ஜன னேந்திரியத்தை உபயோகிக்கவேண்டும்; வேறு எதற் காகவும் அதை உபயோகிப்பது துஷ்பிரயோகமாகும் என்பது சரியா? இல்லையா? அது சரிதான் என்ருல், சரியான உபயோகத்தில் வெற்றி பெறுவதிலோ, தவருன உபயோகத்தைத் தவிர்ப்பதிலோ உள்ள எந்தக் கஷ்ட மும் விஞ்ஞான ரீதியில் ஒன்றைத் தேடிச் செல்பவரைத் திகைக்க வைக்கக்கூடாது.

—'ஹரிஜன்' - 4—4—1936

18

மீண்டும் புலனடக்கம்

"புலனடக்கம் பற்றிச் சமீபத்தில் நீங்கள் எழுதிய கட்டுரைகள் பெரிய பரபரப்பை உண்டாக்கியிருக்கின்றன. உங்களுடைய கருத்துக்களை ஆதரிப்பவர்களுக்கு, வெகு காலம் புலனடக்கத்தை அனுஷ்டிப்பது கஷ்டமாக இருக்கிறது. உங்களுடைய அனுபவத்தையும் பழக்கத்தையும் கொண்டு மனிதவர்க்கம் முழுவதையுமே நீங்கள் மதிப்பிடுகிறீர்கள் என்று அவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். ஒரு பூரண பிரம்மச்சாரி எப்படி இருக்கவேண்டுமோ அப்படி நீங்களும் இல்லை என்பதை நீங்களே ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறீர்கள். ஏனெனில், உங்களுக்கும் மிருக உணர்ச்சி இல்லாமலில்லை. மணமான தம்பதிகளுக்கு இவ்வளவு குழந்தைகள்தான் இருக்கவேண்டும் என்று கட்டுப்படுத்துவது அவசியம் என்பதை நீங்கள் ஒப்புக்கொள்ளுவதால், மனிதர்களில் பெரும்பாலோருக்குள்ள அனுபவ சாத்தியமான ஒரே வழி கருத்தடைக் கருவிகளை உபயோகிப்பதுதான்."

இவ்வாறு ஒரு நண்பர் எழுதியிருக்கிறார்.

என் சொந்தக் குறைபாடுகளை நானே ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறேன். புலனடக்கமா அல்லது கருத்தடைக் கருவிகளா என்ற விஷயத்தில் முடிவுகூற அவைதான் என்னுடைய தகுதி. உலகத்திலுள்ள பெரும்பாலோரைப்போல் நானும் மனிதன்தான் என்பதையும், எனக்கு அசாதாரணமான வரப்பிரசாதம் எதுவும் இல்லை என்பதையும், என்னுடைய பலவீனங்கள் நன்றாகக் காட்டுகின்றன. நான் புலனடக்கத்தை அனுஷ்டிக்க ஆரம்பித்த

காரணமும் சாதாரணமானதுதான். அதாவது, தேசம் அல்லது மனித வர்க்கத்திற்குச் சேவை செய்வதற்காகப் பிரஜோற்பத்தியைக் கட்டுப்படுத்தவேண்டும் என்ற ஆசைதான், தன்னுடைய தேசம் அல்லது மனித வர்க்கத்திற்குச் சேவை செய்யவேண்டும் என்ற கண் காணுத ஓர் ஆசையைவிட ஒரு பெரிய குடும்பத்தைக் காப்பாற்றச் சக்தி இல்லை என்ற நிலைமை பிரஜோற்பத்தியைக் கட்டுப் படுத்துவதற்கு இன்னும் பெரிய தூண்டுகோலாக இருக்கவேண்டும். முப்பத்தைந்து ஆண்டுகளாக நான் வெற்றியுடன் புலனடக்கத்தை அனுஷ்டித்து வந்திருந் தும்கூட என்னுள் இருக்கும் மிருக இச்சை விஷயத்தில் இன்னும் எச்சரிக்கையாக இருக்கவேண்டி யிருக்கிறது என்ருல், நான் ஒரு சர்வ சாதாரணமான மனிதன் என் பதையே அது நன்கு எடுத்துக் காட்டுகிறது. ஆகையால், எனக்குச் சாத்தியமாக இருந்து வருவது, வேண்டிய முயற்சியைச் செய்யத் தயாராயுள்ள எந்த மனிதனுக்கும் சாத்தியமே என்று நான் சொல்லுகிறேன்.

சாதாரண மனிதர்கள் புலனடக்கத்தை அனுஷ்டிக்க முடியாது என்று கருத்தடையை ஆதரிப்பவர்கள் சொல் லுவதில்தான் அவர்களுடன் எனக்குத் தகராறு. அவர் களுக்கு அது சாத்தியமாயிருந்தாலும் அவர்கள் அப்படிச் செய்யக்கூடாதென்றுகூடச் சிலர் சொல்லுகிருர்கள். தமது துறையில் அவர்கள் பிரபலஸ்தர்களாக இருக்க லாம். ஆயினும், அவர்கள் புலனடக்கத்தின் சாத்தியக் கூறுகளைப்பற்றிய அனுபவம் இல்லாமல் பேசுகிருர்கள் என்பதே என்னுடைய தாழ்மையான திட நம்பிக்கை யாகும். மனித உள்ளம் இவ்வளவுதான் செய்யமுடியும் என்று வரையறுப்பதற்கு அவர்களுக்கு உரிமை இல்லை. இம்மாதிரி விஷயங்களில் என்னைப் போன்ற ஒரு தனி மனிதனின் நிச்சயமான சாட்சியத்தை நம்பலாம் என்ருல், அதற்கு நிச்சயமாக இன்னும் அதிக மதிப்பு உண்டு.

எல்லோரும் என்னை 'மகாத்மா' என்று சொல்லுவதால் என்னுடைய சாட்சியம் பிரயோசனமில்லை என்று தள்ளி விடுவது, ஒரு முக்கியமான பரிசீலனையில் முறையாகாது.

ஒரு சகோதரி இன்னும் அதிக மதிப்புள்ள ஒரு வாதத்தைக் கூறுகிறார்: "கருத்தடைக் கருவிகளை ஆதரிப்பவர்களாகிய நாங்கள், சமீபத்தில் வந்தவர்கள்தாம். புலனடக்கம் வேண்டும் என்று சொல்லுபவர்கள், எவ்வளவோ தலைமுறைகளாக, ஆயிரக் கணக்கான வருடங்களாக அதைச் சொல்லி வந்திருக்கிறார்கள். நீங்கள் சாதித்திருப்பது என்ன? புலனடக்கத்தை உலகம் கற்றுக்கொண்டு விட்டதா? அளவுக்கு மேற்பட்ட சுமையைத் தாங்கிக்கொண்டிருக்கும் குடும்பங்களின் தொல்லைகளைத் தீர்க்க நீங்கள் என்ன செய்திருக்கிறீர்கள்? புண்பட்ட தாய்மையின் அவலக் குரலை நீங்கள் கேட்டிருக்கிறீர்களா? இப்போதுகூட நீங்கள் வேலை செய்வதற்கு இடம் இருக்கிறது. புலனடக்கத்தை நீங்கள் பிரசாரம் செய்வதை நாங்கள் பொருட்படுத்தவில்லை. வேண்டாத நிலையில் கணவன்மார் நெருங்குவதிலிருந்து ஒருகால் நீங்கள் மனைவிகளைக் காப்பாற்ற முடிந்தால் நீங்கள் வெற்றி பெறவேண்டும் என்றுகூட நாங்கள் ஆசி கூறுவோம். மனிதர்களிடையே சகஜமாக உள்ள பலவீனங்கள் அல்லது பழக்கங்களைக் கவனித்துச் சரியாக உபயோகித்தால், அநேகமாக எப்போதும் தவறாமல் இருக்கும் எங்களுடைய முறைகளை நீங்கள் ஏன் கண்டிக்க வேண்டும்?"

குழந்தைகளின் எண்ணிக்கை அதிகமாகிக் கொண்டே இருப்பதனால் எப்போதும் வறுமையிலுள்ள குடும்பங்களிடம் அனுதாபம் கொண்ட ஒரு சகோதரியின் மன வேதனைதான் கண்டனமான இந்தக் கடிதத்திற்குக் காரணம். மனிதர்களின் துயரக் குரல் கல்நெஞ்சங்களை

யும் கரைத்துவிடுகிறது என்பதை அறிந்திருக்கிறோம். உயர்ந்த உள்ளம் படைத்த சகோதரிகளை அது தொடாமல் இருக்குமா? ஆனால், நிலைதவறிப் போய்விட்டால் ஜலத்தில் மூழ்குபவன் துரும்பைக்கூடப் பற்றிக்கொள்ளுவதைப் போல், இம்மாதிரி வேண்டுகோள்கள் தவறான பாதையில் கொண்டுபோய் விட்டுவிடக் கூடும்.

மதிப்புகள் வேகமாக மாறிக்கொண்டு வரும் காலத்தில் நாம் வாழ்கிறோம். சாவதானமான பலன்கள் நமக்குத் திருப்தியளிப்பதில்லை; நம் சாதிக்காரர்கள் அல்லது நமது தேசத்தவர்களின் க்ஷேமத்துடன் மட்டுங்கூட நாம் திருப்தியடைவதில்லை. மனித வர்க்கம் முழுவதையுமே பற்றி நாம் நினைக்கிறோம் அல்லது நினைக்கவேண்டும் என்று விரும்புகிறோம். மனித வர்க்கம் தனது லட்சியத்தை நோக்கிச் சென்றுகொண்டிருக்கும் பாதையில் இதெல்லாம் அபாரமான முன்னேற்றமே.

பொறுமையை இழப்பதனாலோ அல்லது பழமையானது என்பதற்காகப் பழமையானதை யெல்லாம் நிராகரிப்பதனாலோ மனிதனின் கஷ்டங்களுக்குப் பரிகாரம் கண்டுவிட முடியாது. நாம் சிலவற்றைப் பற்றிக் கனவு கண்டு, அதில் உற்சாகம் காட்டுகிறோம். அதேமாதிரி நம் முன்னோர்களும் கனவு கண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய கனவு ஒருகால் அவ்வளவு தெளிவானதாக இல்லாமல் இருந்திருக்கலாம். இம்மாதிரிக் கஷ்டங்களுக்கு அவர்கள் சொன்ன பரிகாரம், எதிர்பாராத அளவுக்கு விரிவடைந்து விட்டதுபோல் தோன்றும் நிலைமைக்கும் பொருத்தமானதாக இருப்பது சாத்தியமே.

என்னுடைய சொந்த அனுபவத்தின் மீது நான் சொல்லுவது என்ன வென்றால், சத்தியம், அகிம்சை என்பவை குறிப்பிட்ட சிலருக்காக மட்டும் அல்ல, மனித வர்க்கம் முழுவதற்குமே அவை பொருந்தும். அதைப்

போலவே, புலனடக்கம் என்பதும் சில 'மகாத்மா'க்களுக்கு மட்டுமல்ல, மனித வர்க்கம் முழுவதற்குமேதான். பலர், உண்மையற்றும் முரட்டுத்தனமாகவும் இருக்கலாம். அதற்காக மனித வர்க்கம் தனது தரத்தைக் குறைத்துக் கொண்டுவிட முடியாது. அதேபோல், பெரும்பாலோர் புலனடக்கத்தை அனுஷ்டிக்காவிட்டால் கூட, நமது தரத்தைக் குறைத்துவிடக் கூடாது.

சிரமமான ஒரு வழக்கில் விவேகமுள்ள ஒரு நீதிபதி தவறான தீர்ப்பை அளித்துவிடமாட்டார். தன்னைக் கல்நெஞ்சன் போல அவர் காட்டிக்கொள்ளுவார். ஏனெனில், தவறான தீர்ப்பு அளிக்காமல் இருப்பதில்தான் உண்மையான கருணை இருக்கிறது என்பதை அவர் அறிவார்.

அழியக்கூடிய உடலின் பலவீனங்களை, உடலுக்குள்ளிருக்கும் அழியாத் தன்மை வாய்ந்த ஆன்மாவின் மீது சுமத்தக் கூடாது. ஆன்மாவை ஆளும் விதிகளுக்குத் தகுந்தாற்போல் உடலை நாம் சீர்படுத்தவேண்டும். மாற்ற முடியாத இந்த விதிகள் ஒரு சிலவே. மனித குடும்பம் முழுவதுமே இதைப் புரிந்துகொண்டு பின்பற்ற முடியும் என்பதுதான் என்னுடைய தாழ்மையான அபிப்பிராயம். எந்த அளவில் பின்பற்றுவது என்பதில் அபிப்பிராய பேதங்கள் இருக்கும். ஆனால், அவற்றைப் பின்பற்ற வேண்டும் என்பதில் அபிப்பிராய பேதம் இராது. நமக்கு நம்பிக்கை இருந்தால், அதை இழந்து விடமாட்டோம். ஏனெனில், மனித வர்க்கம் தன்னுடைய லட்சியத்தை அடைவதற்கு அல்லது லட்சியம் கண்ணுக்குத் தெரியக் கூடிய அளவில் அதன் அருகில் போய்ச் சேருவதற்கு லட்சக் கணக்கான வருடங்கள் ஆகக்கூடும். ஜவாஹர்லாலின் பாஷையில் சொல்லுகிறேன் : நம்முடைய லட்சியக் கொள்கை சரியானதாக இருக்கட்டும்.

இந்தச் சகோதரியின் அறைகூவலுக்கு இன்னும் பதிலளிக்கப்பட வில்லை. 'புலனடக்க வாதிகள்' சோம்பிக் கிடக்கவில்லை. அவர்கள் தம்முடைய பிரசாரத்தைச் செய்துகொண்டுதான் இருக்கிறார்கள். கருத்தடை முறைகளுக்கும், அவர்களுடைய முறைகளுக்கும் வித்தியாசம் இருப்பது போல், அவர்களுடைய பிரசாரமும் வேறு விதமாகத்தானிருக்கும். 'புலனடக்கக்காரர்' களுக்கு வைத்தியசாலைகள் தேவையில்லை. அவர்கள் தம்முடைய பரிகாரத்தை விளம்பரம் செய்ய முடியாது. ஏனெனில், அது விற்கக்கூடிய அல்லது கொடுக்கக்கூடிய ஒரு பொருளல்ல. ஆனால், கருத்தடைக் கருவிகளை ஆட்சேபிப்பதும், அவைகளை உபயோகிக்கக் கூடாது என்று ஜனங்களை எச்சரிப்பதும், அவர்களுடைய பிரசாரத்தின் ஒரு பகுதியே. அவர்கள் ஆக்ககரமாகச் செய்யக் கூடியது எப்போதுமே இருக்கிறது. ஆனால், இயற்கையாகவே பார்க்கவோ, உணரவோ முடியாத நிலையில் அது இருக்கிறது. புலனடக்கப் பிரசாரம் எப்போதுமே நிறுத்தி வைக்கப்படவில்லை. செயலில் நடத்திக் காட்டுவது தான் சிறந்த உதாரணம். புலனடக்கத்தை வெற்றிகரமாக அனுஷ்டிக்கும் யோக்கியமான மனிதர்களின் தொகை எவ்வளவுக்கு எவ்வளவு அதிகமாகிறதோ, அவ்வளவுக்கு அவ்வளவு அந்தப் பிரசாரமும் பலனுள்ளதாகிறது.

—'ஹரிஜன்' – 30—5—1936

19

புலனடக்கத்தின் மூலம் பிரஜோற்பத்திக் கட்டுப்பாடு

பின் கண்ட கடிதம் நீண்ட நாட்களாக என் கடிதக் கட்டில் கிடந்து வருகிறது :

"பிரஜோற்பத்திக் கட்டுப்பாடு என்ற வெறி இப் போது உலகம் முழுவதிலும் பரவியிருக்கிறது; இந்தியா வும் அதற்கு விலக்கல்ல. புலனடக்கத்தை ஆதரித்து நீங்கள் எழுதும் கட்டுரைகளை நான் கவனமாக வாசித்து வருகிறேன். அதில் எனக்கு நம்பிக்கை உண்டு. சமீபத் தில் அகமதாபாத்தில் 'பிரஜோற்பத்திக் கட்டுப்பாட்டுச் சங்கம்' ஒன்று ஆரம்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆண்களும், பெண்களும் அளவு கடந்து இச்சையைப் பூர்த்தி செய்து கொள்ளுவதற்குச் சௌகரியமாக இந்தச் சங்கத்தினர் நவீனக் கருத்தடைக் கருவிகள் உபயோகிப்பதை ஆதரிக் கிறார்கள்.

"விருத்தாப்பியம் அடைந்துவிட்ட நல்ல மனிதர்கள், மனித இனத்தின் ஜீவசக்தியையே உறிஞ்சிவிடக் கூடிய தன்மையுள்ள ஓர் இயக்கத்தை ஆதரிப்பது எனக்கு விசித்திரமாகவே படுகிறது. தங்களுடைய லட்சியத்தை அடைவதற்கு, இந்த நண்பர்கள் 'பிரஜோற்பத்திக் கட்டுப்பாட்டுச் சங்கம்' ஆரம்பிப்பதற்குப் பதிலாகப் 'புலனடக்கச் சங்கம்' என்று ஒன்று ஆரம்பித்திருந்தால் எவ்வளவு நன்றாயிருக்கும்! நீங்கள் குஜராத்துக்கு விஜயம் செய்யும்போது இந்த விஷயத்தில் சற்றுக் கவனம் செலுத்தி, குஜராத் பெண்மணிகளுக்கு ஒளியைக்

காட்டவேண்டும் என்று உங்களைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

"தங்கள் பிழைப்புப் போய்விடும் என்ற பயத்தினல் நமது டாக்டர்களும், வைத்தியர்களும் புலனடக்கத்தை வற்புறுத்துவதில்லை. இந்தப் புது வெறி தங்கு தடை இல்லாமல் இப்படியே அனுமதிக்கப்பட்டால் முடிவில் இது சமூகத்தைத் தன்னழிவில்தான் கொண்டு போய் விடும் என்பதை அவர்கள் உணரவில்லை போல் தோன்றுகிறது. நிச்சயமான பரிகாரமாகிய புலனடக்கத்தைச் சரியான காலத்தில் பின்பற்ற ஆரம்பித்தால்தான் சமூகத்தைத் அதன் அழிவினின்றும் காப்பாற்ற முடியும். கருத்தடைக் கருவிகளை விரிவான அளவில் உபயோகிப்பது மிதமிஞ்சிய போகத்திலும் துஷ்பிரயோகத்திலும் தேசத்தை ஆழ்த்திவிடும்; இதன் பலனுக எண்ணற்ற வியாதிகளும், கஷ்டங்களும் ஏற்படுவதைத் தவிர்க்க முடியாது."

சமீபத்தில் நான் சில நாட்கள் அகமதாபாத்துக்கு விஜயம் செய்திருந்தபோது, இந்த நண்பர் சொன்ன யோசனைப்படி நடப்பதற்கு எனக்குச் சந்தர்ப்பம் கிடைக்கவில்லை. ஆனல், என்னுடைய திடமான கருத்துக்கள் யாவருக்கும் தெரியும். எங்கெங்கு கருத்தடை முறைகள் வேரூன்றி யுள்ளனவோ ஆங்கெல்லாம் பெருந்தீமைகள் ஏற்பட்டிருப்பது கண்கூடு. ஆனல், கருத்தடை முறைகளை ஆதரிப்பவர்கள் இதை உணரவில்லை. ஏனெனில், இச்சாபூர்த்தி நல்லதென்றே அவர்கள் நினைக்கிருர்கள். கருத்தடை முறைகளைப் பரப்புவது தார்மிக ரீதியில் விரும்பத்தக்கதே என்றும் அவர்கள் தமக்குத் தாமே முடிவு செய்துகொண்டுவிட்டார்கள்.

ஆண்களும் பெண்களும் அளவுகடந்து இச்சையைப் பூர்த்தி செய்துகொள்ளுவதற்குச் சௌகரியமாக, அகமதாபாத் சங்கம் நவீனக் கருத்தடைக் கருவிகளை ஆதரிக்கிறதென்று இந்த நண்பர் சொல்லுவது மிகைப் படுத்தப்பட்டதாகும் என்று அஞ்சுகிறேன். ஆனல், அந்தச் சங்கத்தை ஆரம்பித்தவர்களின் நோக்கம் நல்லதாயிருக்கலாமென்ருலும், அவர்களுடைய நடவடிக்கைகள் புலன் நுகர்ச்சி என்ற தீமையை அதிகமாக்குவதில்தான் முடியும். மேட்டிலிருந்து பள்ளத்திற்குத் தண்ணீர் பாய்வதுபோல், கருத்தடைக் கருவிகளை உபயோகிப்பது, புலன் நுகர்ச்சி என்ற பள்ளத்தில்தான் கொண்டு போய்த் தள்ளும்.

பிழைப்புப் போய்விடுமே என்ற பயத்தினுல்தான் நமது டாக்டர்களும், வைத்தியர்களும் புலனடக்கத்தைப் போதிக்க வில்லை என்று இந்த நண்பர் சொல்லுவதும் நியாயமற்றதாகவே எனக்குத் தோன்றுகிறது. உண்மை என்ன வென்ருல், புலனடக்கம் என்பது வைத்திய சாஸ்திரத்திற்குப் புறம்பான விஷயம் என்றே இதுவரையில் அவர்கள் கருதி வந்திருக்கிருர்கள். ஆனல், அவர்களுடைய மனப்பான்மையிலும் ஒரு நல்ல மாறுதலுக்கான அறிகுறிகள் காணப்படுகின்றன. வியாதியின் காரணத்தைக் கண்டுபிடித்து, அதைச் சொஸ்தப்படுத்துவதே வைத்திய சாஸ்திரத்தின் குறிக்கோள். இந்தப் பாதையில் அவர்கள் நாணயத்துடன் ஆராய்ச்சி செய்தால், புலன் நுகர்ச்சியும் புலனடக்க மின்மையுந்தாம் பல வியாதிகளுக்கு மூலகாரணம் என்பதைக் கடைசியில் உணரவே செய்வார்கள். ஏனெனில், அறிவும், ஆற்றலும் விருத்தியாக ஆக, வியாதிகளைச் சொஸ்தப்படுத்துவதை விட அவற்றின் மூலகாரணங்களை அகற்றி வியாதிகளைத் தடுப்பதே முக்கியம் என்று சமூகம் மேலும் மேலும் வற்புறுத்த ஆரம்பித்துவிடும். புலனடக்கம் என்ற ஆரம்ப

விதியைப் பின்பற்ற நாம் கற்றுக்கொண்டாலொழிய அடியோடு வியாதிகளை ஒழித்துவிடுவது என்பது முற்றும் அசாத்தியம். இந்த உண்மை வெட்ட வெளிச்சமாயிருக்கிறது. ஆகவே, ஜனங்கள் இதை உணருவதற்கு அதிகக் காலம் ஆகாது. இது உணரப்பட்டவுடன், ஆரோக்கிய வாழ்வுக்கு, புலனடக்கம், கட்டுப்பாடுகள் ஆகியவை அவசியம் என்று வைத்தியர்களும் அதிகமாக வற்புறுத்த ஆரம்பித்துவிடுவார்கள். கருத்தடைக் கருவிகளையும், அவற்றின் உபயோகத்தையும் பரப்புவதனுல் புலன் நுகர்ச்சி, துஷ்பிரயோகம் ஆகியவையும், அவற்றுடன் தவிர்க்க முடியாதவாறு இணைந்திருப்பவையான இன்னல்களும், வியாதிகளுந்தாம் வளரும் என்பதை அகமதாபாத் பிரஜோற்பத்திக் கட்டுப்பாட்டுச் சங்கம் உணர வேண்டும். ஆகவே, இந்தச் சங்கத்தினர் தம்முடைய காலத்தையும், சக்தியையும், புலன் நுகர்ச்சியின் தீமைகளைக் கண்டுபிடிப்பதில் செலவிட்டு, பிரஜோற்பத்திக் கட்டுப்பாட்டுக்குப் புலனடக்கந்தான் இயற்கையான வழி என்று நமது பெண்கள் உணரும்படி செய்தால், தங்களுடைய லட்சியத்தை அடைவதற்கு அதுதான் துரிதமானதும், சிறந்ததுமான மார்க்கம் என்பதை அறிவார்கள்.

—'ஹரிஜன்' – 12—12—1935

20

உண்மையாயின் அதிசயமே

காலையிலும், மாலையிலும் உலாவப் போகும்போது, பொது நலன் சம்பந்தப்பட்ட விஷயங்களைப் பற்றி, நானும் கான்சாகிப்* அப்துல் கபார்கானும் அடிக்கடி பேசுவதுண்டு. எல்லைப்புறப் பிரதேசங்களில் காபூல் வரையிலும், அதைத் தாண்டியுங்கூட அவர் பிரயாணம் செய்திருக்கிறார். எல்லைப்புற மலை வகுப்பினரைப்பற்றி அவருக்கு நன்றாகத் தெரியும். இந்த எளிய மக்களின் பழக்க வழக்கங்களைப்பற்றி அடிக்கடி அவர் என்னிடம் சொல்லுகிறார். நாகரிகம் என்று சொல்லப்படுவதனால் தீண்டப்படாத இந்த மலைவகுப்பினர் சோளம், பார்லி ரொட்டி, துவரை ஆகியவைகளையே முக்கிய உணவாகக் கொண்டுள்ளார்கள் என்றும், எப்போதாவது மோரும் சாப்பிடுகிறார்கள் என்றும் அவர் கூறுகிறார். எப்போதாவது அபூர்வமாகத்தான் அவர்களுக்கு இறைச்சி கிடைக்கிறது. அவர்கள் திடகாத்திரமானவர்கள் என்பது யாவரும் அறிந்ததே. திறந்த வெளிகளில் அவர்கள் வாழ்க்கை நடத்துவதும், உத்வேகம் அளிக்கும் சீதோஷ்ண நிலைமையும்தான் இதற்குக் காரணமாக இருக்க முடியுமென்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. "அது போதிய காரணமாகாது. அவர்கள் நடத்தும் பரிசுத்தமான வாழ்க்கைதான் அவர்களுடைய பலத்தின் ரகசியம். பூரணமாகப் பக்குவம் அடைந்த பிறகே ஆண்களும் பெண்களும் மணந்துகொள்ளுகிறார்கள். புருஷன் மனை

---

* ஸ்ரீ கபார்கானின் தமையனார் பெயர் டாக்டர் கான்சாகிப். இங்கே கான்சாகிப் என்று ஸ்ரீ கபார்கானையே காந்திஜி குறிப்பிடுகிறார்.

விக்குத் துரோகம் செய்வது, மனைவி புருஷனுக்குத் துரோகம் செய்வது, மணமான பெண் சோரம் போவது, மணமாகாமல் காதல் வாழ்வு நடத்துவது ஆகியவை அவர்களுக்குத் தெரியவே தெரியாது. கணவன், மனைவி தவிர மற்றவர்களுக்கிடையே சரீர சம்பந்தம் ஏற்பட்டால் அதற்கு மரண தண்டனை விதிக்கப்படும். அக்கிரமம் செய்தவரைக் கொல்லும் உரிமை பாதிக்கப்பட்டவருக்கு உண்டு" என்று கான்சாகிப் மேல் விவரங்களைக் கொடுத்தார்.

கான்சாகிப் சொல்லுவதுபோல் எல்லோரும் இந்தப் பரிசுத்த வாழ்வு நடத்துகிறார்கள் என்றால், அது இந்தியாவிலுள்ள நாமும் பின்பற்றக் கூடிய ஒரு படிப்பினையாகும். பெரும்பாலும் இந்தப் புலனடக்க வாழ்வு காரணமாகத்தான் அவர்கள் அவ்வளவு நல்ல உடல்கட்டுடன் இருக்கிறார்கள் என்றால், மனத்திற்கும் உடலுக்கும் இடையே பரிபூரணமான ஒத்துழைப்பு இருக்கவேண்டும் என்று கான்சாகிபினிடம் சொன்னேன். ஏனெனில், சரீர ஆசையைத் திருப்தி செய்ய வேண்டும் என்று மனம் விரும்பி, உடல் அந்த ஆசைக்கு இடம் கொடுத்து விட்டால் ஜீவசக்தி ஏராளமாக விரயமாகிவிடும். இதனால் உடல் முற்றும் களைப்புற்றுப் போய்விடும். இது சரியான அனுமானமே என்று கான்சாகிப் ஒப்புக்கொண்டார். தமக்குத் தெரிந்தவரையில். இந்த மலைவகுப்பினர் மண வாழ்க்கைக்கு வெளியே புலன் அடக்கத்துடன் இருந்து பழகி விட்டதால், சரீர சம்பந்தத்திற்காக மணவாழ்க்கைக்கு வெளியே செல்லவேண்டும் என்று யுவர்களும், யுவதிகளும் ஆசைப்படுவதே இல்லைபோல் தோன்றுகிறது என்றார். மலை வகுப்புப் பெண்கள் 'பர்தா' வழக்கத்தைப் பின்பற்றுவதே இல்லை என்றும் சொன்னார். அவர்களிடையே அர்த்தமில்லாத நாணம் கிடையாது; பெண்கள் பயமற்றவர்கள்; எங்கே வேண்டுமானாலும்

இஷ்டப்படி சுற்றித் திரிவார்கள்; ஆண்களின் உதவியை நாடாமலேயே தங்களுடைய கற்பைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளக்கூடியவர்கள் என்று கான்சாகிப் கூறினர்.

ஆயினும், இவர்களுடைய புலனடக்க வாழ்வு, காரணத்தையோ, அறிவுத் தெளிவுள்ள நம்பிக்கையையோ அடிப்படையாகக் கொண்டதல்ல வாகையால், இந்த மலேவகுப்பினருக்கு நாகரிக அல்லது சுகவாழ்வுடன் தொடர்பு ஏற்படும்போது அவர்களுடைய புலனடக்கம் தகர்ந்துவிடுகிறது. நாகரிக வாழ்க்கையில், வழக்கத்தை மீறிச் செய்யும் காரியங்களுக்குத் தண்டனே எதுவும் இல்லே. திருமணப் பிரதிக்ஞைகளே மீறி நடப்பது அல்லது மணமான பெண்கள் சோரம் போவது ஆகியவை அங்கே அவ்வளவாகப் பொருட்படுத்தப்படுவதில்லே. இந்த நிலேமை வேறு சில எண்ணங்களுக்கும் இடம் கொடுக்கிறது. ஆனல், இப்போது அவற்றைப்பற்றி நான் விவாதிக்கக் கூடாது. கான்சாகிபைப்போல் இந்த மலே வகுப்பினரைப்பற்றி அறிந்துள்ள மற்றவர்களிடமிருந்து மேற்கொண்டு விவரங்கள் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும் என்பதே நான் இதை எழுதுவதன் நோக்கம். வாழ்க்கையில் புலனடக்கத்தை அனுஷ்டிப்பது மலே வகுப்பினருக்கு இயற்கைக் குணமாயிருக்கிறது என்று கான்சாகிப் கருதுகிருர். அப்படியானல், நம்முடைய சிந்தனேகளே நல்வழியில் செலுத்தி, இதற்கு முரணனை சிந்தனேகளே எல்லாம் தாட்சணியமின்றி விரட்டி விட்டோமானல் நமக்கும் அது இயற்கையானதாகத்தான் இருக்கவேண்டும். ஆகவே சமவெளிப் பிரதேசங்களிலுள்ளவர்களும் இந்தப் புலனடக்கத்தை அனுஷ்டிக்க வேண்டும் என்று யோசனே கூறுவதற்காகவே இதை எழுதுகிறேன். சரியான மனப்பான்மையுள்ளவர்கள் போதிய அளவில் இதை அனுஷ்டிக்க ஆரம்பித்தால், இதர எண்ணங்களும் சிந்தனேகளும் ஓட்டமெடுத்துவிடும் என்பதில்

சந்தேகமில்லை. இதற்குத் தைரியம் வேண்டும். ஆனால், மன உறுதியற்றவர்களுக்குப் புலனடக்கம் ஏற்படாது. பிரார்த்தனை செய்துகொண்டும், உபவாசமிருந்துகொண்டும் விடாமல் ஜாக்கிரதையுடன் செய்யும் முயற்சியின் பலன்தான் இந்த அழகிய கனி. பிரார்த்தனை என்பது பலவில்லாமல் திருப்பித் திருப்பிச் சொல்லும் வார்த்தைகள் அல்ல. உபவாசம் என்பது உடம்பைப் பட்டினிபோடுவது மாத்திரமல்ல. நம்பிக்கையினால் கடவுளை அறிந்த உள்ளத்திலிருந்து பிரார்த்தனை வரவேண்டும். உபவாசம் என்பது தீய அல்லது கெட்ட எண்ணங்கள், நடவடிக்கைகள், உணவு முதலியவைகளைத் தவிர்ப்பதாகும். மனத்தில் பஞ்சபட்ச பரமான்னங்களைப் பற்றி நினைத்துக்கொண்டே உடலை மட்டும் பட்டினிபோடுவதால் ஒரு பிரயோசனமும் இல்லை; அது மகா மோசமானது.

—'ஹரிஜன்' - 10—4—1937

21

இளைஞர்களுக்கு

வயது முதிர்ந்த பெரியவர்கள் என்ன சொன்னாலும் அதை நம்ப மறுப்பது இந்தக் காலத்தில் சில இளைஞர்களிடையே ஒரு மோஸ்தராக இருக்கிறது. இம்மாதிரி, அவர்கள் நம்ப மறுப்பதற்குக் கொஞ்சமும் நியாயம் இல்லையென்று நான் சொல்லத் தயாராயில்லை. ஆனால், வயது முதிர்ந்த பெண்களோ, ஆண்களோ சொல்லுகிறார்கள் என்பதற்காக எப்போதுமே அவர்கள் என்ன சொன்னாலும் மறுத்துக் கொண்டிருப்பது தவறு என நாட்டிலுள்ள இளைஞர்களை எச்சரிக்க விரும்புகிறேன். பச்சிளங் குழந்தைகளின் வாயிலிருந்தும் அடிக்கடி ஞானம் வெளிப்படுவதைப் போலவே, பெரியவர்களிடமிருந்தும் பல சமயங்களில் அறிவு மொழிகள் பிறக்கின்றன. சொல்லுவது யாராயிருந்தாலும், அனுபவம், அறிவு ஆகியவைகளைக் கொண்டு எதையும் மதிப்பிடுவதுதான் நல்லது. கருத்தடைக் கருவிகளின் மூலம் பிரஜோற்பத்தியைக் கட்டுப்படுத்துவதைப் பற்றி மீண்டும் எழுத விரும்புகிறேன்.

நியாயமாக வாங்கிய கடனைத் தீர்ப்பதுபோல், சரீர இச்சையைப் பூர்த்தி செய்ய வேண்டியதும் புனிதமான ஒரு கடமையென்றும், அப்படிச் செய்யாவிட்டால் அறிவு க்ஷீணித்து விடுமென்றும் ஓயாமல் வற்புறுத்தப்பட்டு வருகிறது. மக்கட் பேறு வேண்டுமென்ற விருப்பம் வேறு; இந்தச் சரீர இச்சை வேறு என்று பிரித்திருக்கிறார்கள். சதிபதிகள் மக்கட்பேற்றை விரும்பினாலொழிய கர்ப்பம் தரிப்பது தவிர்க்கப்பட வேண்டிய ஒரு விபத்து என்று கருத்தடை முறைகளை ஆதரிப்பவர்கள் சொல்லுகிறார்கள்.

எந்த நாட்டிலுமே இந்த மாதிரிப் பிரசாரம் அபாயகர மானதாகும். அதிலும் புணர்ச்சியைத் துஷ்பிரயோகம் செய்வதனுல்,திறனற்றுப் போய்விட்ட மத்தியதர வகுப்பு ஆண்கள் நிறைந்துள்ள இந்தியா போன்ற ஒரு நாட்டில் இப்படிப் பிரசாரம் செய்வது இன்னும் அதிக அபாய மானதாகும் என்று நான் சொல்லுவேன். சரீர இச்சை யைப் பூர்த்தி செய்வது ஒரு கடமையென்ருல், கொஞ்ச காலத்திற்கு முன் நான் எழுதிய இயற்கைக்கு முரணுன தீய பழக்கமும்,மற்றுமுள்ள பல வழிகளுமே பரவாயில்லை என்று சொல்லி விடலாம். புணர்ச்சி விஷயத்தில் இயற் கைக்கு விரோதமான பழக்கங்களை விரும்புவதைப் பிர பலஸ்தர்கள்கூட அங்கீகரிக்கிருர்கள் என்பதை வாசகர் கள் அறிய வேண்டும். நான் இப்படிச் சொல்லுவது வாசகர்களுக்குத் திகைப்பாயிருக்கும். ஆனல், பிரபலஸ் தர்களும் அங்கீகரித்து, எப்படியாவது இதற்கு ஒரு மதிப்பு ஏற்பட்டுவிட்டால், பையன்கள் பையன்களோ டும், பெண்கள் பெண்களோடும் தங்கள் இச்சைகளைப் பூர்த்தி செய்து கொள்ளுவது என்பதே மோஸ்தராய் விடும். தம்முடைய சரீர இச்சைகளைப் பூர்த்தி செய்து கொள்ளுவதற்கு இதுவரையில் பலர் பல முறைகளைக் கையாண் டிருக்கிருர்கள். இவற்றின் பலன் என்ன வென்று யாருக்கும் தெரியாது. என்னைப் பொறுத்த வரையில், கருத்தடைக் கருவிகளை உபயோகிப்பதற்கும் இந்த முறைகளுக்கும் அதிக வித்தியாசம் இல்லையென்றே நான் கருதுகிறேன். ரகசியமான சில தீய பழக்கங்கள் பள்ளிப் பையன்கள், பெண்களிடையே என்ன பெருங் கேட்டை உண்டாக்கி யிருக்கின்றன என்பதை நான் அறிவேன். விஞ்ஞானத்தின் பெயராலும், சமூகத் தலை வர்கள் என்று ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறவர்களின் சம்மத முத்திரையுடனும் கருத்தடைக் கருவிகள் வந்திருப்பது, சமூக வாழ்வு பரிசுத்தமாக இருக்க வேண்டும் என்பதற்

காக வேலை செய்யும் சீர்திருத்தவாதிகளுக்குச் சிக்கல் களை அதிகப்படுத்தி, அவர்களுடைய வேலையை இப் போதைக்கு அநேகமாக அசாத்தியமாக்கிவிட்டது. பிர ஜோற்பத்திக் கட்டுப்பாட்டு நூல்களையும் பத்திரிகை களையும் ஆர்வத்துடன் படித்துக் கொண்டும், தம்மிடமே கருத்தடைக் கருவிகளை வைத்துக்கொண்டும் உள்ள மணமாகாத பருவப் பெண்கள், கல்லூரிகளிலும் பள்ளிக் கூடங்களிலும் இருக்கிறார்கள் என்பது பகிரங்க ரகசி யமே. மணமான பெண்கள்தான் இக்கருவிகளை உப யோகிக்க வேண்டும் என்று கட்டுப்படுத்துவது சாத்திய மில்லை. மிருக இச்சையைத் திருப்தி செய்வதன் இயற் கையான விளைவை நினைத்துப் பார்க்காமல், அந்த இச் சையைப் பூர்த்தி செய்து கொள்ளுவதே மணவாழ்வின் உயர்நோக்கம் என்று கருத ஆரம்பித்துவிட்டால் திரு மணத்தின் புனிதத் தன்மையே போய்விடுகிறது.

தம்முடைய விருப்பத்திற்கு விரோதமாகக் குழந்தை கள் பெற வேண்டியிருக்கிற அபலைகளைக் காப்பாற்றுவ தாக நினைத்துக் கொண்டு, கற்றறிந்த ஆண்களும் பெண் களும், மதப் பிரசாரகர்களைப் போன்ற ஆர்வத்துடன், கருத்தடைக் கருவிகளை ஆதரித்துப் பிரசாரம் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால், இவர்களுடைய நினைப்பு தவறானது. இதனால் அவர்கள் நாட்டிலுள்ள இளைஞர் களுக்கு ஈடுசெய்ய முடியாத தீங்கை விளைவிக்கிறார்கள் என்பதில் எனக்குச் சந்தேகமில்லை. குழந்தைகள் பிறப் பதை கட்டுப்படுத்த வேண்டியது யாருக்கு அவசியமோ, அவர்களுக்கு இந்தப் பிரசாரம் எளிதில் தெரியப்போவ தில்லை. மேல்நாட்டுப் பெண்களுக்குள்ள விஷய ஞான மும், பயிற்சியும், நம் நாட்டுப் பெண்களுக்கு இல்லை. மத்தியதர வகுப்புப் பெண்களின் சார்பில் இந்தப் பிர சாரம் நடத்தப்படவில்லை என்றே நம்புகிறேன். ஏனெ னில், ஏழைப் பெண்களைப் போல் மத்தியதர வகுப்புப்

பெண்களுக்கு இதைப்பற்றித் தெரிந்துகொள்ள வேண்டியது அவ்வளவு அவசியமில்லை.

பழைய லட்சியத்தைத் துறந்துவிட்டு, அதற்குப் பதிலாக ஒரு புது லட்சியத்தைப் புகுத்துவதாக வைத்துக்கொள்ளுவோம். அந்தப் புது லட்சியத்தைப் பின்பற்ற ஆரம்பித்தால் தார்மிக அழிவு ஏற்படுவதுடன், வர்க்கமே நசித்துப் போய்விடும். இதுதான் இந்தப் பிரசாரத்திலுள்ள மிகப் பெரிய கெடுதல். ஜீவ தாதுவைப் பலனற்ற முறையில் செலவிடுவது பயங்கரமானது என்று நமது புராதன நூல்களில் எழுதப்பட்டிருக்கிறது என்ருல், அது அறியாமையில் பிறந்த மூடநம்பிக்கை அல்ல. தம்மிடமுள்ள அருமையான விதையை வெறும் கட்டாந்தரையில் தெளிக்கும் ஒரு விவசாயியை என்னவென்று சொல்லுவது? அல்லது தம்முடைய செழிமையான பூமியில் விதை முளைத்து வளருவதற்கு ஏற்றதாயில்லாத நிலைமையில் அருமையான விதையை விதைக்கச் சம்மதிக்கும் நிலச் சொந்தக்காரரைப்பற்றித்தான் என்ன சொல்லுவது? மிகவும் சக்தி வாய்ந்த விதையைக் கடவுள் ஆணுக்கு அளித்திருக்கிருர். உலகத்தில் வேறெங்கும் காண முடியாத அவ்வளவு வளம் பொருந்திய வயலை பெண்ணுக்கு அளித்திருக்கிருர். தம்மிடமுள்ள மிகவும் விலை உயர்ந்த ஒரு பொருளை ஆண்கள் வீணில் விரயம் செய்வது பெருங் குற்றம். தம்மிடமுள்ள மிக மதிப்புள்ள முத்துக்களைக் காப்பதைவிட இன்னும் அதிக ஜாக்கிரத்தையுடன் இதைக் காப்பாற்ற வேண்டும். ஜீவனைச் சிருஷ்டி செய்யும் தம்முடைய வயலில், வீணடிக்க வேண்டும் என்ற நோக்கத்துடனேயே அந்த விதையை ஏற்றுக்கொள்ளும் பெண்ணும் பெரிய குற்றம் செய்பவள்தான். தமக்கு அளிக்கப்பட்ட சக்தியைத் துஷ்பிரயோகம் செய்தார்கள் என்ற குற்றச்சாட்டுக்கு இருவரும் ஆளாவார்கள்; அவர்

களுக்கு அளிக்கப்பட்ட சக்தியும் பறிக்கப்பட்டுவிடும். புணர்ச்சி ஆசை உன்னதமான ஓர் உணர்ச்சியே. அதைப் பற்றி வெட்கப்படுவதற்கு ஒன்றும் இல்லை. ஆனால், பிரஜோற்பத்தி செய்வதே அதன் நோக்கம். வேறு எதற்காகவும் அதை உபயோகிப்பது கடவுளுக்கும் மனித வர்க்கத்திற்கும் துரோகம் செய்வதாகும். கருத்தடை போன்ற முறைகள், இதற்கு முன்பும் இருந்திருக்கின்றன; இனியும் இருக்கப் போகின்றன. ஆனால், அவற்றை உபயோகிப்பது பாவம் என்று முன்பு கருதப்பட்டது. நன்மை என்ற பெயரில் தீமையைப் போற்றிப் புகழுவதை இந்தத் தலைமுறையைச் சேர்ந்த நாம்தான் ஆரம்பித்திருக்கிறோம். கருத்தடை முறைகளை ஆதரித்துப் பிரசாரம் செய்பவர்கள், இந்திய இளைஞர்களின் மனத்தில் தவறான கருத்துக்களைப் புகுத்திப் பெருங் கேடு விளைவிக்கிறார்கள் என்று நான் நினைக்கிறேன். இந்தியாவின் எதிர்காலம் யுவர்கள், யுவதிகளிடந்தான் இருக்கிறது. இந்தப் போலிக் கடவுள் விஷயத்தில் அவர்கள் உஷாராயிருக்கட்டும்; கடவுள் தமக்கு அளித்துள்ள பொக்கிஷத்தைக் காப்பாற்றட்டும்; அதை உபயோகிக்க விரும்பினால் என்ன காரியத்திற்காக அது அளிக்கப்பட்டிருக்கிறதோ அந்த ஒரே காரியத்திற்காக மட்டுமே உபயோகிக்கட்டும்.

—'ஹரிஜன்' – 28—3—1939

22

வரன்முறையற்ற பாதையில்

ஓர் இளைஞர் பின்வருமாறு எழுதுகிறார் :

"உலகத்தை மாற்றியமைக்க வேண்டும் என்பதற்காக ஒவ்வொருவரும் ஒழுக்க சீலர்களாக வேண்டுமென்று நீங்கள் விரும்புகிறீர்கள். ஒழுக்கம் என்பதற்கு நீங்கள் சொல்லும் அர்த்தம் என்ன என்பது எனக்குச் சரியாகத் தெரியவில்லை. ஆண்-பெண் உறவுகளைப் பற்றிய விஷயங்களை மட்டுந்தான் சொல்லுகிறீர்களா அல்லது மனித வாழ்வின் எல்லா அம்சங்களுமே அதில் சேர்ந்ததா? ஆண்-பெண் உறவு பற்றியேதான் நீங்கள் குறிப்பிடுகிறீர்கள் என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. ஏனெனில், தொழிலாளர்கள், குடியானவர்களின் உழைப்பைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு ஏராளமாக லாபம் சம்பாதிக்கும் உங்களுடைய முதலாளி, லஞ்சுவான் நண்பர்களைப் பற்றி நீங்கள் எதுவும் சொல்லி நான் பார்க்கவில்லை. ஆனால் யுவர்கள், யுவதிகளின் ஒழுக்கத் தவறுகளை எடுத்துக் காட்டி அவர்களைக் கண்டிப்பதற்கு நீங்கள் தயங்குவதே இல்லை. புலனடக்க வாழ்வின் மேன்மையை இவர்களுக்கு எப்போதும் எடுத்துக் காட்டிக்கொண்டேயிருக்கிறீர்கள். இந்திய இளைஞர்களின் உள்ளம் உங்களுக்குத் தெரியுமென்று நீங்கள் உரிமை கொண்டாடுகிறீர்கள். நான் யாருக்கும் பிரதிநிதித்துவம் வகிக்கவில்லை. ஆனால், தனித்த ஓர் இளைஞனாக உங்கள் கூற்றை ஆட்சேபிக்கிறேன். இக்காலத்திய நடுத்தர வகுப்பு இளைஞர்கள் எத்தகைய சூழ்நிலையில் காலம் தள்ளவேண்டி இருக்கிறதென்பதை நீங்கள் அறியவில்லையென்றே தோன்றுகிறது. நீண்ட காலம் வேலையில்

லாமல் இருப்பது, ஆளை நசுக்கும் சமூகப் பழக்கங்கள், சம்பிரதாயங்கள், பெண்களுடன் சேர்ந்து பள்ளிக்கூடங்களில் வாசிப்பதில் சபலம் ஆகியவற்றையெல்லாம் அவர்கள் கடந்து செல்ல வேண்டியிருக்கிறது. பழைய கருத்துக்களுக்கும், புதுக் கருத்துக்கும் இடையே உள்ள மோதல்தான் இது. முடிவில் இளைஞர்கள் தோல்வியடைந்து கஷ்டப்படுவதுதான் வழக்கமாயிருக்கிறது. இளைஞர்களிடம் அன்பும் அனுதாபமும் காட்டவேண்டும் என்று உங்களைத் தாழ்மையுடன் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். ஒழுக்கம் பற்றிய உங்களுடைய கடுமையான அளவுகோலினால் அவர்களை மதிப்பிடவேண்டாம். பரஸ்பர சம்மதத்துடனும் அன்புடனும் செய்யப்படும் எந்தக் காரியமும், மணவாழ்வின் எல்லைக்குள்ளாகவோ, அதற்குப் புறம்பாகவோ எப்படிச் செய்யப்பட்டாலும் ஒழுக்கமானது என்றே நான் நினைக்கிறேன். கருத்தடைக் கருவிகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட பிறகு, திருமணம் என்ற ஏற்பாட்டின் ஆண்-பெண் உணர்ச்சி அடிப்படையே தகர்க்கப்பட்டுவிட்டது. திருமணம் என்பது இப்போது குழந்தைகளின் க்ஷேமத்திற்காகவும், பாதுகாப்புக்காகவும் உள்ள ஓர் ஏற்பாடாகிவிட்டது. இந்தக் கருத்துக்கள் ஒருகால் உங்களைத் திடுக்கிடவைக்கலாம். இன்றைய இளைஞர்களைப்பற்றி நீங்கள் தீர்ப்புச் சொல்லும்போது உங்களுடைய இளமையின் அனுபவத்தை நீங்கள் மறந்துவிடக் கூடாது என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். உங்களிடம் போக இச்சை அதிகமாயிருந்தது; நீங்கள் அதிகமாகப் புலன் நுகர்ச்சியில் ஈடுபட்டீர்கள். இதனால் புணர்ச்சியிலேயே உங்களுக்கு வெறுப்பு ஏற்பட்டு விட்டதுபோல் தோன்றுகிறது. அதனால்தான் துறவு, பாவம் என்ற எண்ணங்கள் உங்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்கின்றன. உங்களுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்போது, இக்காலத்து இளைஞர்களில் பலர் இந்த விஷயத்தில் உங்களைவிடத் தேவலை என்றே நினைக்கிறேன்.”

இம்மாதிரிக் கருத்துடைய பல கடிதங்களில் இது ஒன்று. இந்த இளைஞரைக் கடந்த மூன்று மாதங்களாக நான் அறிவேன். இந்த மூன்று மாதங்களிலேயே இவர் பல மாறுதல்களுக்கு உட்பட்டிருக்கிறார். இப்போதுங் கூட, அவர் ஒரு நெருக்கடியான கட்டத்தில்தான் இருக்கிறார். அவர் எனக்குப் பல கடிதங்கள் எழுதியிருக்கிறார். மேலே கொடுத்திருப்பது அவர் எழுதிய ஒரு நீண்ட கடிதத்தின் ஒரு பகுதியாகும். அவருடைய எல்லாக் கடிதங்களையுமே நான் பிரசுரிக்க வேண்டும் என்பதே அவருடைய விருப்பம். ஆனால், நான் மேலே கொடுத்திருப்பது பல இளைஞர்களின் மனப்பான்மைகளுக்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டாகும்.

யுவர்கள், யுவதிகளிடந்தான் என்னுடைய அனுதாபங்களெல்லாம் என்பதைச் சொல்லத் தேவையில்லை. என்னுடைய இளமையின் அனுபவங்கள் எனக்கு நன்றாக நினைவிருக்கின்றன. நாட்டின் இளைஞர்களிடம் எனக்கு நம்பிக்கை இருப்பதனால்தான் அவர்கள் சமாளிக்க வேண்டியிருக்கிற பிரச்னைகளைப்பற்றி நான் ஓய்வில்லாமல் எழுதிக்கொண்டே யிருக்கிறேன்.

ஒழுக்கம், மதம் என்பன பரஸ்பரம் ஒன்றன் ஸ்தானத்தை மற்றொன்று வகிக்கக்கூடிய பதங்களே. மதத் தொடர்பில்லாமல் ஒழுக்கத்துடன் நடத்தப்படும் வாழ்க்கை, மணல்மீது கட்டப்படும் வீட்டைப் போன்றதாகும்; ஒழுக்கமில்லாத மதம், சேமக்கலம் போன்றதாகும்; மணி அடித்துச் சப்தம் உண்டாக்குவதற்கும் மண்டைகளை உடைப்பதற்குமே அது பிரயோசனப்படும். சத்தியம், அஹிம்சை, புலனடக்கம் ஆகிய மூன்றும், ஒழுக்கத்தில் அடங்கியுள்ளன. மனித வர்க்கம் அனுஷ்டித்துள்ள எந்தச் சீலமுமே, இந்த மூன்று அடிப்படைச் சீலங்களிலிருந்து தோன்றியவையே. அகிம்சையும், புலனடக்கமும்

சத்தியத்திலின்றும் பிறப்பவை. என்னைப் பொறுத்த வரையில் சத்தியமே கடவுள்.

புலனடக்கம் இல்லாமல் ஆணோ பெண்ணோ உய்ய முடியாது. புலன்களின்மீது கட்டுப்பாடில்லாமல் இருப்பது திசை காட்டும் கருவியில்லாத கப்பலில் பிரயாணம் செய்வதைப்போல் ஆகும். எதிர்ப்பட்ட முதலாவது பாறையிலேயே மோதி அது நூள் தூள் ஆகிவிடும். அதனால்தான் நான் புலனடக்கத்தை இப்படி ஓயாமல் வற்புறுத்தி வருகிறேன். கருத்தடைக் கருவிகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட பிறகு ஆண் - பெண் உறவு பற்றிய கருத்துக்களே மாறிவிட்டன என்று இந்த இளைஞர் கூறுவது உண்மையே. பரஸ்பர சம்மதத்துடன் மண வாழ்க்கையின் எல்லைக்குள்ளாகவோ, அதற்குப் புறம்பாகவோ புணர்ச்சியில் ஈடுபடுவது ஒழுக்கமானதாகிவிடுமென்றால், அந்த வாதப்படியே ஒரே பாலைச் சேர்ந்தவர்களும் சரீர உறவுகளில் ஈடுபடுவது ஒழுக்கமானதாகிவிடும். அப்படியானால், புணர்ச்சி பற்றிய ஒழுக்கங்களின் அஸ்திவாரமே போய்விடும். பின்னர், இந்நாட்டு இளைஞர்களுக்குத் தோல்வியும் கஷ்டமுந்தான் எஞ்சி நிற்கும். புணர்ச்சி ஆசையின் பிடிப்பினின்றும் விடுதலை பெறவேண்டுமென்று விரும்பும் ஆண்களும் பெண்களும் இந்தியாவில் நிறைய இருக்கிறார்கள். மனிதனை அடிமைப்படுத்தியுள்ள எந்தக் கடும் போதையையும்விட இந்த ஆசை வலிமையுள்ளது. குழந்தைகள் பிறப்பதை ஒழுங்குபடுத்துவதற்காக மட்டுமேதான் கருத்தடைக் கருவிகள் உபயோகிக்கப்படுமென்று எதிர்பார்ப்பது வீண் வேலை. கருத்தரிப்பதற்காகவே புணர்ச்சி என்றிருந்தால்தான் கண்ணியமான வாழ்க்கை சாத்தியமாகும். அப்படியானால், ஆண்-பெண் உறவுகளில் இயற்கைக்கு விரோதமான காரியங்களுக்கும், அவற்றைவிடச் சற்றுக் குறைந்த அளவில் வரன்முறை இல்லாத தொடர்புகளுக்கும் இடமில்லை. அதன் இயற்கை

யான விளைவுகளினின்றும் பிரிக்கப்பட்ட புணர்ச்சி, வரன்முறை யில்லாத சேர்க்கை என்ற கொடுமையில்தான் கொண்டு போய்விடும். மேலும், இயற்கைக்கு மாருன கெட்ட பழக்கங்களை அங்கீகரிக்காவிட்டாலும், அவற்றை மன்னித்துவிடும் நிலைமையையும் உண்டாக்கிவிடும்.

ஆண்-பெண் உறவு பற்றிய பிரச்னையை விவாதிப்பதில் என்னுடைய சொந்த அனுபவங்களுக்கு இடமுண்டு. ஆகையால், என்னுடைய சுயசரிதையை வாசிக்காதவர்கள், அளவுக்குமிறி நான் புணர்ச்சியில் ஈடுபட்ட பாவத்தைப் பற்றி, இந்த நண்பரைப் போல், தவருன முடிவுகளுக்கு வரவேண்டாம் என்று எச்சரிக்க விரும்புகிறேன். நான் அளவுக்கு மீறிய புணர்ச்சியில் ஈடுபட்டிருந்தேனென்ருல், அது என் மனைவியுடன் மட்டுந்தான். பிரிவினையாகாத ஒரு பெரிய குடும்பத்தில் நான் வசித்து வந்தேன். ஆகையால், இரவில் கிடைக்கும் சில மணி நேரத்தைத் தவிர, நாங்கள் தனித்திருப்பதற்கான வாய்ப்புகளே கிடைக்காது. என்னுடைய 23-ஆம் வயதிலேயே புலன் நுகர்ச்சியில் திளைப்பதன் தவறை உணர்ந்துவிட்டேன். 1899-ஆம் வருடத்தில், அதாவது என்னுடைய 30-ஆவது வயதில் பூரண பிரம்மச்சரியத்தை அனுஷ்டிப்பதென்று தீர்மானித்தேன். என்னை ஒரு துறவி என்று சொல்லுவது தவருகும். என்னுடைய வாழ்வுக்கு வழிகாட்டும் லட்சியங்களைப் பொதுவாக மனிதவர்க்கமே பின்பற்றலாம். படிப்படியாகத்தான் நான் அந்த நிலைக்கு வந்தேன். நன்கு ஆராய்ந்து சிந்தனை செய்து பார்த்த பிறகே ஒவ்வொரு அடியையும் எடுத்து வைத்தேன். என்னுடைய புலனடக்கம், அகிம்சை ஆகிய இரண்டுமே சொந்த அனுபவத்தி லின்றும் தோன்றியவை. பொதுஜன சேவை காரணமாக அவை அவசியமாயின. குடித்தனக்காரனுகவோ, வக்கிலாகவோ, சமூக சீர்திருத்த வாதியாகவோ, அரசியல்வாதியாகவோ தென்னுப்பிரிக்

காவில் நான் தனித்து வாழ்க்கை நடத்தவேண்டி யிருந்தது. இந்தக் கடமைகளை நான் ஒழுங்காக நிறை வேற்றுவதற்கு ஆண்–பெண் உறவு விஷயங்களில் கடுமை யான கட்டுப்பாடுகளை அனுசரிக்க வேண்டியிருந்தது. அத்துடன், என் நாட்டினரிடமும் சரி, ஐரோப்பியரிடமும் சரி, கண்டிப்பான அகிம்சை, சத்தியம் இரண்டையும் நான் பின்பற்ற வேண்டி இருந்தது. நான் சாதாரண மனிதன் தான்; சாதாரண மனிதனுக்கும் குறைவான திறமையுள்ளவனே. மிகுந்த கஷ்டப்பட்டு ஆராய்ச்சி செய்து நான் எய்த முடிந்த அகிம்சை அல்லது புலனடக் கத்திற்காக என்னிடம் விசேஷப் பெருமை எதுவும் இருப் பதாக நான் உரிமை கொண்டாட முடியாது. நான் செய்தது போன்ற அதே முயற்சியைச் செய்யும் யாரும், நான் வைத்திருந்த அதே நம்பிக்கை உள்ள யாரும், நான் செய்ய முடிந்ததைச் செய்ய முடியும் என்பதில் எனக்குச் சந்தேகமே இல்லை. நம்பிக்கை இல்லாமல் செய்யும் எந் தக் காரியமும், அடியில்லாத ஒரு குழியின் அடியைத் தொடுவதற்குச் செய்யும் முயற்சியைப் போன்றதே.

—'ஹரிஜன்' – 3—10—1936

23

ஓர் இளைஞரின் சங்கடம்

இளைஞர்களுக்கென்று 'ஹரிஜன்' பத்திரிகையில் நான் எழுதியுள்ள கட்டுரையின் விளைவாக எழுந்துள்ள ஒரு கேள்விக்கு ஒருவர் விடை கேட்டு எழுதியிருக்கிறார். ஆனால், அவர் தம்முடைய பெயர், விலாசம் ஆகிய விவரங்களைக் கொடுக்கவில்லை. இம்மாதிரி மொட்டைக் கடிதங்களைக் கவனிக்காமல் இருந்துவிடுவ தென்பது சரியான விதிதான். இருந்தாலும், விஷயம் முக்கிய மானதாக இருக்கும்போது சில சமயங்களில் இந்த விதிக்கு நான் விலக்களிப்பது உண்டு. இது அம்மாதிரி ஒரு முக்கியமான விஷயத்தைப் பற்றியது.

இந்தக் கடிதம் ஹிந்தி பாஷையில் எழுதப்பட்டிருக் கிறது. அது தேவைக்கு அதிகமாக நீண்டதாயிருக் கிறது. அதனுடைய கருத்து பின்வருமாறு:

"நீங்கள் எழுதுபவைகளைப் பார்க்கும்போது, இளை ஞர்களின் மனத்தை நீங்கள் அறிந்திருக்கிறீர்களா என்ற சந்தேகம் ஏற்படுகிறது. உங்களுக்குச் சாத்தியமாயிருந் திருப்பது எல்லா இளைஞர்களுக்கும் சாத்திய மில்லை. நான் மணமானவன். நான் என்னைக் கட்டுப்படுத்திக் கொள்ள முடியும். ஆனால், என் மனைவிக்கு அது முடி யாது. குழந்தைகள் வேண்டுமென்று அவள் விரும்ப வில்லை; ஆனால், அவள் இன்பம் அனுபவிக்க ஆசைப் படுகிறாள். நான் என்ன செய்வது? அவளைத் திருப்தி செய்ய வேண்டியது என் கடமை யல்லவா? அவள் தன் ஆசையை வேறு வழிகளின் மூலம் திருப்தி செய்துகொள் ளும்படி விடுவதற்கு எனக்கு அவ்வளவு தாராள புத்தி

இல்லை. மணம் முடித்து வைப்பது, தம்பதிகளை ஆசீர்வதிப்பது ஆகியவைகளில் உங்களுக்கு வெறுப்பு இல்லை என்பதைப் பத்திரிகைகளில் படித்திருக்கிறேன். நீங்கள் குறிப்பிடும் உயர்ந்த நோக்கங்களுக்காக மணங்கள் நடைபெறவில்லை என்பதை நீங்கள் நிச்சயம் அறிவீர்கள் அல்லது அறிந்திருக்கவேண்டும்.''

இவர் சொல்லுவது சரிதான். வயது, பொருளாதாரத் தகுதி முதலியவைகள் பற்றி நான் செய்யும் சோதனைகளில் வெற்றி பெறும் பலரின் திருமணங்களை நான் ஆசீர்வதிக்கிறேன் என்பதே, என் யோசனையைக் கோரும்போது அவர்களுக்கு வழிகாட்டக் கூடிய அளவுக்கு இந்த நாட்டிலுள்ள இளைஞர்களை நான் அறிந்திருக்கிறன் என்பதைக் காட்டுவதாக இருக்கலாம்..

இது மாதிரி பலருக்குச் சங்கடங்கள் எழலாம். இந்தக் கடிதம் எழுதியிருப்பவர் அனுதாபத்திற்கு உரியவரே. ஆண்-பெண் சேர்க்கையின் ஒரே நோக்கம் பிரஜோற்பத்தி செய்வதுதான் என்பது எனக்குப் புதிதாகத் தென்பட்டுள்ளது என்றே சொல்ல வேண்டும். இந்த விதி எனக்குத் தெரிந்ததுதான். ஆனால், அதற்குரிய மதிப்பை இதற்கு முன் நான் அதற்கு அளித்ததில்லை. விரும்பத்தக்க ஒரு லட்சியம் என்றே சமீப காலம் வரை அதை நான் கருதியிருக்க வேண்டும். மண வாழ்க்கையின் அடிப்படைச் சட்டமாக இப்போது அதை நான் கருதுகிறேன். அது எவ்வளவு முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது என்பது சரியாக உணரப்பட்டால், அதைப் பின்பற்றுவது எளிது. சமூகத்தில் இந்தச் சட்டத்திற்குரிய மதிப்புக் கொடுக்கப்பட்டுவிட்டால் எனது நோக்கம் நிறைவேறியதாகிவிடும். என் சம்பந்தப்பட்ட வரையில், இது ஒரு நித்தியமான சட்டமாகும். நாம் எப்போதும் இதை மீறுகிறோம். அதற்குரிய கடும் தண்டனையையும் அனுபவிக்கிறோம். இந்தச் சட்டத்தின் மதிப்

பிட முடியாத உயர்வை இந்த நிருபர் உணர்ந்தால், மனைவியிடம் அவருக்கு அன்பிருந்தால், அவருக்குத் தன்னம்பிக்கையும் இருந்தால், மனைவியையும் தம் வழிக்குத் திருப்பிவிடுவார். 'நான் என்னைக் கட்டுப் படுத்திக்கொள்ளமுடியும்' என்று அவர் சொல்வது உண்மைதானா? அவர் விஷயத்தில் மிருக உணர்ச்சி, மற்றவர்களுக்குச் சேவை செய்வதுபோன்ற ஓர் உயர்ந்த ஆர்வமாக மாறிவிட்டதா? மனைவியிடம் உள்ள இச்சை யைத் தூண்டிவிடக் கூடிய எதையும் செய்யாமல் அவர் இயற்கையாகவே தவிர்க்கிறாரா? ஹிந்து சாஸ்திரங்களில் ஆண்-பெண் சம்பந்தங்கள் எட்டு விதமாகச் சொல்லப் பட்டிருக்கின்றன. சைகைகள் செய்வதும் அதில் ஒன்று. இந்த நிருபரிடம் இவை எல்லாம் கிடையாதா? அவர் அப்படி இல்லை என்றால், சரீர இச்சையிலிருந்து தம் மனைவி விடுபடவேண்டும் என்று உண்மையாகவே அவர் விரும்பினால், இதன் சட்டம் என்ன என்பதை அவர் அவர்களுக்கு எடுத்துச் சொல்லட்டும். பிரஜோற்பத்தி ஆசையில்லாமல் புணர்ச்சியில் ஈடுபடுவதால் உடலுக்கு ஏற்படும் விளைவுகள் என்ன? ஜீவதாது என்பது என்ன? இவற்றை அவர் தம் மனைவிக்கு விளக்கட்டும். அவள்மீது உண்மையான அன்பைச் சொரியட்டும். நற்பணிகளில் அவளுடைய கவனத்தைத் திருப்பட்டும். அத்துடன், அவளிடமுள்ள இச்சையை அடக்குவதற்காக அவளு டைய உணவு, தேகப் பயிற்சி ஆகியவைகளையும் ஒழுங்கு படுத்த முயலட்டும். எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக, அவர் மத நம்பிக்கை உள்ளவராக இருந்தால், தமது நித்திய மான நம்பிக்கையை அவளுக்கும் ஊட்ட முயல்வார். கடவுளிடம் நித்தியமான நம்பிக்கை இல்லாவிட்டால், புலனடக்க வாழ்க்கைச் சட்டத்தைப் பின்பற்றுவது அசாத்தியமானது என்பதை நான் ஒப்புக்கொள்ளத் தான் வேண்டும். கடவுள் என்பது நித்தியமான சத்தி

யமே. வாழ்க்கையிலிருந்து கடவுளை அறவே நீக்கித் தள்ளிவிட்டு, நித்தியமான கடவுளிடம் நித்தியமான நம்பிக்கைக்கு அவசியம் இல்லாமலே வாழ்வின் உயர் நிலையை எய்துவது சாத்தியமே என்று வற்புறுத்துவது இந்தக் காலத்து மோஸ்தராக இருக்கிறது. தங்களை விட எவ்வளவோ உயர்வான ஒரு சக்தியிடம் நம்பிக்கை இல்லாமலும், அதற்குத் தேவையே இல்லாமலும் இருப்ப வர்களுக்கு இச் சட்டத்தின் உண்மையை என்னல் உணர்த்த முடியாது என்பதை நான் ஒப்புக்கொள்ளத் தான் வேண்டும். நித்தியமான ஒரு சட்டத்தின் ஆணைக்கு உட்பட்டுத்தான் இந்தப் பிரபஞ்சமே இயங்குகிறது. இதில் அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை இல்லாவிட்டால் வாழ்க்கையின் முழுத் தன்மையையும் உணர முடியா தென்பதே அனுபவத்தில் நான் அறிந்த உண்மை. இந்த நம்பிக்கை இல்லாத மனிதன் கடலிலிருந்து தெறித்து விழுந்த நீர்த்துளியைப்போல் நசித்துத்தான் போவான். கடலிலுள்ள ஒவ்வொரு துளியும் கடலின் கம்பீரத்தில் பங்கு கொண்டு வாழ்க்கைக்கு அவசியமான பிராண வாயுவை அளிக்கும் வாய்ப்பும் பெறுகிறது.

—'ஹரிஜன்' - 25—4—1936

24

திருமண லட்சியம்

மணம் செய்துகொள்ளுவதற்கு விதிக்கப்பட்டுள்ள பல்வேறு தடைகளின் விஞ்ஞான ரீதியான அடிப்படை என்னவென்று எனக்குத் தெரியாது. ஆனால், நல்லொழுக்கத்திற்கும், புலனடக்கத்திற்கும் ஆக்கம் அளிக்கும் ஒரு சமூக சம்பிரதாயம் அல்லது பழக்கத்திற்கு ஒரு தார்மிக சட்டத்தின் புனிதத் தன்மை இருக்கவேண்டும் என்றே எனக்குத் தெளிவாகத் தோன்றுகிறது. நல்ல குழந்தைகள் பெறுவதற்கு உதவி செய்யாது என்ற காரணத்திற்காகத்தான் சகோதரனும் சகோதரியும் மணந்துகொள்ளுவது தடுக்கப்பட்டிருக்கிறதென்றால், சிறிய தகப்பனாரின் அல்லது பெரிய தகப்பனாரின் பிள்ளைகள் அல்லது பெண்களை மணந்துகொள்ளும் விஷயத்திலும் அந்தத் தடை இருக்க வேண்டும். ஆகவே, ஒரு குறிப்பிட்ட சமூகத்தில் அம்மாதிரித் தடைகள் இருந்தால் அவற்றை மதித்து நடப்பதே நல்லதாகும். ஒரு லட்சியத் திருமணம் பற்றி நண்பர் விவரித்துள்ள நிபந்தனைகளைப் பொதுவாக நான் ஏற்றுக்கொள்ளுகிறேன். ஆனால், ஜாப்தாவில் அதன் முக்கியத்துவத்தை மாற்றி, 'காதல்' என்பதைக் கடைசியானதாக்குவேன். அதற்கு முதலிடம் கொடுப்பதால், மற்ற நிபந்தனைகளின் முக்கியத்துவம் குறைந்து அவை பயனற்றவையாகிவிடக்கூடும். ஆகையால், திருமண விஷயத்தில் ஆன்மிக வளர்ச்சிக்கு முதலிடம் கொடுக்கவேண்டும். சேவை அடுத்த இடம் பெறவேண்டும். குடும்பம், சமூக அந்தஸ்து ஆகியவை மூன்றாவது இடம்பெறும். பரஸ்பரக்

கவர்ச்சி அல்லது 'காதல்' என்பது கடைசியில் இருக்கும். அதாவது, மற்ற மூன்று நிபந்தனைகள் பூர்த்தி செய்யப்படாவிட்டால், 'காதல்' மட்டும் திருமணத்திற்கு நியாயமான காரணமாகாது என்றே அர்த்தம். அதே சமயத்தில் மற்ற மூன்று நிபந்தனைகளும் பூர்த்தி செய்யப்பட்டாலும், காதல் இல்லாத திருமணத்தையும் அனுமதிக்கக் கூடாது. நல்ல குழந்தைகள் பெறும் தகுதி என்ற நிபந்தனை அவசியமில்லை. ஏனெனில், குழந்தைகள் பெறுவதே திருமணத்தின் முக்கிய நோக்கமாயிருக்கும் போது, நல்ல குழந்தை பெறும் தகுதி ஒரு நிபந்தனையாக இருக்க முடியாது. திருமணத்தின் இன்றியமையாத அம்சமே அதுதானே?

ஆண் குழந்தைகளையே ஹிந்து சாஸ்திரங்கள் ஆதரிக்கின்றன என்பது உண்மையே. யுத்தங்கள் அதிகமாயிருந்த காலத்தில், போதிய ஆள் பலமானது வாழ்க்கைப் போரில் வெற்றி பெறுவதற்கு இன்றியமையாததாக இருந்தது. அப்போதுதான் ஆண் குழந்தை வேண்டும் என்ற விருப்பம் தோன்றிற்று. ஒருவனுக்கு எத்தனை ஆண் குழந்தைகள் இருக்கின்றன என்பதைப் பார்த்து இவனுடைய வீரியத்தையும் பலத்தையும் மதிப்பிட்டார்கள். நிறையப் பிள்ளைகள் பெறுவதற்குச் சௌகரியமாகப் பலதார மணத்தை ஆதரித்து, அனுமதித்தார்கள். ஆனால், திருமணத்தை நாம் ஒரு புனிதச் சடங்காகக் கருதினால், அதில் ஒரே ஒரு குழந்தைக்குத்தான் இடமிருக்கிறது. அதனால்தான் நம்முடைய சாஸ்திரங்களில் முதலில் பிறக்கும் குழந்தையைத் தர்மஜன் (கடமையில் பிறந்தவன்) என்றும், பின்னர் பிறக்கும் எல்லாக் குழந்தைகளையும் காமஜன் (காமத்தில் பிறந்தவன்) என்றும் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். ஆண் குழந்தை, பெண் குழந்தை என்று நான் வித்தியாசம் பாராட்டவில்லை. இம்மாதிரி வித்தியாசம் பாராட்டுவது தவறு

என்பதே என்னுடைய கருத்தாகும். ஆண் குழந்தை பிறந்தாலும், பெண் குழந்தை பிறந்தாலும் வரவேற்க வேண்டியதே.

குழந்தைகள் பெறுவதற்காக மட்டுமே புணர்ச்சியில் ஈடுபடுவது, மிக உயர்ந்த பிரம்மச்சரிய லட்சியத்திற்கு முரண்பட்டதல்ல என்ற கொள்கைக்கு விசுவாமித்திரர், வசிஷ்டர் கதை நல்ல உதாரணமாகும். ஆனல், அந்தக் கதை முழுவதையும் வார்த்தைக்கு வார்த்தை அப்படியே எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும் என்பதில்லை. சரீர இச்சையைப் பூர்த்தி செய்துகொள்ளுவதற்காகப் புணர்ச்சியில் ஈடுபடுவது, மனிதன் மிருக நிலைக்குத் திரும்புவதாகும். ஆகவே அந்த ஆசைக்கு இடம் கொடுக்காமல் இருக்க மனிதன் முயலவேண்டும். ஆனல், கணவனும் மனைவியும் இப்படிச் செய்யத் தவறினல் அது ஒரு பாவமோ அல்லது இகழ்ச்சிக்குரிய செய்கையோ ஆகாது. தங்களுடைய நாவின் ருசியைத் திருப்தி செய்வதற்காகவே உலகத்தில் லட்சக் கணக்கானவர்கள் சாப்பிடுகிருர்கள். அதைப் போலவே லட்சக் கணக்கான தம்பதிகள் சரீர இச்சையைப் பூர்த்தி செய்துகொள்ளுவதற்காகவே புணர்ச்சியில் ஈடுபடுகிருர்கள். அவர்கள் தொடர்ந்து அப்படிச் செய்துகொண்டுதானிருப்பார்கள். இயற்கையின் விதிகளை மீறுவோருக்கு எத்தனையோ நோய்கள் வரத்தான் வரும்; இவர்களும் தவிர்க்கமுடியாத அந்த தண்டனையை அனுபவித்தே தீருவார்கள். பூரண பிரம்மச்சரியம் அல்லது மணவாழ்விலும் பிரம்மச்சரியம் என்ற லட்சியம், ஆன்மிக அல்லது ஒரு உயர்தர வாழ்வை எய்த விரும்புவோருக்குத்தான். இப்படிப்பட்ட வாழ்க்கைக்கு அது இன்றியமையாததாகும்.

—'ஹரிஜன்' – 5—6—1937

25

அருளின்றி ஒன்றுமில்லை

1899 முதல் நான் மனமுவந்தும், மனப்பூர்வமாகவும் பிரம்மச்சரியத்தை அனுஷ்டிக்க முயன்று வந்திருக்கிறேன். உடலில் மட்டுமின்றி, சொல்லிலும், சிந்தனையிலும் பரிசுத்தமாயிருப்பது என்பதே பிரம்மச்சரியத்திற்கு நான் கூறும் வியாக்கியானம். சென்ற முப்பத்தாறு ஆண்டுகளுக்கு மேலாகவே, நான் இடைவிடாமல், மனப்பூர்வமாக இந்தத் துறையில் முயற்சி செய்து வந்திருக்கிறேன். ஆனாலும், அந்தக் காலத்தில், இப்போது எனக்கு ஏற்பட்டது போன்ற மனச்சஞ்சலம் ஒரு தடவை கூட ஏற்பட்டதாக எனக்கு ஞாபகமில்லை. என் மீதே எனக்கு வெறுப்பு ஏற்பட்டது. இந்த உணர்ச்சி ஏற்பட்டவுடனேயே என் நிலைமையைப்பற்றி என் நண்பர்களிடமும், வைத்தியர்களிடமும் தெரிவித்தேன். அவர்கள் என்ன உதவி செய்ய முடியும்? அவர்களிடமிருந்து எதையும் நான் எதிர்பார்க்கவுமில்லை. என்மீது சுமத்தப்பட்ட கடும் ஓய்வின் * அனுபவத்திற்குப் பிறகு நான் விடுதலை பெற்றவன்போல் நடந்து கொண்டேன். இந்த வெறுக்கத்தக்க அனுபவத்தை மனம் விட்டு ஒப்புக்கொண்டது எனக்குப் பெரும் ஆறுதலை அளித்தது. ஏதோ ஒரு பெரிய சுமை நீங்கியது போன்ற உணர்ச்சி ஏற்பட்டது. கெடுதல் எதுவும் ஏற்படுவதற்கு முன்பு நான் உஷாராவதற்கு அந்த ஓய்வு எனக்கு உதவிற்று.

---

* அளவுக்கு மீறிய வேலையின் காரணமாக காந்திஜி ஒருநாள் மயக்கமுற்ருர். அதன்பின் நண்பர்கள் கட்டாயத்தின்பேரில் அவர் ஓய்வு எடுத்துக்கொண்டார். அதையே இங்கு குறிப்பிடுகிருர்.

ஆனல், கீதை என்ன சொல்லுகிறது? அதன் போதனை தெளிவாகவும், குறிப்பாகவும் இருக்கிறது. ஆண்டவனுடன் இணைந்த மனம் எப்போதுமே மாசுறாது. கடவுளின் சந்நிதியிலிருந்து எவ்வளவு தூரத்தில் நான் இருக்கிறேன் என்பது கடவுளுக்குத்தான் தெரியும். நல்லவேளையாக என்னுடைய மகாத்மா பட்டத்தினல் நான் ஏமாறவேயில்லை. ஆனல், இந்த நிர்ப்பந்தமான ஓய்வு, எனக்கு என்றும் இல்லாத ஒரு பணிவைக் கொடுத்தது. என்னுடைய குறைபாடுகளையும், பலவினங்களையும் இது வெளியேகொண்டு வந்தது. ஆனல், அவைற்றைக் குறித்து நான் அவ்வளவு வெட்கப் படவில்லை. அவற்றைப் பொது ஜனங்களிடமிருந்து ஒளித்தால்தான், அதிகம் வெட்கப் படவேண்டும். கீதையின் போதனையில் எனக்குள்ள நம்பிக்கை எப்போதும்போல் பிரகாசமாகவே இருந்தது. இந்த நம்பிக்கையை, தோல்வியற்ற ஓர் அரிய அனுபவமாக மாற்றவேண்டுமானல், தளராமலும், இடைவிடாமலும் முயற்சி செய்து கொண்டே இருக்கவேண்டும். ஆனல், கடவுளின் அருளில்லாமல் அந்த அனுபவத்தைப் பெறமுடியாதென்று அதே கீதை சந்தேகத்திற்கே இடமில்லாத முறையில் கூறுகிறது. கடவுள் இந்தப் பெரிய நிபந்தனையை விதித்திராவிட்டால், நமக்கு மண்டை கனத்துவிடும்.

—'ஹரிஜன்' – 29—2—1936

26

ஆதரிக்கும் வாதம்

பின்வருமாறு எழுதுகிறார் :

"பதினொரு வருடங்களுக்கு முன்பு நான் எழுதியிருந்த ஒரு கடிதத்தில் தெரிவித்திருந்த கருத்துக்களைப்பற்றி நீங்கள் கூறியிருக்கும் அபிப்பிராயத்தை நான் முற்றிலும் ஒப்புக்கொள்ளுகிறேன். ஆயினும் அதன்படி நடக்கும் தைரியம் என்னிடம் இல்லை. 'அந்தப் படுகுழியில் எதற்காகப் புக வேண்டும்?' என்று அடிக்கடி நானே என்னைக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். சமூகத்தின் நன்மைக்காக நீங்கள் கற்பனை செய்துள்ள லட்சிய மனிதனை வருணித்திருக்கிறீர்கள். இருந்தபோதிலும், அனுபவம் உள்ள பெரியவர்கள், நமக்கு அளித்துவிட்டுப் போயிருக்கும் கட்டுப்பாடுகளை அப்படியே வைத்துக்கொண்டிருப்பது இன்னும் நல்லதென்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. சரீர இச்சை என்ற உணர்ச்சியை அகற்ற வேண்டும் என்பது உண்மை தான். பெண்கள் நம்முடைய சொத்து என்ற உணர்ச்சி போகவேண்டும் என்பது உண்மையே. ஆனால், இந்த அடிப்படையான விதிகளைப் பரப்பும் முயற்சியினால், சமூகத்திற்குப் பெரும் அளவில் சிலர் தீங்கு விளைவித்து விட்டார்கள் என்பதையும் நாம் அறிவோம். இது அபாயகரமானதென்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. பெண்களோடு சேர்ந்து ஒரே பாயில் உட்காருவதைக் கூட...... ஆட்சேபிக்கிறார். நமது புராதன விவேகத்திலுள்ள நம்பிக்கைக்கு அவர் ஓர் உதாரணமாயிருக்கலாம். ஆயினும், அந்தக் கருத்தை அலட்சியமாக ஒதுக்கிவிடுவதற்கில்லை. சமூகத்திலுள்ள பெரியவர்கள் எதைச் செய்கிறார்

களோ, அதை சாமான்ய மனிதர்களும் பின்பற்றுவார்களென்று கீதையில் கூறப்பட்டுள்ள விவேக மொழியை மறந்துவிட முடியாது. ஆகையால், ஓர் உயர்நிலையை எய்தியவர்கள், தாழ்ந்த நிலையில் உள்ள பலரின் சக்திக்குத் தகுந்த முறையில் நடந்துகொள்ளுவதே புத்திசாலித்தனம் என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. தாழ்ந்த நிலையில் உள்ளவர்கள் சிந்தனையின்றித் தம்மைப் பின்பற்றுவதைத் தவிர்ப்பதற்காகவே அவர்கள் அப்படிச் செய்வார்கள். உங்களுடைய கட்சிக்கு ஆதரவாகப் பொருத்தமான வாதம் ஒன்று சொல்ல முடியும் என்பதையும் ஒப்புக்கொள்ளுகிறேன். அதாவது, உயர் நிலையை எய்துவது சாத்தியமே என்று செயலில் காட்டுவதற்கு யாரும் இல்லாவிட்டால், சமூகத்திற்கு அத்தகைய ஒரு நிலையில் நம்பிக்கை ஏற்படவே முடியாது. ஆகையால் உயர்நிலை எய்துவது சாத்தியமே என்பதை யாராவது செயலில் காட்டவேண்டியிருக்கிறது என்று சொல்லலாம். ஒவ்வொரு பெரிய மனிதனும் சாதக பாதகங்களை நன்ருகச் சீர்தூக்கிப் பார்த்த பிறகே, தான் எப்படி நடந்துகொள்ளவேண்டும் என்பதை நிர்ணயிக்க வேண்டியிருக்கும் என்ற முடிவே ஏற்படுகிறது.''

மேலே கண்ட கடிதம் எனக்குப் பிடித்திருக்கிறது. தம்முடைய பலவீனத்தை எப்படி மதிப்பிடுவதென்பதை ஒவ்வொருவரும் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும். தன்னுடைய பலவீனத்தை அறிந்திருந்தும் ஒருவன், பலமுள்ளவன் மாதிரி நடந்துகொள்ள ஆரம்பித்தால் தோல்வி யடையத் தான் செய்வான். அதனுல்தான் ஒவ்வொருவரும் தமக்கு வேண்டிய கட்டுப்பாடுகளைத் தாமே ஏற்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும் என்று நான் சொல்லி வந்திருக்கிறேன்.

பெண்கள் உட்கார்ந்திருக்கும் அதே பாயில் உட்காரக் கூடாது என்ற அளவுக்கு...ஆட்சேபிக்கிருர் என்று

நான் நினைக்கவில்லை. இது உண்மையாக இருந்தால், எனக்கு ஆச்சரியமாயிருக்கும். இத்தகைய தடையை நான் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது. அதுவே சரியானது என்று அவர் வாதாடி நான் கேட்டதில்லை.

பெண்களைப் படுகுழியுடன் ஒப்பிடுவது அறியாமை யைத்தான் காட்டுகிறது. இந்த மாதிரி நினைப்பதே ஆண் களையும், பெண்களையும் அவமதிப்பதாகும். மகன் தன் தாயின் பக்கத்தில் உட்காரக் கூடாதா? ஒரு ரெயில் வண்டியில் ஒருவர் தம் சகோதரியுடன் ஒரே பலகையில் உட்கார்ந்துகொள்ளக் கூடாதா? இம்மாதிரி உட்காரு வதால் ஒருவனுக்கு உணர்ச்சி தூண்டி விடப்பட்டால், அவனைக் கண்டு பரிதாபப்பட வேண்டியதுதான்.

சமூக நன்மைக்காக நாம் பலவற்றை விட்டுவிட வேண்டுமென்று நான் நம்புகிறேன் என்பது உண்மையே. ஆனால், இம்மாதிரிக் கட்டுப்பாடுகளைப் பின்பற்றும் விஷ யத்தில் கூட, புத்திசாலித்தனமான தராதரத்திற்கு இட மிருக்கிறது என்று நான் நினைக்கிறேன். முழு நிர்வாணத் துடன் இருக்க வேண்டுமென்று சொல்லும் சங்கம் ஒன்று ஐரோப்பாவில் இருக்கிறது. என்னையும், இந்தச் சங்கத் தில் சேரும்படி கேட்டார்கள். நான் சேர மறுத்துவிட் டேன். இந்த ஏற்பாடு சகிக்க முடியாதென்பதும், ஓர் அளவுக்குப் புலனடக்கம் இருக்கிறதென்பது நிச்சயமா யிருந்தாலொழிய, நிர்வாணத்துடன் இருப்பது விரும்பத் தக்கதல்ல என்பதுமே என்னுடைய ஆட்சேபம். ஆண் பெண் இருபாலாரும் முழு நிர்வாணத்துடன் போவதில் கெடுதல் எதுவும் இல்லை என்பதைக் கொள்கையளவில் நான் ஒப்புக்கொள்பவனாய் இருந்துங்கூட, இதை ஆட்சே பித்தேன். ஆதாமும், ஏவாளும் தங்களுடைய நிர்வா ணத்தை மறைத்துக்கொள்வதற்கு ஓர் அத்தி இருந்த தில்லை என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் தங்களு டைய நிர்வாணத்தைப் பற்றிய உணர்வு, அவர்களுக்கு

ஏற்பட்டவுடன், தங்கள் உடலை மறைத்துக்கொள்ள ஆரம்பித்தார்கள். பிறகுதான் சொர்க்கத்திலிருந்து தள்ளப்பட்டார்கள். நாமும் அந்த வீழ்ச்சி பெற்ற பரம்பரையில் உள்ளவர்கள் அல்லவா? இதை நாம் மறந்தால், நிச்சயமாக நமக்கு நாமே தீங்கு செய்துகொண்டவர்களாவோம். சமூகத்தின் நன்மைக்காகக் கட்டுப்பாட்டை அனுஷ்டிக்க வேண்டும் என்பதற்கு இதை ஓர் உதாரணமாகக் கருதுகிறேன்.

இதற்கு மாறுன ஒன்றைப் பார்ப்போம். நல்ல யோக்கியதை உடையவர்களிடையே தீண்டாமை ஒரு மோஸ்தராயிருந்தது. ஆனல், சமூகத்தின் நன்மைக்காக அதைக் கைவிடவேண்டியது நியாயமானதாகவும், ஏற்ற தாகவும் இருந்தது. ஒன்பது வயதுப் பெண்களுக்குத் திருமணம் செய்துவைக்கும் போது அதுவும் சமூக நன்மைக்குத்தான் என்று சொல்லிக்கொண்டிருந்தார்கள். கடல் கடந்து செல்லக் கூடாதென்ற தடைக்கும் இதே காரணம் சொல்லப்பட்டது. இம்மாதிரி உதாரணங்கள் எவ்வளவோ சொல்லலாம். ஒவ்வோர் அனுஷ்டானத்தையும், அதன் தகுதியைக்கொண்டே பரிசீலனை செய்ய வேண்டும்.

ஆண்-பெண் உறவு உணர்ச்சியை நிரந்தரமாக்கக் கூடிய விதத்தில் கட்டுப்பாடுகள் இருக்கக் கூடாது. நம்முடைய பெரும்பாலான அன்ருட நடவடிக்கைகளில் இந்த உணர்ச்சி இல்லை. எனக்குத் தெரிந்தவரையில் ஒரே ஒரு சமயத்தில்தான் அந்த உணர்ச்சி ஏற்படுகிறது. நாள் பூராவும், இந்த உணர்ச்சி நம்மைப் பிடித்துக் கொண்டிருந்தால் மட்டரகமான மனம் உள்ளவர்களாகத் தான் நாம் கருதப்பட வேண்டும். அது சமூக க்ஷேமத்திற்கு ஏற்றதாகாது. கிராமங்களில் உள்ளவர்கள், எப்போதும் ஆண்-பெண் உறவு உணர்ச்சிகொண்டவர்களாயிருந்தால், அவர்களோ, சமூகமோ முன்னேறுவதற்கு அவர்கள் பிரயோசனப்பட மாட்டார்கள்.

—'ஹரிஜன்' – 27—7—1947